

Giới thiệu Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm

Truyện Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm của tác giả Niếp Kiên Từ Đoàn là câu chuyện tiên hiệp nhưng vui vẻ.

Linh Chi là nấm tu luyện ngàn năm vậy mà bị người đi ngang qua chế nhạo chỉ là một cây nấm. Một lần đó tiểu linh chi đã trở thành trò cười cho các linh vật khác ở Vực Đoạn hồn, mãi cho đến một ngày, một luồng ánh sáng trắng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp giúp nàng lược bớt năm trăm năm đạo hạnh mà trưởng thành ngay lập tức, hoá thành một đứa trẻ sơ sinh trắng nõn nà, bị người ôm lấy.

Liệu khi trở thành trẻ nhỏ thì cuộc sống của linh chi sẽ như thế nào mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Khói trắng lượn lờ, sắc trời mông lung, ẩn trong không khí có hương thơm đang ngấm phiêu đảng, một dòng hương thơm kia cứ quanh quẩn quanh chóp mũi của nàng, lôi kéo bước chân của nàng, không thể không chế mà bước lên phía trước, chầm giẫm vào mây như bước vào hư vô.

Chính là nơi này, mười năm nay, không biết đã mơ thấy đến lần thứ mấy-- nàng nhìn tay mình hiện tại, trắng nõn tinh tế, tuyệt đối không phải là nàng, nhưng, quan trọng hơn, trong tay đang nắm chặt kiếm.

Đó là một thanh kiếm mà nàng chưa bao giờ thấy qua, chỉ dài ba thước, nhẹ nhàng mà mộc mạc, ánh sáng màu vàng lượn lờ trên thân, thân kiếm khẽ rung động, tựa như không thể không chế một loại lực lượng hủy thiên diệt địa đang muốn phóng thích ra ngoài.

Cảm giác này có chút kì quái, ở trong mộng, ở trong một thân thể mà nàng không thể khống chế, không tự chủ được mà tiến về phía trước, dù thế nào cũng không có cách để tỉnh lại.

Biết rõ là mơ. Biết rõ không phải là thân thể của chính mình.

Hoàn toàn biết rõ, phía sau cánh cửa bằng gỗ đàn hương ở trước mặt kia chắc chắn không phải là thứ gì tốt. Nhưng cái thân thể đó vẫn tiến lên phía trước, cũng khiến chính nàng trở nên mê muội, muốn nhìn thứ ở phía sau cánh cửa kia.

Một cái khoá lâu đời đã phủ đầy tro bụi, rất nhỏ và cũng cực kỳ bản, nhưng lại là Phục Ma Chương vững chắc của thiên hạ. Điều kỳ quái chính là, những vòng xích của Phục Ma Chương này lại không bao trùm cả cánh cửa, mà chỉ quấn vài vòng rồi kéo vào phía trong cánh cửa kia. Nàng vươn tay, đẩy cánh cửa khép hờ kia ra, cũng không biết là thân thể của bản thân hay vẫn là thân thể kia, tim đập dồn dập như sấm.

Cửa bị đẩy ra trong im lặng.

Trong nháy mắt, sát khí dữ dội đập vào mặt, suýt nữa khiến cho nàng hít thở không thông.

Nàng không lui lại, kiếm trong tay cũng càng lúc càng không yên ổn. Hai cột đá vĩ đại cao vút sừng sững, xích Phục Ma Chương uốn lượn mà lên, giăng khắp nơi, chú văn treo chỉ chít ở giữa, sát khí dày đặc tiêu điều tràn ngập.

Tựa hồ là đang nhốt người nào đó.

Nàng nhìn lên dọc theo Phục Ma Chương, nhìn thấy bóng lưng đang bị xiềng xích của Phục Ma chương giam cầm, càng lúc càng rõ ràng.

Đột nhiên một đạo Thiên Lô bỏ xuống từ không trung, bóng người kia khẽ động, bả vai hoàn mỹ bắt đầu vận vẹo, nhất thời đánh tan sát khí bốn phía, găm vóc thêu đen như mực phát lên, tung bay phần phật giữa gian phòng đầy bùa chú.

Nàng giờ kiếm lên.

Hệt như cảm ứng được cái gì đó, bóng người kia quay đầu ngoái nhìn lại, khuôn mặt bị che phủ mờ mịt, chỉ nhìn thấy một ánh mắt màu xanh lục, nàng lại như lâm vào một vùng nước xanh, Phi thủy mệnh môn, vô văn sao sáng.

“Đúng lúc.”

Nàng cảm thấy mình đang cười nhẹ. Phục Ma Chương dưới kiếm của nàng giống như một sợi dây thừng mà bị cắt đứt, phù chú bốc cháy, giữa bụi mù còn tràn ngập tiếng thờ dài cổ xưa, cột đá dần hiện ra các vết nứt, đất trời đều bắt đầu lay động.

Giữa lúc hoảng hốt, cũng không còn thấy bóng người, nàng chỉ nghe được một tiếng cười trầm thấp yếu ớt bên tai, còn chưa tản đi, đột nhiên một luồng sáng màu xanh thoáng hiện, lớp váy hung tợn dần theo Thiên Lôi cuộn cuộn, tấn công ngay về phía nàng.

Thân thể lại như không còn linh hoạt, kiếm trong tay vùng vẫy, tựa hồ không cam lòng với việc bị chiếm đoạt như vậy.

Nàng ngơ ngác, trong đầu hiện lên một suy nghĩ, thốt lên: “Người là cá chạch tinh sao?”

...

Đột nhiên thân hình màu xanh được bao phủ bởi ánh chớp kia cứng đờ, dừng lại trước mũi nàng, tóc mái trên trán bị thổi đến tán loạn, bỗng chốc nàng phản ứng kịp bản thân đã có thể nói chuyện, mới vừa hít một hơi, thân hình màu xanh kia lại biến mất vào trong bụi mù, hoá thành một vạt áo màu xanh, khề đập dòn.

Nàng neho mắt lại muốn thấy rõ hơn, bốn phía lại trở nên tối tăm, bất chợt cả người rơi xuống, nàng vùng vẫy, lại không thể ngăn được việc cứ bị rơi thẳng xuống phía dưới, không có cách nào ngừng lại~~

“A!”

Cổ Tiểu Ma bật dậy từ trên giường, mồ hôi tuôn ra khắp trán.

Lại là mơ, lại là cánh cửa kia.

Sau khi nàng ngơ ngác ngồi một lúc lâu, bỗng nhiên lại cười rộ lên một cách bí ối, lần này có thể thấy được người ở phía sau cánh cửa đã là một sự tiến bộ rất lớn rồi, giấc mơ tiếp theo, không chừng sẽ có thể nhìn thấy diện mạo thật của con cá chạch tinh kia.

Cổ Tiểu Ma nằm lại trên giường, áo lót lộn xộn bị mở rộng ra một nửa, lộ ra dây lưng của cái yếm xanh biếc. Nàng tùy ý kéo kéo, lại lười biếng ôm lấy chăn mà cuộn đến bên giường, mộng vênh lên bên ngoài chăn. Mãi lúc lâu sau cảm thấy có chút lạnh, vừa muốn đắp chăn lại đi ngủ một lúc. Đột nhiên cánh cửa bằng gỗ lim khắc hoa bị gõ vang.

“Sư tỷ! Đã là lúc nào rồi, sao tỷ còn chưa ra ngoài?”

Cổ Tiểu Ma suy nghĩ một chút, nên gắng gượng mà trả lời tiểu sư muội của nàng một chút, hay vẫn nên tiếp tục im lặng không hé răng giả chết.

“Hôm nay sư nương muốn kiểm tra thuật ngự kiếm phi hành! Sư phụ nói nếu sư tỷ dám muộn như thường ngày, lão nhân gia liền...”

Cổ Tiểu Ma hồi tưởng lại việc muộn giờ lên lớp sáng ngày hôm qua theo lời của sư phụ, thầm mắng một tiếng, xoay một phát ngồi dậy khỏi giường.

Sau khi chỉnh trang xong thì đẩy cửa ra, tiểu sư muội Tác Oanh đang cười đứng ngay ngắn ở ngoài cửa, sa y màu hồng toàn thân, mắt phượng môi son, mày liễu mũi thanh, trên má có hai lúm đồng tiền ngọt ngào. Thường ngày khi người vẫn còn chưa thấy, tiếng cười như chuông bạc đã vọng lại từ rất xa.

Cổ Tiểu Ma cầm lấy bội kiếm, bụng lại réo lên, nhất thời mặt mũi liền sụp đổ: “Đã lấy được điểm tâm chưa?”

Tác Oanh thấy Cổ Tiểu Ma vẫn còn dằng vè ngồi ngủ, khoé môi cong lên, lấy một cái bọc giấy dầu ra từ trong lòng ngực: “Sư nương tự mình làm bánh bao, ta vụng trộm cầm được ba cái.”

Bọc giấy dầu kia còn đang toả ra hơi nóng. Hai mắt của Cổ Tiểu Ma lúc này toả sáng, gào một tiếng rồi bỏ nhào về phía Tác Oanh: “Vẫn là tiểu sư muội tốt với ta nhất.”

Tác Oanh dịu dàng cười, cầm tay Cổ Tiểu Ma, nói nhỏ: “Vừa đi vừa ăn, chúng ta phải nhanh chóng đến Tu Tâm Đình thôi.”

Quai hàm của Cổ Tiểu Ma không khác gì hai cái móng, đáp lại một tiếng không rõ ràng, liền đi theo Tác Oanh.

Khí lạnh sáng đầu thu lộ về hiu quạnh, Cổ Tiểu Ma một đến mức gân cốt bắp chân đều đã sắp đứt gãy, mới trợn mắt bò lên được đến đỉnh núi. Trước mắt là khung cảnh yên lặng, nhóm người sư đệ sư muội đang tĩnh tọa ngay ngắn theo sư nương, bên cạnh tiểu đình có một thềm đá mang phong cách cổ xưa, ba chữ Tu Tâm Đình uyển chuyển hàm súc mà tinh tế, mơ hồ có thể thấy được vài bóng người đứng thành một hàng bên dưới đình. Tác Oanh thè lưỡi, nói nhỏ: “Thì ra sư phụ đã đến rồi.”

Trước Tu Tâm Đình, một nam tử trung niên mặc xiêm y màu vàng khoanh tay đứng, hoa văn thêu nổi theo phong cách cổ xưa trên tay áo càng làm nổi bật lên dáng người gầy ốm của ông, đứng là chương giáo của phái Thiên Diễn, Mạc Vi. Lúc này mặt của ông đang mang biểu tình như mưa gió sắp tới, khó chịu nhìn thiếu nữ áo trắng đang chạy tới từ xa.

Được rồi, kỳ thật thứ ông nhìn làm đám khói bụi bay lên mù mịt phía sau bóng dáng của thiếu nữ kia.

Cổ Tiểu Ma cũng đã từng mặc qua bạch y lay động theo gió, nhưng ba ngày sau đó, cuối cùng bạch y của nàng đã trở thành vật được bảo tồn trong truyền thuyết mà bị nhét xuống tận đáy hòm, cô áo kia đầy dầu bùn, vạt áo trước đầy vết dầu, vết bẩn khả nghi nơi cổ tay áo luôn biểu hiện rõ ràng trong vòng mấy ngày nay nàng đã ăn gì làm gì, không còn điều bí mật gì đáng để nói. Cổ Tiểu Ma không muốn người khác chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu,

vì thế nàng đổi thành hắc y, hải lòng cho rằng mình có thể hạ hê mà mặc sức lăn qua lộn lại, không nghĩ tới lúc so chiều đến tận trời cùng nhị sư huynh, bị đập một cước văng vào trong đồng bụi đất, từ đấy lại phát hiện thì ra màu đen lại dễ dính bụi như vậy.

...

A, màu xám!

Trong thiên hạ còn màu sắc nào hoàn mỹ hơn nó? Cho dù có bản đến thế nào, cho dù có lăn qua lộn lại đến như thế nào, có bị đá bay đến thế nào, cũng có thể đủ để hoàn thành giấc mộng đẹp một tháng chỉ giặt y phục một lần của nàng.

Vì thế trong hai người thiếu nữ đồng lứa mười sáu tuổi, một người càng lúc càng mỹ lệ kiều diễm, một người càng lúc càng xám xịt thô bỉ.

Mạc Vi khẽ ho khan, đây là điềm báo cho việc ông chuẩn bị răn dạy đệ tử, Tác Oanh cùng Cổ Tiểu Ma vừa sợ hãi mà đứng thẳng người, đầu lại nhìn chăm chăm xuống mặt đất, giống như có thể moi được một đồng tiền ra khỏi mặt đất vậy.

“Lại muộn giờ học buổi sáng, phạt hai người các con dọn dẹp Tu Tâm Đình một tháng.” Mạc Vi nghiêm túc nói, Cổ Tiểu Ma điên cuồng roi lệ trong lòng, tuy bình thường hay muộn, nhưng ít nhất còn có thể cách một ngày trễ một lần, giờ đã liên tục ba ngày, sư phụ thật sự tức giận rồi, một tháng đấy... Sáng sớm đã phải bắt đầu quét rác. Nàng thấp thỏm mà hơi ngẩng đầu lên, đối diện với cái liếc mắt đầy ai oán của Tác Oanh về phía mình, nhất thời có chút áy náy việc bản thân mình đã liên lụy đến tiểu sư muội.

“Phụ thân, Tiểu Ma và Oanh Oanh cũng biết sai rồi, nói vậy cũng sẽ không tái phạm nữa, đã vậy thì có thể không trách phạt không?” Nam tử mày kiếm mắt sáng đứng đầu đám đệ tử, bạch y toàn thân làm nổi bật lên sự tuấn mỹ phóng khoáng của hắn, đúng là đại sư huynh Mạc Khinh Viễn.

Biết sai rồi sao? Xét thấy trình độ đến muộn của Cổ Tiểu Ma cũng đã đạt được tới một thành tựu quang vinh vĩ đại, Mạc Vi liếc xéo hắn một cái, không chút lưu tình mà răn dạy nhị tử: “Con thân là đại sư huynh, cũng đừng có nuông chiều các nàng khắp nơi như vậy.”

Lúc sư phụ tức giận, cũng chỉ có đại sư huynh dám nói chuyện. Tam sư huynh Đổ Dục Thành cùng Tứ sư huynh Đổ Dục Kỳ cũng thu hồi vẻ mặt cười toe toét, hai huynh đệ gõng nhau như đúc, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào một cây tùng lớn ở nơi xa, khiến Cổ Tiểu Ma cảm thấy biểu cảm giả vờ đứng đắn của bọn hắn lúc này rất buồn cười. Nhị sư huynh Vân Tiêu cùng Ngũ sư huynh Phó Diệp Văn đã xuống núi đi rèn luyện trừ yêu, vì thế trên núi chỉ còn mấy người đệ tử bọn họ.

“Tiểu Ma.”

“Có.” Cổ Tiểu Ma toát mồ hôi lạnh mà hoàn hồn, nhanh chóng đứng nghiêm túc lại.

“Hôm qua vì sư đã nói như thế nào?”

“Sư phụ nói, cơm chiều hơi mặn, bảo sư nương bỏ ít muối lại một chút.”

...

Đổ Dục Thành không có đủ định lực, thiếu chút nữa đã cười ra tiếng.

Thân hình của Mạc Vi cứng đờ, trầm giọng nói: “Cần quấy, ta đang nói đến lời hôm qua lúc luyện công xong kia.”

Cổ Tiểu Ma giấu bàn tay đầy dầu mỡ ra phía sau, lắp bắp nói: “Sư phụ nói, mọi người trở về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Trước câu nói kia.”

“Ta sẽ quăng con xuống núi.”

“Câu trước nữa.”

“Nếu hôm nay con vẫn không thể Ngự kiếm phi hành...”

“Được rồi.” Mạc Vi gơ tay lên: “Nếu như hôm nay con vẫn không thể thành công, vì sư sẽ quăng con xuống núi, xem con có thể bay lên được hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đất trời đều yên lặng.

Sắc mặt vốn đã có vẻ tái nhợt của Cổ Tiểu Ma càng thêm trắng xanh, ngũ quan của nàng tầm thường không có gì lạ, một đầu tóc đen cũng chỉ được cột lên một cách miễn cưỡng, biểu tình dần trở nên nghiêm túc. Y phục màu xám bao bọc trên thân thể gầy yếu của nàng, nhẹ nhàng tung bay theo gió. Lá rụng lại bay lên, nhẹ nhàng đảo quanh nàng. Không khí có sự biến hoá, nàng đứng ở nơi đó, đoạt lấy tầm mắt của mọi người.

Mạc Vi nhíu mày, chẳng lẽ hôm nay thất đồ đệ luôn không thông với thuật pháp này lại nắm được mấu chốt gì?

Cổ Tiểu Ma rút bội kiếm ra, hai ngón tay đan lại một chỗ mà niệm một cái kiếm quyết, xoay người nhảy lên rồi dứt khoát tung bội kiếm. Bội kiếm kia xuyên thủng không khí bốn phía mà bay thẳng lên trời, rồi lại nghiêng thân rơi thẳng xuống, Cổ Tiểu Ma nhắm chính xác, nhảy một phát lên thân kiếm, hét lớn một tiếng: “Đi!”

...

Ầm một tiếng.

Người nào đó vẫn đang đứng tại chỗ.

Một cơn gió thổi qua, toàn bộ nhóm sư đồ đều há to miệng, mãi thật lâu cũng không khép lại.

Nghiêm túc mà nói, tư thế của nàng vô cùng chuẩn, tay chấp sau lưng ườn mông, sống lưng thẳng tắp, vô cùng ổn định mà đứng trên bội kiếm. Mà biểu tình của nàng cũng rất phù hợp, vô cùng dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi. Chỉ là bội kiếm kia lại đang dán lên trên mặt đất một cách vô cùng thân mật, một chút cũng không bay lên.

Đỗ Dục Kỳ nhìn không được mà quay đầu đi chỗ khác, bả vai run rẩy kịch liệt, ngay cả Mạc Kinh Viễn cũng buồn cười.

Mạc Vi đau đầu đảo cặp mắt trắng dã, Cổ Tiểu ma này, từ nhỏ ngay cả một chút thiên phú thuật pháp cũng không có, ngay cả ngự kiếm phi hành cơ bản nhất cũng không thể. May mà nàng tập được một tay kiếm tốt, nhưng người tu tiên bọn hắn, cũng không phải giang hồ dân gian, dù có luyện kiếm thuật cho tốt thì có ích lợi gì? Gặp yêu ma quỷ quái, đầu một cũng muốn nghỉ để ăn cơm sao.

“Oanh Oanh con lên đi.” Mạc Vi kéo Cổ Tiểu Ma sang: “Nhìn cho kỹ.”

Tác Oanh đáp lại một tiếng, sa y màu hồng nhạt lưu động, nàng xoay người liếc mắt, Mạc Kinh Viễn mỉm cười với nàng. Thiếu nữ lập tức có được sự ủng hộ to lớn, rút bội kiếm ra, tay trái niệm kiếm quyết, khẽ quát một tiếng: “Đi!”

Một luồng sáng trắng hiện lên, Tác Oanh đứng trên bội kiếm của mình, như cung rời nỏ mà bay ra ngoài.

Mạc Kinh Viễn dẫn đầu ủng hộ, ngay cả Mạc Vi cũng gật đầu. Trong mấy người đệ tử này, trình độ của tiểu sư muội Tác Oanh là kém cỏi nhất, lần này lại ngự kiếm lưu loát như vậy, chắc hẳn là đã luyện tập vất vả không ít.

Tác Oanh nhảy xuống khỏi kiếm, miệng cười toe toét, như một đóa hoa màu hồng mà chạy đến chỗ Mạc Kinh Viễn: “Đại sư huynh, đại sư huynh, huynh nói muội phi có đẹp hay không?”

Mạc Kinh Viễn còn chưa kịp trả lời, Đỗ Dục Thành đã cười hi hi nói: “Tiểu sư muội thật bất công, hờ tỵ là lại gọi đại sư huynh, tam sư huynh và tứ sư huynh của muội trở thành trong suốt rồi à?”

Tác Oanh lúng túng đến hai má đỏ bừng. Sao Thu Tĩnh lại không hiểu được tâm sự này của tiểu nữ nhi, chỉ mỉm cười làm như không thấy. Kéo Cổ Tiểu Ma đang mang biểu tình mặt mày đứng ở một bên, nói nhỏ: “Ngự kiếm nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ, con cũng đừng quá nôn nóng.”

Một chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng, nháy mắt Cổ Tiểu Ma đã di chuyển đến trong đám sư huynh đệ. Nhìn dáng vẻ cười chỉ thấy răng mà không thấy mắt của nàng kia, nào có nửa phần mặt mày. Bóng dáng Thu Tĩnh cứng đờ, lập tức bắt gặp ánh mắt của Mạc Vi, hai trường bối lắc đầu bất đắc dĩ, đều dở khóc dở cười.

Vừa tan lớp. Đỗ Dục Kỳ đã túm chặt cổ áo của Cổ Tiểu Ma, ngăn nàng chuẩn đến phòng bếp kiếm cơm.

“Tiểu ma cô, bộ kiếm pháp hôm qua sư phụ dạy kia, dừng lại một lần cho huynh xem.”

Cổ Tiểu Ma giãy dụa dưới tay hắn, ánh mắt không được tự nhiên nói: “Không thích.”

Đỗ Dục Thành dí sát khuôn mặt giống Đỗ Dục Kỳ như đúc kia của hắn vào, cười nói: “Múa một lần đi, đêm nay huynh sẽ mang muội lên đỉnh Thiên Diễn hái mấy quả táo chín.”

“Thật sao?” Hai mắt của Cổ Tiểu Ma phát ra ánh sáng, nếu có người biết pháp thuật đi với nàng lên đỉnh Thiên Diễn, đúng là giảm được không ít sức lực leo núi.

Trong mắt của Đỗ Dục Kỳ thoáng qua ánh sáng gian xảo: “Thật.”

Tác Oanh vội chạy từ phía sau tới hô to lên: “Không cho các huynh ăn hiếp sư tỷ!”

“Được được được.” Đỗ Dục Thành cười nói: “Tiểu sư muội nói không được ăn hiếp, chúng ta cũng sẽ không ăn hiếp.”

Đỗ Dục Kỳ cười hi hi thả Cỏ Tiểu Ma xuống, nàng quay đầu, lại nhìn thấy một nam tử áo trắng đang cười với mình.

Mạc Khinh Viễn trầm giọng nói: “Tiểu Ma, trong mấy người chúng ta ngộ tính về kiếm pháp của muội cao nhất, múa một chút để nhìn đi.”

Nàng ngẩn ra, nói một tiếng được nhỏ đến khó nghe, lại quay đầu sang chỗ khác, không dám nhìn mặt đại sư huynh.

Xoay người, bỏ xuống, nhảy lên, đâm

Cỏ Tiểu Ma vừa gãy, lại nhọt nhọt không thú vị, vĩnh viễn không thể xinh đẹp đầy sức sống như Tác Oanh.

Nhưng, chỉ cần kiếm trong tay múa lên, nàng lại như không còn là nàng, tay áo tung bay, thần thái phấn khởi. Kiếm pháp sư phụ chỉ dạy một lần, mặc dù là người có ngộ tính cao nhất như Mạc Khinh Viễn, cũng không làm được hoàn mỹ như vậy.

Tác Oanh hâm mộ vỗ tay: “Sư tỷ thật là lợi hại.”

Đỗ Dục Thành và Đỗ Dục Kỳ thấy thế, cũng rút bội kiếm ra mà bắt đầu khoa chân múa tay. Mạc Khinh Viễn nhìn nhìn, tầm mắt dần chuyển từ đao quanh kiếm ánh sang bóng người màu hồng bên cạnh. Tác Oanh nghiêng đầu, lại phát hiện đại sư huynh đang nhìn nàng, mặt không khỏi đỏ lên, tư thái kiêu diễm của tiểu nữ nhi lộ ra không sót chút nào.

“Tam sư huynh.” Tác Oanh bị nhìn đến xấu hổ, đột nhiên nói với Đỗ Dục Thành: “Đêm nay muội sẽ đi cùng mọi người lên đỉnh Thiên Diễn hái táo.”

Đỗ Dục Thành sùng sốt, lên đỉnh Thiên Diễn gì đó chẳng qua chỉ là cái cớ để lừa gạt Cỏ Tiểu Ma thôi. Nhưng đã có giai nhân chịu đi cùng, lại có thể có lý do để không đi sao. Đỗ Dục Kỳ cười nói: “Được.”

“Đại sư huynh...” Tác Oanh đỏ mặt nói: “Huynh... Đi không?”

Mạc Khinh Viễn yêu chiều mà vén tóc rơi trên trán nàng lên, dịu dàng nói: “Tất nhiên sẽ đi với muội.”

Cỏ Tiểu Ma vừa múa một bộ kiếm pháp xong, lại nghe được đêm nay sẽ có táo ăn, giống như đã thấy được cảnh tượng bản thân mình đang chìm ngập trong một đồng táo, cười đến vô cùng bi ối.

Vào đêm, đỉnh Thiên Diễn sơn biến mất vào bóng đêm, trên trời không trăng không có ánh sáng, giống như một tấm lụa mà đen tĩnh lặng.

Cho dù Cỏ Tiểu Ma có không tìm không phổi đến đâu, cũng không nhìn được mà thăm giờ ngón cái lên, thời tiết như vậy, có vẻ như vô cùng thích hợp để đi giết người phóng hỏa nhà.

Đột nhiên bốn đạo kiếm quang hạ xuống trước người nàng, nàng sợ đến mức hoảng hốt lui về phía sau một bước. Nói đến những tiên pháp khác, tất nhiên Cỏ Tiểu Ma chẳng muốn học, nhưng thuật ngự kiếm phi hành quả nhiên là thứ tốt, không nói đến các nữ đệ tử đã ở trên nơi cao kia, chỉ cần nói đến việc không cần leo núi mà chỉ cần công phu xoay thắt lưng nâng mông, nàng sẽ không cần phải thường xuyên rời giường đến nhà bếp ở giữa sườn núi để đến Tu Tâm Đình, mỗi đêm đều phải bọc chăn sợ tới mức lạnh run.

Theo phương diện nào đó mà nói, Cỏ Tiểu Ma đại khái là người tu tiên đầu tiên sợ quỷ.

Nàng sống một mình ở vị trí độc đáo nơi giữa sườn núi, nếu muốn đi bộ lên đến đỉnh Thiên Diễn, chỉ sợ phải chờ đến sáng ngày mai. Vì thế trở ngại vô cùng rõ ràng, bốn mắt của hai người Đỗ Dục Thành và Đỗ Dục Kỳ loé sáng trong bóng đêm, toàn thân Tác Oanh vẫn là màu phấn hồng nhưng trong bóng đêm lại có phần xinh đẹp, Mạc Khinh Viễn vuốt tay về phía nàng, mỉm cười nói: “Ta mang muội đi, Tiểu Ma.”

Trong bốn người ở đây, chỉ có công phu của đại sư huynh là đủ để dẫn người ngự kiếm phi hành. Tác Oanh giống như một đoá hoa màu hồng, vô cùng vui vẻ mà bay ra ngoài, Đỗ Dục Thành và Đỗ Dục Kỳ theo sát phía sau. Mạc Khinh Viễn nắm tay Cỏ Tiểu Ma, đề khí lên bội kiếm. Bỗng chốc thân kiếm tiến về phía trước, nàng căng thẳng lui lại, vừa đúng lúc chạm vào ngực hắn.

Mạc Khinh Viễn mỉm cười, cũng không ngại. Cỏ Tiểu Ma đưa lưng về phía hắn, trong lòng điên cuồng như lộn tóc hỗn độn trong gió. Thình thoảng bạch y đang tung bay của nam tử sẽ tiến vào tầm mắt của nàng, tim của hắn đập sau lưng nàng, từng tiếng từng tiếng, vô cùng rõ ràng.

Hắn cách nàng gần như thế.

Giống như rất lâu trước kia, nhưng sau khi Tác Oanh đến đây, hắn đã không còn gần nàng như thế nữa.

Rất nhanh Mạc Khinh Viễn đã vượt qua ba người phía trước, Đỗ Dục Thành cười nói: “Tiểu Ma Cô, cảm giác bay trên trời không tệ chứ?”

Cỏ Tiểu Ma cho hắn một cái mặt quỷ, ban đêm lại nhìn thấy khuôn mặt trắng nhợt âm u kia của nàng làm ra loại biểu tình đó, thật sự có chút lạnh người. Trong lòng Đỗ Dục Thành lộ bộp một chút, ra sức vượt qua Tác Oanh ở phía trước, Đỗ Dục Kỳ nói: “Mấy người chúng ta đầu một trận, thế nào?”

Mấy người đều mới mười bảy mười tám tuổi, mang tâm tính của tuổi trẻ, vì thế đều âm thầm so đo vui vẻ. Cỏ Tiểu Ma nở nụ cười: “Đại sư huynh, chúng ta cũng đi nhanh chút đi.”

Mạc Kinh Viễn lại như không nghe được tiếng nói chuyện của nàng, ánh mắt vượt qua nàng mà nhìn thẳng vào phía mặt đất đen tối bên dưới. Chân mày nhíu chặt, nói nhỏ: “Phía dưới, hình như có thứ gì đó.”

Hắn dùng bí thuật truyền âm, mấy bóng dáng phía trước đều đã ngừng lại. Tác Oanh có chút bất an mà đến gần Mạc Kinh Viễn, rất nhanh Đỗ Dục Thành và Đỗ Dục Kỳ cũng phát hiện ra có gì đó không ổn, Cổ Tiểu Ma rướng cổ nhìn xuống xem thử, lại không hề cảm thấy có gì không ổn.

“Đại sư huynh...”

Mạc Kinh Viễn làm một dấu tay im lặng. Mấy người tụ lại một chỗ, chậm rãi đáp xuống phía dưới.

Trong bóng đêm, đỉnh Thiên Diễn lại có một chút thần bí hiểm trở. Năm người vừa đáp xuống đất, lại yên lặng không một tiếng động mà chui vào trong một bụi cây thấp, ngoại trừ Cổ Tiểu Ma thiếu chút nữa đã bị vấp dây leo mà ngã đập mặt ra, toàn bộ quá trình vẫn hoàn toàn thuận lợi.

Trong bóng đêm yên tĩnh, có một luồng khí tức màu tím đen đang ngấm chuyễn động. Mặt Cổ Tiểu Ma có chút ngạc nhiên, nói nhỏ: “Có yêu khí.”

Đừng thấy Cổ Tiểu Ma cái khác không được gì, nhưng cảm giác đối với yêu ma quỷ quái lại vô cùng chuẩn xác. Tác Oanh ngẩn ra, Đỗ Dục Thành và Đỗ Dục Kỳ lại có chút hưng phấn, mấy người ngoại trừ đại sư huynh, đều là lần đầu được đối mặt với yêu ma quỷ quái, hơi có chút nóng lòng muốn thử.

Sắc mặt Mạc Kinh Viễn trở nên nghiêm trọng, đỉnh núi bình thường có yêu quái là chuyện đương nhiên, nhưng nơi đây là núi chính của Thiên Diễn sơn, trên núi đều là đệ tử tu tiên, sao lại có yêu quái tự chui đầu vào lưới?

Nghĩ đến đây, toàn thân Mạc Kinh Viễn không khỏi toát mồ hôi lạnh. Không lập tức lên tiếng, chỉ là ra hiệu cho mọi người nín thở, gió nhẹ thổi lá chạm vào da, có chút ngứa khó chịu.

Đất trời yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng gió cũng đã trở nên nhạt đi, đến mức mặt của Cổ Tiểu Ma đã tím mét, ngay lúc sắp không nhận được nữa, tiếng bước chân của hai người lại truyền đến từ rất xa.

“Phu nhân...”

Lời này vừa nói ra, năm người trốn trong bụi cây đều kinh ngạc, vậy mà lại là sư phụ và sư nương.

“Sư huynh, ta nhìn thấy hắn, thật sự ta đã nhìn thấy hắn!”

“Phu nhân nàng đừng hoảng, cứ đi như vậy thì cũng không có cách nào bắt kịp Trạch Hư...”

Lục sư huynh? Lòng Cổ Tiểu Ma căng thẳng.

“Ngự kiếm mà nói nhất định sẽ kinh động đến Trạch Hư, sư huynh, ta...”

“Phu nhân, nàng nên bình tĩnh, chúng ta trở về trước. được không?”

Mạc Kinh Viễn trấn an Thu Tĩnh, dặt tay bà rồi rút bội kiếm ra, niệm một cái kiếm quyết, hoá thành một đạo kiếm quang, bay lên trời, trong nháy mắt chỉ còn lại một điểm sáng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Một lúc lâu trong phía bụi cây cũng không có người nói chuyện.

“Sư phụ sư nương...” Miệng Tác Oanh có chút khô: “Gặp được Lục sư huynh sao?”

“Đừng nói ngốc như vậy, tiểu sư muội.” Đỗ Dục Kỳ nói: “Lục sư đệ đã chết hai năm rồi.”

“Đừng vậy, tất nhiên là do sư nương quá nhớ hắn, nên thấy ảo giác thôi.” Đỗ Dục Thành an ủi.

Mạc Kinh Viễn vẫn không nói gì, yêu khí lần này lại giải thích như thế nào? Huống chi hắn vừa mới thấy bóng người ở trên trời kia, quả thật rất giống Lục sư đệ Mạnh Trạch Hư.

Trải qua chuyện lần này, ngoại trừ Cổ Tiểu Ma, tất cả mọi người đều không còn tâm trạng gì để đi hái nấm nữa. Mạc Kinh Viễn nói: “Tam sư đệ Tứ sư đệ, các ngươi đưa Tác Oanh về đỉnh núi. Ta đưa Tiểu Ma trở về.”

Mọi người đáp lại, Tác Oanh nhìn bóng dáng khôi ngô của nam tử áo trắng, hơi có chút lưu luyến. Mạc Kinh Viễn cũng chiều cười cười với nàng, dịu dàng nói: “Đi nghỉ sớm đi.”

Ba người ngủ kiểm rồi đi. Mạc Kinh Viễn quay người lại, bên cạnh lại không một bóng người. Mắt một đồng sức lực mới phát hiện Cổ Tiểu Ma đang liều mạng giấu mấy quả táo bên trong quần trong ở chỗ không xa, đột nhiên có chút bất đắc dĩ.

“Tiểu Ma.”

Cổ Tiểu Ma vừa quay đầu lại, nhìn thấy Mạc Kinh Viễn, nhất thời một miệng đầy táo bị sặc trong cổ họng, ho khan vài tiếng, lời nói cả lăm không rõ ràng: “Đại, Đại nghĩ nhầm.”

Vài đường đen rơi xuống trên đầu Mạc Kinh Viễn rồi.

“Ở nơi này một mình, không sợ sao? Không bằng ta đưa muội lên đỉnh núi với Oanh Oanh...”

“Ta đã quen rồi, đại sư huynh, đa tạ huynh.”

Cổ Tiểu Ma nhảy xuống khỏi bội kiểm, một vài quả táo được túm trong quần trong bị rơi ra. Nàng tiếc hận nhìn một chút, Mạc Kinh Viễn nói nhỏ: “Ta trở về, muội nhanh trở về phòng đi.”

“Ừm.”

“Bóng dáng màu xám kia đứng bên vách núi, có chút tầm thường và nhỏ bé. Nàng vẫn ngơ ngác nhìn đạo kiểm quang kia, dù hấn rồi đi đã lâu.”

“Đừng nhìn, người đã đi rồi.”

“Mắc gì đến người.”

“Ngày rất lạnh ta lại chờ người lâu như vậy, đúng là không có lương tâm.”

“Có lạnh người cũng sẽ không cảm giác được đâu.”

“Đáng ghét mà, đâm trúng chỗ đau của người ta...”

Cổ Tiểu Ma hơi lạnh người, quay đầu nhìn linh hồn một người nào đó đang trôi nổi trong không trung thêm muốn mà nhìn chăm chăm vào thứ gì đó trong váy nàng. Nếu như nói vì sao Cổ Tiểu Ma lại sợ quý, bởi vì từ nhỏ nàng đã có thể thấy quý, mà có một vài con quý lại có vẻ ngoài không dám khen tặng, nhưng đáng về quý chết đói của người thư sinh trước mắt này rõ ràng cho thấy một ngoại lệ. Cổ Tiểu Ma quen hấn lúc đang ăn vụng trong phòng bếp, lại thường xuyên gặp được, đều đã nổi lên cảm giác người cùng sở thích không cần nói đã hiểu nhau. Lập tức chia quả táo để lên trên tảng đá bên cạnh, quý chết đói kia cứ như mãnh hổ chụp mồi mà xông tới.

Tình cảnh này có chút quái dị, một quả táo lên tới giữa không trung, tiến vào trong miệng thư sinh, từ từ trượt xuống trong thân thể của hấn, đại khái còn chưa tới trong bụng đã bị tay của Cổ Tiểu Ma lấy ra, dứt khoát bỏ vào miệng.

“Này, người làm vậy ta sẽ cảm thấy là lạ nha.”

“Ta không chê người ghê tởm là đã không tệ rồi.”

“Người cứ bắt nạt ta như vậy, cẩn thận nửa đêm ta tìm một vài con quý chết có chút khó coi đến dọa người!”

Sắc mặt Cổ Tiểu Ma xanh mét, sợ quý thì thôi, nàng vẫn là một người tu tiên duy nhất bị một quý hồn nhỏ không hề có pháp lực uy hiếp đến chết.

“Còn dài dòng nữa ta thu người!”

“...Một chút pháp thuật người cũng không có, đừng cho là ta không biết.”

...

Cổ Tiểu Ma hung tợn nói: “Quý chết đói thôi tha, sao không đi đầu thai đi!”

“Một mình người ở trên núi này sẽ rất cô đơn đấy, tất nhiên là ta sẽ ở cùng người.” Thư sinh cười đến cực kỳ đáng đánh đòn, trông thấy Cổ Tiểu Ma còn muốn nói, liền chuyển hướng câu chuyện: “Đêm nay còn chưa luyện kiểm nha.”

Nàng ngẩn ra, nghĩ đến bộ kiểm pháp kia cho tới hôm nay, quả thật còn có chút chưa lưu loát.

Thư sinh ở bên cạnh ăn táo, nhìn Cổ Tiểu Ma vào đêm cuối thu, đạo quang kiểm ảnh, mồ hôi như mưa.

Cái gì ngộ tính hơn người, cái gì tính thông kiểm pháp, đều là rắm chó. Thư sinh cười nhẹ, đó là bởi vì bọn hấn đều không nhìn thấy đáng về cố gắng như

vậy của nàng, bởi vì ai cũng sẽ không nghĩ đến, Cổ Tiểu Ma vẫn luôn lười nhác kia, vì bản thân mình không có tiền pháp mà tự ti, đành phải khắc khổ thay đổi trên kiếm pháp.

Thư sinh nhìn, táo ăn cũng đã được một lúc, tự thành một đồng nhỏ dưới chân hắn. Cổ Tiểu Ma thờ hỏn hỏn nói: “Sáng mai... Nhắc ta... Rời giường...”

“Đúng là mặt trời mọc ở phía tây, ngươi đòi tính rời sao?”

“Muộn lớp sáng, sư phụ phạt ta quét tu tâm đình một tháng.”

“Chắc chắn, ngươi vẫn đàn độn như vậy, làm sao bảo ta yên tâm chuyển thế được?”

Kiểm trong tay nàng dừng lại giữa không trung, xoay người nhìn thư sinh kia, hắn còn đang cười thong thả vênh vao như vậy. Như lúc mới gặp nhau, lúc đang cùng ăn vụng một khối điểm tâm. Do sư phụ đến kiểm tra mà phải nhét hắn ở dưới giường, thiếu chút nữa đã hại hắn chết lần hai. Mỗi ngày lúc tập kiếm với nàng còn có thể ngâm thêm mấy câu thơ chua xót. Như vậy đã sớm có thể gọi là lão bằng hữu, đã bị sự tịch mịch trong mắt nàng giữ lại, mà lưu luyến nhân gian ba năm, nhìn tâm sự nữ nhi ba năm của nàng, như vậy, cũng coi như là không uổng công rồi.

“Ba năm rồi... Sao lại nói muốn đi?” Nàng ngây ngốc hỏi.

Thư sinh cảm thấy mừng thầm, tuy bình thường nha đầu kia hung dữ với hắn, nhưng vào thời khắc mấu chốt vẫn rất tình cảm. Về mặt hắn nghiêm túc: “Ba năm, nếu còn không có đầu thai thì sẽ bị xem như cô hồn dã quỷ mà bị...”

“Ai da.” Nàng hốt hoảng như không nghe được lời nói ảo não kia: “Ngươi đi rồi, ngày mai ai kêu ta rời giường đây?”

...

Thư sinh rơi lệ mà đi, Cổ Tiểu Ma đứng tại chỗ, thật lâu sau, một tiếng thở dài nhẹ nhàng, biến mất trong gió.

Đình núi chính, trạch viện nơi đình núi, bên trong phòng ngủ tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

Mạc Vi khoanh tay đứng trước cửa sổ, Thu Tĩnh nhẹ nhàng nằm nghiêng ở trên giường, hai mắt nhìn chăm chăm vào hoa văn trên gối, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Ta tuyệt đối không nhìn nhầm, đó là Trạch Hư.”

“Nếu là hồn phách của Trạch Hư, tại sao lại có yêu khí?”

“Có lẽ Trạch Hư không chết...”

“Phu nhân.” Mạc Vi nghiêm túc xoay người: “Trạch Hư ngã xuống Vực Đoạn Hồn, nàng và ta tận mắt nhìn thấy, đừng quá lừa mình dối người nữa.”

“Nhưng...” Thu Tĩnh đau lòng vui đầu nức nở nói: “Trạch Hư... Nó...”

“Phu nhân...” Mạc Vi ôm bả vai Thu Tĩnh để an ủi, nói nhỏ: “Đừng đau lòng, nhất định là có người cải trang thành Trạch Hư, bày ra âm mưu quỷ kế này...”

“Sẽ có thể là ai chứ?” Thu Tĩnh lau nước mắt: “Ai ôi, chẳng lẽ bọn hắn muốn những thứ kia...”

“Sư tổ đã nói qua, sự tình đã qua ngàn năm, Giao tộc đã tuyệt tích, sẽ không có người nào biết thứ kia ở tại Thiên Diễn sơn nữa...”

“Năm đó thứ kia truyền đến thế hệ của sư tổ, vì đề phòng vạn nhất, sư phụ phân thứ này thành hai, một cái cho huynh, một cái cho sư đệ Lục Tu, chẳng lẽ hắn xảy ra chuyện gì...”

Mạc Vi nhíu mày, hiển nhiên là vô cùng lo lắng: “Sư đệ Lục Tu có thiên phú trời ban, tuy trời sinh tính tình không tốt, nhưng hiện nay lại đang thanh tu ở Linh Bảo phái, chỉ sợ tu vi đã sớm ở trên ta...”

“Năm đại phái ở Trung Nguyên tất nhiên là phải đồng khí liên chi (gắn bó cùng thờ chung không khí), nhưng yêu ma tà đạo lại quá nhiều, khó lòng phòng bị.” Thu Tĩnh lo lắng nói: “Không phải Vân Tiêu và Diệp Văn đã đi thăm sư đệ sao? Tiện thể để cho Viễn nhi đi tìm bọn chúng về, cũng cho nó học hỏi nhiều kinh nghiệm hơn một chút.”

“Cũng được, để cho Khinh Viễn đi một chuyến đi.” Mạc Vi than nhẹ một tiếng: “Thiên Diễn sơn nay, chỉ sợ là sắp không yên tĩnh rồi.”

Trời còn chưa sáng.

Thư sinh chậm rãi đi đến ngoài cửa của Cổ Tiểu Ma, làm bộ làm tịch gõ cửa.

Không ai lên tiếng, thư sinh nhíu mày, cao giọng nói: “Tiểu Ma Cô?”

Hắn dò xét trong phòng, nửa đầu xuyên qua ván cửa, Cổ Tiểu Ma còn treo bùa hai bên để phòng ngừa hắn nhìn lên nàng tắm rửa, tuy nhiên hắn đã quên

nói cho nàng, mấy lá bùa chữ như gà bới kia của nàng thật sự rất vô dụng, mà hắn cũng không có hứng thú với dáng người khô quắt của nàng, nhưng... Trong phòng không có người?!

Thư sinh lập tức nhảy vào trong nhà, trên cái giường nhỏ mềm lộn xộn của Cổ Tiểu Ma không có người, thật sự đã dậy sớm rồi sao? Thư sinh gãi đầu, đột nhiên liếc đến một tờ giấy có nhiều nếp nhăn trên bàn, bên trên còn có một chiếc bánh ngọt hương thơm toả bốn phía đè lên.

Bảo trọng.

Nét chữ đẹp đẽ, nét mực có chút nhoè, rõ ràng là đã bị ướt qua.

Thư sinh giật mình, khoé môi lặng lẽ cong lên.

Thì ra, chẳng qua là sợ từ biệt mà thôi. Hắn đứng im một lúc lâu sau, bỏ bánh ngọt vào, chậm rãi trượt xuống thân thể trong suốt của hắn, cuối cùng rơi bộp một cái trên mặt đất. Ánh mặt trời đầu tiên chiếu vào, hồn phách của thư sinh ánh lên ánh sáng vàng, từ từ biến mất.

Nếu nàng ở đây, hẳn nhất định phải nói cho nàng biết, đây là hương vị đầu tiên mà hắn cảm thấy trong ba năm qua, ngọt ngọt, thơm thơm, phảng phất như khi còn sống vậy.

Hôm nay so với hôm qua, như là hai mùa khác nhau.

Cổ Tiểu ma quét đình viện sạch sẽ, vừa lúc mặt trời ló ra khỏi mây. Giống như có thứ gì đó chậm rãi biến mất, nàng nhìn về phía sườn núi, yên lặng bắt đầu cầu khẩn chú văn siêu độ, tuy chú văn của nàng có khả năng cũng không có tác dụng.

Ba năm, đối với một con quỷ mà nói, mỗi ngày đi kèm với nàng, cũng đã quá nhàm chán, đi cũng được.

Tuy lời nói là như thế, nhưng nàng lại dựa vào trước đình, hốc mắt dần đỏ lên.

“Sur ty.” Tiếng của Tác Oanh truyền đến từ xa xa, Cổ Tiểu ma vội vàng lau mặt, làm ra vẻ như đang ngắm cảnh.

Trong dự liệu thấy được bóng dáng tuấn tú của Mạc Kinh Viễn, tiểu sư muội bị, nhất định hắn phải đi cùng. Tác Oanh kinh ngạc nhìn đình viện rục rờ hẳn lên: “Lại quét xong rồi...”

Cổ Tiểu Ma xấu hổ gãi đầu: “Là ta làm phiền muội rồi.”

Tác Oanh mất hứng: “Ty và ta vốn là ty muội, người một nhà sao lại nói là hai nhà?”

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, đột nhiên không biết nên nói như thế nào mới tốt. Mạc Kinh Viễn trấn an nói: “Tiểu Ma cũng là có ý tốt, lần sau sáng sớm muội cũng dọn dẹp với muội ấy là được.”

Cổ Tiểu Ma vội vàng nói: “Đã là ty muội, là ai quét cũng không quan trọng.”

Tác Oanh nghiêm mặt, cuối cùng vẫn không thể chịu nổi hai người kẻ xướng người hoạ, đùa giỡn nàng đến cả mặt cũng cười như hoa. Ba người lại nói cười một chút ở trước đình, không bao lâu sau Đỗ Dục Kỳ và Đỗ Dục Thành cũng đến chỗ, đệ tử của phái Thiên Diễn cũng lục tục lên núi, chỉ chờ sư phụ và sư nương đến giám sát lớp sáng.

Điều kì lạ chính là, bình thường Mạc Vi và Thu Tĩnh đều để Tu Tâm Đình từ sớm, hôm nay lại thông dong đến chậm, đến lúc qua giờ Thìn mới hiện thân. Các đệ tử cũng không tiện hỏi nhiều, Thu Tĩnh theo lệ cũ đến dạy nhón người sư đệ sư muội, Mạc Vi dừng một chút, lại gọi Mạc Kinh Viễn vào Tu Tâm Đình.

Mấy người Đỗ Dục Thành đang ngồi ngoài Đình, chợt thấy không trung biến đổi, ánh hồng mơ hồ lấp lánh, một con hoả long nhỏ dài ba thước ẩn ẩn lượn vòng. Cổ Tiểu Ma cùng đám người đệ tử tròn mắt há hốc mồm, sợ hãi mất một cái sẽ bỏ lỡ kỳ quan tiên thuật này. Thu Tĩnh liếc mắt một cái, lại lặng lẽ đi vào Tu Tâm Đình.

“Ngự hoả thuật?” Mạc Kinh Viễn cũng kinh ngạc há mồm: “Phụ thân...”

“Lực sát thương của tiên pháp này rất mạnh, vốn định qua vài năm nữa sẽ truyền thụ cho các con...” Mạc Vi than nhẹ một tiếng: “Tính ra con cũng đã đủ khả năng để tự bảo vệ mình, nên xuống núi đi rèn luyện một chút rồi...”

Tác Oanh vốn đang trốn ở ngoài đình nhìn lên vừa nghe thấy Mạc Kinh Viễn phải xuống núi, bất chấp việc đang ăn nấp mà nhảy ra: “Sư phụ, Đại sư huynh đi, ta cũng phải đi!”

Mạc Vi giật mình, Thu Tĩnh lại sớm đã có tâm thành toàn cho một đôi nam nữ, trai tài gái sắc này, ông trời đã tác hợp cho, huống chi hai người đã sớm có tình ý với nhau. Vì thế tiện thể cười gật đầu nói: “Nếu như con đi theo, thì không được làm ầu, biết chưa?”

Bà lại không biết Tác Oanh lại thiếu nữ khờ dại không biết gì sao, tuy lòng đã sớm hướng về Đại sư huynh, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện ở chung hai người. Lại thấy nàng cười nói: “Đa tạ sư nương! Vậy... Sur ty có thể đi cùng không?”

Lần này Thu Tĩnh cũng sững sờ, hồn của Cổ Tiểu Ma vẫn đang lạc vào cõi thần tiên ngoài trời, đột nhiên phục hồi tinh thần, hốt hoảng nói: “Ta... Ta vẫn

là nên không đi thì hơn.”

Trong lòng Tác Oanh, nam tốt nhất là Mạc Kinh Viễn, nữ tốt nhất là Cổ Tiểu Ma. Tính tình của nàng đơn thuần như vậy, Thu Tĩnh nghĩ một chút đã rõ ràng, đột nhiên lại nghe Mạc Vi nói: “Như vậy cũng được, Tiểu Ma, ba người các con cùng nhau xuống núi đi.”

Mạc Vi vốn là nhất đại tông sư, tuy tu chân giả (người tu tiên/ pháp) không có nhiều kiêng kỵ, nhưng thiếu niên nam nữ xuất hành, nhiều người cũng có thể tránh hiềm nghi. Nhưng về mặt của Cổ Tiểu Ma đã tràn đầy đau khổ, xuống núi rèn luyện đây, đó chẳng phải là ăn gió nằm sương, trèo non lội suối, không có việc gì còn phải trăm yêu trừ ma, gặp cái làm được thì thôi, làm không được thì lại thành điểm tâm nhà người ta...

Tác Oanh thấy nàng mặt ủ mày chau, đột nhiên cười mờ ám bên tai nàng: “Sư tỷ này, xuống núi, chuyện sư phụ phạt chúng ta quét Tu Tâm Đình...”

...

Thông minh!

Cổ Tiểu Ma hiểu ra, nhất thời trên mặt chuyển từ nhiều mây sang quang đãng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Đỗ Dục Thành và Đỗ Dục Kỳ biết được ba người bọn họ phải xuống núi, dứt khoát làm ầm lên cũng muốn đi, Mạc Vi chỉ nói bốn chữ: “Sẽ có sắp xếp khác”, tiện thể cũng thành công khiến bọn hắn ngậm miệng.

Cổ Tiểu Ma sắp xếp xong, gia sản của nàng cũng không có gì, một thanh bội kiếm, một vài bộ quần áo để thay đổi, cùng với một ít đồ dùng hằng ngày, cứ như vậy mà xong việc. Thu Tĩnh ôm một cái bọc trong tay, nhìn thấy dáng vẻ kia của Cổ Tiểu Ma, không khỏi cười khẽ ra tiếng.

“Sư nương...”

Thu Tĩnh cũng không đáp lại, yên lặng mở tay nải ra, thay nàng gấp lại y phục. Lập tức lấy bọc mà mình mang tới, bên trong đúng là hai bộ quần áo, một bộ màu hồng phấn, một bộ màu xanh biếc, đều được thêu cũng một kiểu, Cổ Tiểu Ma vừa thấy, trong lòng liền trở nên ảm áp, nói nhỏ: “Sư nương...”

“Khi còn bé, con đã rất thích màu hồng phấn, chỉ là sau khi Tác Oanh đến đây lại không mặc nữa... Đứa nhỏ này, sao sư nương lại không rõ tâm tư của con chứ? Chỉ là Viễn nhi, thằng bé...” Thu Tĩnh vỗ về tay Cổ Tiểu Ma, khẽ thở dài: “Hai bộ y phục này, vốn là trang phục mùa xuân sư nương làm cho các con, lần này xuống núi cứ mang theo đi, màu xanh cũng làm tôn lên khí sắc của người mặc, là cô nương trẻ tuổi, đừng ăn mặc ra vẻ người lớn. Con là do một tay sư nương nuôi lớn, ta đã sớm xem con như nữ nhi thân sinh của mình rồi...”

Rốt cuộc Cổ Tiểu Ma đã không nhịn được nữa, nước mắt tràn nức: “Sư nương...”

Nàng vốn là một cô nhi không có gì bị vất ở trên núi, được Thu Tĩnh nhận nuôi, mấy năm nay đã sớm coi Mạc Vi và Thu Tĩnh như phụ mẫu ruột thịt. Lúc này nghe thấy Thu Tĩnh biểu lộ chân tình, nhất thời đáng vẻ dừng dừng thường ngày đã biến mất, khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa.

Hai người dặt tay ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói chuyện, đến chỗ Tu Tâm Đình. Mạc Vi đang nói chuyện trước lúc chia tay với Mạc Kinh Viễn.

“Kinh Viễn, lần này đi rèn luyện, con phải chăm sóc cho hai sư muội thật tốt, biết chưa?” Về mặt của ông vẫn đang nghiêm khắc, nhưng càng nói về sau giọng điệu lại càng nhẹ nhàng hơn: “Lui một bước trời cao biển rộng, đừng gây chuyện, nhưng cũng đừng làm phái Thiên Diễn ta mất mặt.”

Thu Tĩnh dịu dàng nói: “Viễn nhi, giang hồ hiểm ác, nhớ phải cẩn thận mọi lúc.”

Mạc Kinh Viễn gật đầu đáp ứng, Mạc Vi lại nói: “Lần này xuống núi, tuy nói là rèn luyện, nhưng thật sự là phải tìm nhị sư đệ và ngũ sư đệ của con trở về, đã hiểu rõ chưa?”

Tuy Mạc Kinh Viễn cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ là do dự không biết có nên nói chuyện hôm qua với các vị trưởng bối hay không. Hắn mở miệng mấy lần, nhưng cuối cùng cũng không nói gì. Mạc Vi liếc mắt nhìn Thu Tĩnh một cái, Thu Tĩnh gật đầu, ông mới từ từ nói: “Gọi tất cả mấy người bọn chúng vào đi.”

Tất cả các đệ tử đứng thành một hàng trong đình, giống như đã bị sự nghiêm trọng của Mạc Vi lây nhiễm, về mặt cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc. Mạc Vi đốt ba nén nhang, bái lạy về phía tổ tiên, lúc này mới xoay người, nói nhỏ: “Một ngàn năm trước, tương truyền Long thần sắp chuyển thế, lục giới đều loạn. Long thần là chủ nhân của vạn thú, sức mạnh của hắn có thể hủy thiên diệt địa. Những tổ tiên lúc trước của phái ta đã từng nói, một hồi đại nạn của trời đất kia, các giới đều đã biết được sức mạnh của Long thần, huyết quang ngập trời, liên lục đến rất nhiều vong hồn vô tội!”

Ông ngừng một chút rồi nói tiếp: “Sau này Long thần lại chuyển thể vào Giao tộc, tộc này cũng không còn ngày thái bình, cuối cùng cũng rơi vào kết cục diệt tộc. Lúc trước, tổ tiên của phái ta có giao tình sâu xa với trưởng lão của Giao tộc, vị trưởng lão này từng xin tổ tiên bảo quản giúp một vật, vậy mà lúc tộc nhân của ông ta bị diệt cũng là lúc dùng mà thập đại trưởng lão phải dùng máu của mình để phong ấn Long thần, mà bảo vật, chính là thứ máu chót để mở phong ấn!”

“Đây cũng là bí mật lớn nhất của phái Thiên Diễn chúng ta.” Thu Tĩnh nói nhỏ: “Long thần bị phong ấn, biến mất hơn ngàn năm, lần này lời đồn lại bắt đầu nổi lên bốn phía, nếu có người biết được bí mật này, chắc chắn Thiên Diễn ta sẽ đắm vào vết xe đổ của Giao tộc.”

Mấy người nghe sư nương nói, cảm thấy vô cùng đáng sợ, không nhìn được mà mặt không còn chút máu. Chỉ nghe Mạc Vi lại nói: “Các con cũng không còn nhỏ, ta nói điều bí mật này ra, chính là vì hi vọng các con phải biết chừng mực, phải bảo vệ danh dự và cơ nghiệp ngàn năm của Thiên Diễn ta! Rõ chưa?”

Chúng đệ tử gật đầu, nhưng trong lòng Mạc Kinh Viễn vẫn còn nghi ngờ, vẫn không biết liệu đại sự này có quan hệ gì với lục sư đệ đã chết không. Hắn suy nghĩ, quyết định trước tiên không cần đề cập tới, chờ khi bọn họ trở về với nhị sư đệ rồi sẽ hỏi phụ mẫu sau.

“Tiểu Ma Cô, đồ ăn dưới chân núi ăn ngon hơn nhiều, muội phải mang nhiều về một chút nha.” Sư phụ sư nương vừa ra khỏi đình, Đỗ Dục Thành lại bắt đầu không đứng đắn.

Cổ Tiểu Ma làm một cái mặt quỷ với Đỗ Dục Thành. Đỗ Dục Kỳ cười nói: “Tất nhiên tiểu sư muội sẽ mang về rồi.”

Tác Oanh cũng giả làm mặt quỷ: “Ta mới không thèm mang về cho huynh.”

Mấy người cười đùa xong rồi, dặn nhau nhớ bảo trọng. Mạc Kinh Viễn dắt Cổ Tiểu Ma lên bội kiếm, hoá thành hai đạo kiếm quang với Tác Oanh, dần dần phai nhạt trên bầu trời.

Dọc trên đường đi Tác Oanh riu rít nói chuyện bên tai không ngừng, Cổ Tiểu Ma cũng vui vẻ với suy nghĩ tự do hành động trong tương lai-- dưới mắt sư phụ và sư nương không thể tránh được những thanh quy giới luật này, hôm nay đã có thể sống cuộc sống có rượu có thịt, muốn tự do bao nhiêu thì tự do bấy nhiêu.

Trần Mạc Kinh Viễn có mấy vạch đen, nhìn nụ cười bi ối này của nàng, hiển nhiên đã quên mất việc mình phải xuống núi đi rèn luyện chịu khổ.

Ba người xuống chân núi, sư phụ nói rằng xuống Thiên Diễn sơn, trừ phi gặp phải tình huống đặc biệt, nếu không không cho phép dùng ngự kiếm phi hành. Tác Oanh còn chưa chơi đủ, chẳng qua vì Mạc Kinh Viễn khẳng khái không cho, chỉ đành phải quệt mồm cát bội kiếm, thân mật thăm thiết đất tay Cổ Tiểu Ma, núi rừng đơn sơ, phong cảnh rất tốt, gió mát phát phơ, thổi vào người vô cùng thoải mái.

Mới vừa bắt đầu mấy người còn nói cười, nhưng sau khi ra khỏi rừng cây đi lên đường cái đã không còn thú vị như thế nữa. Mặt trời vô cùng chói chang, khiến người ta chỉ muốn ngủ. Cổ Tiểu Ma cứ ngây ngất như vậy mà đến được trấn nhỏ đầu tiên, trong tai còn đầy rầy tiếng gợn dừ của Tác Oanh vì không thể ngự kiếm phi hành, sau đó đột nhiên lại thấy được cảnh chợ ồn ào náo nhiệt, thoáng chốc trong đầu vẫn còn chưa phản ứng kịp.

Một lúc sau ba người lại có sức sống, Tác Oanh hơn mười năm không xuống núi, hưng phấn đến mức nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ. Còn Cổ Tiểu Ma đã đi mấy lần, chỉ là lên núi xuống núi quá mức mệt nhọc, sau này có muốn mua thứ gì, cứ nhờ các sư huynh mang về. Lúc này đã nàng đã mệt đến mức gân cốt toàn thân đều rã rời, thấy Mạc Kinh Viễn ngồi ở một cái bàn phía xa, cũng vội vàng đi qua ngồi theo.

Uống mấy ngụm nước trà, cuối cùng cũng bình thường hơn một chút. Mạc Kinh Viễn móc mấy tiền đồng ra đặt lên bàn, bắt chọt lại khiến cho Cổ Tiểu nghĩ đến một vấn đề vô cùng quan trọng.

“Sư huynh, chúng ta xuống núi có mang bạc không?”

“Không nhiều.” Mạc Kinh Viễn lạnh nhạt nói: “Chỉ đủ chúng ta ở khách điểm vài ngày.”

Trong nháy mắt nàng như đang ở trong mùa hè mát mẻ mà bị ném vào hồ nước đá, lại bị vớt ra rồi hứng vài cơn gió lạnh lúc nửa đêm, ỉu xiu. Tác Oanh nói: “Rèn luyện, chính là phải thay người hàng yêu trừ ma, lấy thêm bạc nha.”

Mạc Kinh Viễn tán thưởng gật đầu một cái: “Không tệ. Phàm là những trấn nhỏ lâu năm đều sẽ có những chuyện này, chúng ta cứ tiện đường mà làm, còn có thể lấy được tiền thưởng của quan phủ.”

Cổ Tiểu Ma lười biếng mở một mắt, Mạc Kinh Viễn tuần mỹ xuất trần, Tác Oanh thanh lệ vô song, đều là đáng vẽ của thần tiên. Nhìn lại nàng, sắc mặt vẫn luôn tái nhợt như vậy, áo dính đầy bụi đất, đầu tóc rối bời... Cũng rất giống với những thứ mà bọn họ phải diệt trừ kia.

Đang tự suy xét, tiểu nhị chạy tới tính tiền. Mạc Kinh Viễn kéo hắn lại, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu nhị ca, gần đây trong trấn có chỗ nào kỳ lạ không?”

Mắt của tiểu nhị đảo liên, tiện thể lần lượt quan sát bọn họ một chút, thần bí nói: “Chẳng lẽ các vị cũng đến để hàng phục con yêu quái kia sao?”

Cổ Tiểu Ma vừa nghe, lập tức nhiệt huyết bát quái (hóng chuyện) sôi trào: “Thế nào, yêu quái trên trấn này rất nổi danh sao?”

“Không chỉ như vậy, lòng người trên trấn đã sớm bị dọa sợ rồi...” Máy phát thanh của tiểu nhị vừa bật lên, rốt cuộc cũng không thu lại được mà tiếp tục nói: “Truyền thuyết kể rằng phía Tây của trấn có một Vương gia, nhà này nuôi gà, gà của các quán rượu trên trấn cũng đều là của ông ta, vốn làm ăn rất

khá, nhưng sau một lần lên núi rồi trở về, trong nhà lại xảy ra chuyện, đầu tiên là mất gà, trên đất còn có chút máu và lông gà, cho dù ông ta có trông coi cẩn thận đến mức nào thì vẫn mất, cho đến sau này gà nhà ông ta lại gáy lúc nửa đêm, khiến hàng xóm không thể yên tĩnh. Cuối cùng lại biến thành nửa đêm thì gà cả trấn đều gáy, buổi tối người điếm canh chết lại càng gáy to hơn, lần này dù là người lớn hay tiểu hài tử đều không dám ra khỏi cửa vào buổi tối, trên trấn cũng không còn người nào dám giết gà nữa.”

Gà tinh? Trong đầu Cổ Tiểu Ma nhảy ra hai chữ, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, lại nghĩ lại hai chữ, Gà yêu?

... Gà Yêu Tinh?

Nàng xì một tiếng, thiếu chút nữa đã bật cười. Nhất thời tiểu nhị không vui, hẳn còn đang rất hài lòng cho rằng bài diễn thuyết tràn đầy màu sắc của mình đã vô cùng thành công, ngờ đâu nàng lại bật cười. Đây vốn là một đề tài rất nghiêm túc đấy.

Mạc Kinh Viễn đa tạ tiểu nhị, lại hỏi trong trấn này còn chỗ để dừng chân hay không, thanh toán tiền trà rồi đứng dậy. Tác Oanh và Cổ Tiểu Ma đuổi theo, hai người đi theo phía sau Mạc Kinh Viễn, nước miếng không ngừng chảy với đồ ăn bên đường. Đáng tiếc tất cả ngân lượng đều ở trong tay đại sư huynh, không còn cách nào khác ngoài việc ngắm rồi than thở. Lúc đi ngang qua quán phủ, quả nhiên trên tường có dán bảng cáo thị, nếu có thể khiến cho gà trong trấn nhỏ khôi phục lại bình thường, treo thưởng hai mươi lượng bạc, đây là một khoản không nhỏ, Cổ Tiểu Ma và Tác Oanh liếc mắt nhìn nhau như tên trộm, nở nụ cười gian trá.

Mạc Kinh Viễn vẫn cẩn thận hơn rất nhiều, hẳn hỏi thăm quan sai bên cạnh vô cùng kĩ càng. Quan sai thấy hẳn là một tuổi công tử tuần tú trẻ tuổi, còn lâu mới có được một chút phong phạm như lão đạo giang hồ, cũng không quan tâm tới hẳn, trái lại hẳn có nhiều hứng thú với Tác Oanh hơn.

Cổ Tiểu Ma tròn tròn mắt, sững người, mày kiếm của Mạc Kinh Viễn nhú lại, thấy Tác Oanh đang chuyên chú nhìn hẳn, đột nhiên khuôn mặt tuần mỷ thả lỏng, dịu dàng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Trời hôm nay cũng đã gần tối, trấn này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, lúc mấy người đi tới phía tây trấn đã thấy hơi mệt, rốt cuộc cũng tìm được Vương gia bán gà kia. Yêu khí nhân nhạ bao phủ xung quanh phòng ốc, Tác Oanh tránh sang sau lưng Cổ Tiểu Ma, lại đổi được ánh mắt xem thường của Cổ Tiểu Ma.

“Đệ tử tu tiên, sao còn sợ những thứ này.”

Lời còn chưa nói hết, đột nhiên cửa phát ra tiếng kết rồi mở ra, Cổ Tiểu Ma nhảy dựng, chớp mắt đã nấp sau lưng Mạc Kinh Viễn, hồi lâu sau mới lộ cặp mắt nhỏ ra mà nhìn phía trước.

Tác Oanh cùng Mạc Kinh Viễn đều không còn gì để nói. Lão hán mở cửa mạng và mặt sợ hãi rụt rè, sắc mặt ửng oải, chính là đáng và chỉ có khi tình khí bị hút đi. Mạc Kinh Viễn tiến lên một bước, lễ phép nói: “Đại bá, tại hạ là đại đệ tử Mạc Kinh Viễn của phái Thiên Diễn, vừa nghe thấy chút chuyện lạ trong quý phủ nên có ý đến đây để xem thử.”

Lão đầu thấy hẳn là một công tử tuần tú trẻ tuổi, vẻ mặt cũng không có bao nhiêu thay đổi, lắc đầu nói: “Ài, lúc trước cũng có nhiều đạo trưởng tới đây, làm đủ cách, lại bị dọa chạy mất... Vô dụng thôi, ta đã tạo ra nghiệt rồi...”

Tác Oanh nở một nụ cười dịu dàng không gì sánh được: “Đại bá, người đừng vội, có được hay không thì cứ để cho chúng ta thử một chút, cũng không có hại gì!”

Vương lão hán mặt ửng mảy ẻ nói: “Chắc chắn là không được...”

“Này, lão đầu.” Cổ Tiểu Ma xen giữa Tác Oanh và Vương lão hán, khuôn mặt trắng xanh lại ngập tràn bi thương: “Chúng ta là tới giúp ông, ông còn lái nhái ở đây làm gì, còn không mau mở tiệc chiêu đãi mời chúng ta một châu...”

Mạc Kinh Viễn vừa muốn quát bảo ngưng lại, Vương lão hán đã sợ hãi đến mức lùi về phía sau một bước, vâng vâng dạ dạ tiến vào nhà. Mạc Kinh Viễn chỉ đành phải thôi, có chút trách cứ nhìn Cổ Tiểu Ma, Cổ Tiểu Ma làm bộ như không nhìn thấy, chớp mắt đã đi theo vào nhà.

Tuy nói nhà Vương lão hán không thể tính là đại phú đại quý, nhưng dù sao cũng nuôi đến mấy trăm con gà, gia cảnh cũng được xem như giàu có. Lúc Cổ Tiểu Ma đang điên cuồng suy nghĩ về bữa tối, Mạc Kinh Viễn lại nói: “Xin người dẫn chúng ta đến chuồng gà xem một chút.”

Càng tiếp cận chuồng gà, yêu khí càng nặng hơn. Tác Oanh ngại bản không đi vào trong, Cổ Tiểu Ma lại có chút hăng hái dạo quanh một vòng, hào hứng chỉ vào một con gà mái mập nhất, nói: “Buổi tối chúng ta...”

Vương lão hán hốt hoảng vội nói: “Không được không được, hiện tại những con gà này đều là tổ tông rồi, không thể đụng vào.”

“Vậy sao?” Cổ Tiểu Ma tiếc nuối lắc đầu, chợt thấy con gà mái mà nàng chỉ khê kêu thầm hai tiếng, sau đó toàn bộ gà đều kêu lên, hơn nữa còn dùng cách thức vừa oanh tạc lên người nàng, vừa mổ nàng đến mức phải hoảng hốt chạy bừa ra khỏi chuồng gà.

Hai cọng lông gà cắm trên đầu Cổ Tiểu Ma, vừa lau phân gà trên mặt vừa tức giận nói: “Làm phân rồi, hôm nay bà đây phải hầm người!”

Tác Oanh ở bên cạnh lại thấy buồn cười, thầm nghĩ sư tỷ cái gì cũng tốt, nhưng chỉ cần liên quan đến ăn uống, khó tránh khỏi việc mất lý trí một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Mạc Kinh Viễn khẽ quát một tiếng: “Làm càn.”, thấy Cổ Tiểu Ma đã ngoan ngoãn hơn, mới nhú mày lại hỏi Vương lão hán: “Đại bá, nghe nói việc này xảy ra sau khi người trở về từ trên núi, nói đúng ra là có chuyện gì xảy ra vậy?”

Về mặt của Vương lão hán ngưng lại, thật lâu sau mới ngập ngừng nói: “Đó... Cũng không có gì, chỉ là đi thăm bằng hữu, nhà hắn làm nghề săn bắn, lúc ta sắp đi thì bắt hai con gà rừng đưa cho ta...”

Tác Oanh và Cổ Tiểu Ma hiểu ra. Nếu như nói tuổi thọ gà nhà gần khó có thể đắc đạo, nhưng gà rừng thì không giống vậy rồi. Nếu gặp phải một con gà rừng sống sâu trong rừng tậm, nói không chừng đó chính là một con gà rừng tinh có ngàn năm đạo hạnh.

“Đại bá, có thể đưa chúng ta đi xem con gà rừng kia không?”

Wương lão hán đáp lại, mang theo ba người vào phòng bếp, chỉ vào một cái lồng sắt được mở ra trên mặt đất, bên trong còn có....

Ba người đều hoá đá rồi.

Mạc Kinh Viễn không hổ danh là đại sư huynh cũng là người đầu tiên phản ứng kịp: “Đại bá, ai nói với người đây là gà rừng vậy?”

“Là nhà họ Lý làm nghề săn bắn đấy, ta còn chưa thấy qua con gà rừng nào đẹp như vậy nha...”

Cổ Tiểu Ma bình tĩnh nói: “Đây rõ ràng là một con công mà...”

Trong lồng chính là một con khổng tước đang hấp hối, lông cũng bị rụng tán loạn, vô cùng đáng thương. Có lẽ do cảm nhận được linh khí của tu tiên giả, con khổng tước bất an ngơ đầu, dùng sức vỗ cánh trong lồng.

“Không phải đã nói có hai con khổng tước sao?” Tác Oanh cảm thấy kì quái nói.

Wương lão hán nhỏ giọng nói: “Một con khác đã bỏ đi rồi... Ài, xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta cũng không còn tâm trạng nào để đi tìm con gà rừng kia nữa.

“Là không tước.” Cổ Tiểu Ma nghiêm túc sửa lại cho đúng.

Mạc Kinh Viễn hơi trầm ngâm, trong lòng đã có tính toán, cười nói: “Đại bá, người yên tâm tạm nghỉ đi, nếu như thuận lợi thì ngày mai sẽ không còn chuyện gì nữa rồi.”

“Thật sao?” Vương lão hán vừa vui mừng lại vừa có chút nửa tin nửa ngờ, lại thấy Cổ Tiểu Ma ngậm mang vẻ bi thương mà nhìn mình chằm chằm, đã sợ đến mức vội vàng đến tiền viện đi đốc thúc cơm chiều rồi.

Bữa tiệc này ăn rất no, chỉ có một người Cổ Tiểu Ma là mất hứng.

Tuy nói trên bàn không có thịt gà, nhưng ít nhất vẫn còn có một chút thịt heo, trâu bò. Nhưng vì sao Cổ Tiểu Ma vẫn mất hứng, đáp án rõ ràng là trong mỗi loại thức ăn đều có nầm.

Ôi, nầm, bản bản, khiến lòng người chán ghét, ăn vào lại khiến cho người ta tan vỡ. Đương nhiên, điều này cũng chỉ giới hạn trong cách giải thích của Cổ Tiểu Ma, căn bản không có quan hệ gì với một cây nầm như mình.

Cái nhà này thích ăn nầm như vậy, đúng là đáng bị yêu quái quần lấy mà... Cổ Tiểu Ma vô cùng tiêu điều ngồi xổm trước chuồng gà ở phía sau, gió đêm thổi qua cuốn thêm hương vị cứt gà phả vào mặt, đối đến nỗi ngực dán vào lưng.

Thời tiết đã sắp thay đổi.

Màn đêm vốn đang yên lặng bỗng chốc cuồng phong lại nổi lên cuộn cuộn, giống như biểu hiện cho thứ gì đó đang rộn rạo trong bóng đêm.

Đương nhiên, trong mắt tu tiên giả, con gió này có lẽ không phải là tự nhiên. Ít nhất là đối với Cổ Tiểu Ma vô cùng mẫn cảm với phương diện này, ngậm cảm thấy yêu khí quá nặng, tuy đối phương là một con khổng tước tinh, nhưng từ xưa khổng tước và đại bàng chính là hai loài thú ăn thịt người hung ác nhất, thật sự cũng không phải là chuyện trẻ con.

Nhưng, cho dù nàng có mười phần tinh lực thì thời gian chịu đựng mùi cứt gà rồi nhìn chằm chằm vào chuồng gà cũng có hạn. Giờ Tý đã qua, đầu nàng cũng đã liên tục rơi vào trong hỗn độn, ngay cả cọng lông gà kỳ quái đang thường thức ở trong tay cũng đã cắm vào trong mũi.

Thật lâu sau, có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai nàng: “Này, người làm gì vậy?”

Giọng nói này nói thô không thô, nói nhẹ thì không nhẹ, nghe vào lại có chút chói tai. Cổ Tiểu Ma mang theo cái đầu choáng váng nói: “Trông chừng...”

“Trông chừng?” Giọng nói kia có phần sừng sốt, lập tức tiếng cười khàn đục lại vang lên. Tiếng cười khiến người khác mất hồn này khiến Cổ Tiểu Ma giật mình, có chút thanh tỉnh, chỉ nghe thấy một tiếng “Phá” ở phía xa, một đốm lửa nổ ra trên không trung.

Cổ Tiểu Ma xanh mặt nhảy lên, nhô cái lông chim trong lỗ mũi ra, quát um lên: “Yêu quái sao? Thế nào rồi!”

Đột nhiên gió ngừng lại, chuồng gà vẫn là chuồng gà kia, mấy con gà trong chuồng gà kia vẫn là những con gà trong chuồng gà kia, Mạc Kinh Viễn toàn thân bạch y tuần tú đứng ở phía trước, Tác Oanh đứng bên cạnh hắn.

... O, cái tên xanh lòe loẹt trước mặt mình là ai vậy?

“Má ơi! Có yêu quái!”

Trong nháy mắt, người nào đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lui vào trong góc cuộn thành một cục, làm tổ ở nơi đó mà lạnh run.

Được rồi, cho dù nàng sợ nàng có muốn bảo vệ tính mạng của mình mà trốn vào trong góc dưới tình hình như thế này, hắc tuyến trên đầu Mạc Kinh Viễn vẫn đang kéo xuống. Nhưng rất nhanh hắn đã hắng giọng một cái, trong đôi mắt tuần tú kia tràn ngập ý lạnh: “Khổng tước sao?”

Nam tử mặc y phục xanh lòe loẹt kia ngẩng đầu, sức quyến rũ bay tứ tung. Hắn lườm Cổ Tiểu Ma bên cạnh một cái, khẽ mỉm cười: “Tu tiên giả?”

Giọng nói khàn đục, không hề tương xứng với dung mạo quyến rũ của hắn. Dù nói khổng tước đẹp, nhưng giọng lại chói tai khó nghe, chỉ sợ là sự thật. Mạc Kinh Viễn nhíu mày, tuy có thể khẳng định nhất định chuyện trên trần có liên quan tới con khổng tước này, nhưng trên người con yêu quái này lại không hề có một chút ma khí, quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

“Đã là yêu tu tiên, sao vẫn còn làm những chuyện làm hại nhân gian này?” Mạc Kinh Viễn cũng đã hiểu rõ, giọng nói càng lúc càng lạnh hơn. Con khổng tước xinh đẹp kia chỉnh tóc của mình, cười nói: “Con mắt nào của ngươi thấy ta làm hại nhân gian vậy?”

Mạc Kinh Viễn sững sờ một chút, Tác Oanh lại dịu dàng nói: “Sát sinh còn không phải là tội nghiệt sao?”

Khổng tước tinh cười lạnh một tiếng: “Mấy tên nhóc không hiểu biết, chỉ cho là với vài lá bùa cũng có thể tới đây mà quản gia gia sao...”

Phái Thiên Diễn chính là một phái tu tiên ở Trung Nguyên, thanh danh lan xa. Tuy nói Mạc Kinh Viễn không phải được sống trong an nhàn sung sướng, nhưng cũng là lớn lên trong lời khen ngợi của kẻ khác, không khỏi có chút tâm cao khí ngạo. Tác Oanh nghe được trong lòng lại nói thầm không tốt, lén cầm một thân phù trong tay, thừa dịp khổng tước tinh không chú ý mà quát một tiếng xông tới.

Mạc Kinh Viễn không kịp ngăn cản, cả kinh gọi: “Tác Oanh Tác Oanh!”

Cổ Tiểu Ma đã run đủ ngẩng đầu lên, nghe được một tiếng “Tác Oanh Tác Oanh này!”, con khổng tước đối diện bất chéo tay sau lưng không biết đã làm phép gì, đầu vừa nóng lên đã lăn ra khỏi chỗ, che trước người Tác Oanh.

“Àm!”

Sau khi một tiếng nổ động trời vang lên, Cổ Tiểu Ma và Tác Oanh bị một luồng khí vĩ đại cuốn ra ngoài, bay thẳng vào chuồng gà, lăn mấy vòng đến mức cả người toàn là lông và cứt gà, may mà thân thể hai người cũng không có gì, chỉ trầy xước một chút da, vẫn chưa bị thương.

Mạc Kinh Viễn giận dữ, lại càng bắt đầu tạo pháp trận nhanh hơn, trong không trung như đang có một sợi dây thừng vô hình quấn lên trên người khổng tước, dần cuốn chặt lấy hắn. Lúc này khổng tước tinh đã có chút kinh ngạc, mỉm cười nói: “Không thể tưởng tượng được ngươi lại luyện được thuật trói thần này, tuổi còn trẻ như ngươi, coi như cũng không tệ...”

Mặc dù hắn kinh ngạc, nhưng cũng không hề hoảng hốt, vươn tay trái lên, miệng niệm thần chú, mắt thấy sẽ sắp tung ra một yêu pháp lợi hại gì đó.

“Ác ác, ác ác ác ác...”

Khổng tước tinh biến sắc, quay về phía Cổ Tiểu Ma gọi một tiếng: “Tiểu Hoa!”

Tiểu Hoa? Cổ Tiểu Ma biến sắc, lúc này mới cảm thấy có thứ gì đó đang cựa quậy dưới nách, vừa cúi đầu đã thấy là con gà mái béo nhất lúc ban ngày.

Gà mái thiếu chút nữa đã bị đè bẹp đang âm thầm gào thét. Cổ Tiểu Ma đảo mắt, bắt chợt tay trái bóp cổ con gà mái, chỉ cần hơi dùng lực, con gà mái này sẽ đi đời nhà ma ngay lập tức.

Mạc Kinh Viễn đã rút trường kiếm ra chỉ đợi khổng tước tinh sơ hở sẽ ra tay ngay. Nào biết được đột nhiên khổng tước tinh lại nhìn về phía chuồng gà, hét to bằng chất giọng khàn đục của hắn: “Đừng làm Tiểu Hoa bị thương!”

...

Cổ Tiểu Ma nở một nụ cười vô cùng dữ tợn như bao kẻ xấu uy hiếp người khác: “Ta cảnh báo ngươi nha, ngươi còn làm gì nữa, ta sẽ cho con gà mái

xinh đẹp này gặp Phật tổ...”

Giọng của không tước tỉnh đã trở nên run rẩy: “Ta sẽ nghe theo ngươi hết, đừng làm nó bị thương... Chuyện trong thôn này vốn không phải là do ta làm... Phàm nhân các ngươi bắt ta tới đây hành hạ mọi cách thì thôi...” Hắn vừa nói xong đã chực khóc lã chã: “Vì sao Tiểu Hoa nó không hề làm gì, sao các ngươi phải làm nó bị thương...”

Kiểm của Mạc Kinh Viễn dừng lại giữa không trung còn Tác Oanh đã hoàn toàn sững sờ.

Chỉ có Cổ Tiểu Ma đầu đầy hắc tuyến nói: “Nói thì nói đi, ngươi khóc cái gì, lớn to đầu như vậy còn không biết xấu hổ à...”

“Ngươi cho rằng người ta muốn khóc à...” Không tước tỉnh nức nở đến mức lời còn không rõ: “Ta vốn là không tước linh yêu đắc đạo của Nam Sơn, lại cứ... bị tên thợ săn kia nhốt mất một cọng lông đuôi, không có cách nào thoát thân, đành phải đến cái thôn này, nghe nói vận mệnh của mấy con gà ở đây rất thảm nên mới giúp chúng một chút thôi...”

“Vạn vật trên thế gian đều có số mệnh.” Mạc Kinh Viễn thu kiếm vào cò: “Đời này đau khổ, khi luân hồi sẽ có phúc.”

Tác Oanh và Cổ Tiểu Ma phụ họa gật đầu một cái, cuối cùng vừa không chú ý, Tiểu Hoa lại kêu lên mấy tiếng, thiếu chút nữa đã khiến tên không tước tỉnh kia kích động đến mức quỳ xuống mong khai ân.

Con gà mái này có quan hệ gì với ngươi?” Cổ Tiểu Ma đứng lên khỏi mặt đất, hoà nhã tùy ý hỏi.

“Ồ, ngươi hỏi Tiểu Hoa à?” gương mặt đầy phấn nước của tên không tước tỉnh đỏ lên: “Nó... Ta... Ta với nó...”

...

“Ngươi là không tước mỹ lệ, còn nó chỉ là một con gà bình thường...” Tác Oanh nhìn không được mà nói thầm.

“Vậy thì thế nào, Tiểu Hoa là đặc biệt nhất, ngươi nhìn cái mào gà màu lửa hồng của nó đi, lông sáng mềm, nhất là cặp mắt sáng ngời trong suốt kia... Thậm chí là mấy cọng lông tạp không chính tề kia, đều có thể tản ra một loại sức quyến rũ sâu sắc hấp dẫn ta...”

Ba người há to miệng, một lúc lâu cũng không khép lại được.

Vừa xuống núi đã gặp ngay chuyện vượt qua cả ranh giới chủng tộc cùng... Tuổi tác trong truyền thuyết. Trời ơi, dưới núi toàn là nơi thần kỳ, bọn họ vẫn nên về núi thật nhanh là tốt nhất.

Cổ Tiểu Ma cẩn thận đánh giá Tiểu Hoa một chút, ngoại trừ cảm thấy nó vô cùng làm nàng có cảm giác muốn xoi mói, đúng là không phát hiện ra chỗ kỳ diệu nào khác. Ba người một yêu vừa mới giương cung bạt kiếm giờ phút này lại vô cùng hài hoà, đột nhiên Mạc Kinh Viễn nhớ tới việc gì: “Thôn này yêu khí tràn ngập, ngươi lại nói không phải do ngươi làm...”

Không tước tỉnh ngẩn ra, đột nhiên vỗ đầu một cái: “A, suýt nữa ta quên, trên thôn này còn có kẻ lớn hơn nữa...”

Hắn còn chưa nói xong, đột nhiên trong chuồng gà đã vang lên tiếng kêu to. Mấy chuồng gà của mấy nhà khác cách đó không xa cũng bắt đầu không yên, toàn bộ gà trong thôn đều kêu lên, đây đúng là khoảnh khắc quấy nhiễu dân.

Cổ Tiểu Ma còn muốn dẫn đầu đi dò xét xem chuyện gì đang xảy ra đã bị không tước tỉnh xách đi như một con gà, không chút nhẹ nhàng ném vào trong lòng Mạc Kinh Viễn. Sắc mặt của hắn đại biến, mấy người có bên cạnh đều đã bắt đầu cảnh giác, không ai chú ý đến Cổ Tiểu Ma đang lặng lẽ đỏ mặt. Đột nhiên yêu khí đầy trời bắn ra từ trong chuồng gà, còn mang theo một chút ma khí ngấm, không tước tỉnh đan ba ngón tay bên phải lại, một tầng kết giới trong suốt đã bao lấy người lại.

“Chăm sóc Tiểu Hoa thay ta!”

Cổ Tiểu Ma còn chưa kịp phản ứng, con gà mái kia đã vui vẻ chui vào trong lòng nàng. Trong phút chốc tên không tước tỉnh kia như đã thay đổi... À, là thay đổi thành đáng vẻ lẳng lơ như lúc nãy, treo một nụ cười nhạt trên mặt, tay phải nhẹ nhàng đặt sau người thâm dè phòng.

Đột nhiên mọi người lại nghe thấy mấy tiếng kêu thê lương, yêu khí đại thịnh. Mạc Kinh Viễn biến sắc, cái mùi này... Ngay từ đầu bọn họ đã trách lầm không tước tỉnh rồi.

Các loại yêu quái trên thế gian, nói chung loại có thể để lại mùi, chỉ có hồ tinh và chồn tinh. Mặc dù đã được ngăn cách bởi tầng kết giới này nhưng vẫn có thể ngửi thấy mùi của con yêu quái đang đi ra khỏi chuồng gà kia, toàn thân đều là mùi hôi ngai ngái. Cổ Tiểu Ma ôm Tiểu Hoa, mặt một người một gà đều đã ép lên mặt kết giới, mở to mắt muốn nhìn thử rốt cuộc thứ này là gì. Tác Oanh nhìn thấy con chồn tinh kia, sợ đến mức lui về phía sau một bước, Mạc Kinh Viễn nắm chặt tay nàng.

Con chồn này đứng trước không tước tỉnh, ngay lập tức đã làm nền cho tên không tước cao quý mỹ lệ.

Con chim trĩ lông nhà ngươi, còn ở nơi này xen vào việc của người khác sao?” Khoé miệng của sinh vật to lớn này vẫn còn chảy máu gà, hai cái răng nanh hung tợn thò ra trước mũi, đồng tử màu đỏ nheo lại thành đường thẳng, bộ lông không đều nhau bị dính thành một cục. Mặc dù là yêu, nhưng Cổ Tiểu Ma vẫn không nhìn được mà muốn phê bình thói quen vệ sinh của nó.

“Chỉ là con súc sinh mới có được hình người mà cũng dám giương oai trước mặt gia gia người sao?” Không tước tỉnh đưa lưng về phía bọn họ, nhưng mọi người lại thấy cánh tay phải phía sau lưng lại hiện lên sắc xanh, móng tay sắc nhọn từ từ dài ra, cả người đều đã nhuốm một tầng sáng màu lục.

Con chồn tinh kia cũng không dám chần chừ, cả người đều cong lại, lông vàng dựng đứng, thềm gầm nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Vừa xuống núi đã có trận đại chiến miễn phí để xem, Cổ Tiểu Ma hoàn toàn quên đi bản thân mình cũng đang nằm trong nguy hiểm, hưng phấn đến mức cả người cũng run lên.

Trên người con chồn vàng kia có ma khí mờ mờ, không biết vì sao lại khiến cho nàng lại cảm thấy có phần quen thuộc, thậm chí lại còn có chút... Thân thiết?

Đây là lần đầu tiên Tác Oanh trải qua tình cảnh này, sợ tới mức có phần đứng không nổi. Không nói con chồn vàng kia, lại còn có con khổng tước tinh bị lấy mất lông đuôi, ngoại trừ đại dư huynh có thể giao chiến, chỉ sợ nàng và Cổ Tiểu Ma cũng không thể chống đỡ được nửa chiêu.

Đang lúc nghĩ ngợi, nàng nhìn về phía Cổ Tiểu Ma, lại thấy cả người nàng đang run lên.

Tuy khổng tước tinh đã mất lông đuôi, nhưng tốt xấu gì vẫn hơn con chồn kia mấy trăm năm đạo hạnh. Có điều con chồn vàng kia nhập ma đạo, thế công càng lúc càng sắc bén hung ác, khổng tước tinh cũng không thể cứ đứng tại chỗ mà thi pháp, đành phải nhanh chóng tránh ra.

Chồn vàng hiện nguyên hình, để lộ một cái miệng rộng và bộ răng nanh bén nhọn. Không tước tinh cũng tung hai cánh, cất lên một tiếng kêu... Được rồi, dù rất giống vịt đực, nhưng miễn cưỡng cũng có thể gọi là thanh thoát êm tai, tuy có phần hoa lệ loá mắt nhưng cũng là một thứ nguy hiểm chí mạng. Hai yêu quái đều đã hiện chân thân của mình, khổng tước tinh ngẩng đầu lên, đột nhiên đuôi phía sau được bung ra, hết như ánh mặt trời hiện ra giữa đêm đen, từng đốm sáng nhẹ nhàng lay động, rải khắp bầu trời.

Không tước xoè đuôi!

Từng luồng sáng vàng phụt ra từ trên phần đuôi đánh về phía con chồn vàng kia, tốc độ khiến người khác không thể né tránh, chồn vàng kêu lên một tiếng thảm thiết, mặc dù bị thương nặng, nhưng dù sao khổng tước tinh cũng mất đi một cọng lông đuôi, cuối cùng cũng kém một phần uy lực.

Mất chồn vàng vừa chuyển, chỉ nghe thấy một tiếng kêu trầm đục quái dị vang lên, đột nhiên mây mù xám đã giăng khắp xung quanh, một mùi tanh tươi xộc tới. Tác Oanh bật mũi kêu lên “Ai ôi” một tiếng, lập tức phát hiện mình mới phát ra một tiếng kêu ngu xuẩn đến mức nào, tảng kết giới kia bị mở ra, hoàn toàn biến mất.

Bỗng chốc eo nàng bị nắm chặt, Mạc Kinh Viễn vươn tay ra, trong lòng vừa động, vừa quay người, bên cạnh cũng đã không còn bóng dáng vẻ Tác Oanh.

Nàng sợ đến mức nước mắt cũng đã chảy xuống mũi, mùi hôi thối tanh tươi này đã sắp hun chết nàng, đột nhiên cái miệng to như bể máu của con chồn vàng kia lại xuất hiện trước mắt, trong đầu Tác Oanh trở nên trống rỗng, theo bản năng đâm một phát sang, đâm vào trên thân thể cứng như đá của con chồn vàng kia cũng không khác gì gõ ngựa cho nó. Không biết trong cổ họng nó đang phát ra tiếng cười nhạo hay vẫn là tiếng gầm tức giận, sau đó lại ném mạnh nàng ra ngoài.

Tác Oanh không kịp có phản ứng.

Giữa lúc hoảng hốt, một bóng dáng bên cạnh đã loé lên, ôm chặt eo của nàng, hai người đều ngã trên mặt đất. Tác Oanh đứng lên, đầu có chút nóng, bắt chập máu tươi đang chảy ồ ạt trên đầu, cất tiếng run rẩy gọi: “Su ty...”

Cổ Tiểu Ma không hề cử động, Tiểu Hoa bị hoảng sợ không ngừng vùng vẫy dưới nách của nàng, cuối cùng cũng thoát ra rồi cố gắng nhảy lên người của khổng tước tinh mới hoá thành hình người. Nàng cúi đầu, về mặt ẩn trong bóng tối.

Nàng cũng bị thương, từng giọt máu tươi không ngừng rơi xuống mặt đất tạo thành một hoa văn quý dị. Mạc Kinh Viễn khó khăn lắm mới tìm đến bên người nàng, đỡ lấy cánh tay của nàng nhẹ nhàng nói: “Tiểu Ma, muội cố...”

Đột nhiên hần dừng lại, cánh tay đỡ Cổ Tiểu Ma cũng rút lại theo bản năng.

Mạc Kinh Viễn và Tác Oanh đều thấy được một thứ gì đó.

Cổ Tiểu Ma ngẩn đầu, khuôn mặt kia vẫn là của nàng, thậm chí là cả biểu tình kia, nhưng lại không còn là Cổ Tiểu Ma mà bọn họ sớm ngày ở chung. Sắc mặt của nàng trắng xanh hơn bình thường, khoé môi còn mang theo ý cười, trong đôi mắt hoàn toàn là một màu đen thâm bí.

Chính là khát máu như vậy.

“Người dám làm tiểu sư muội của ta bị thương sao?” Nàng lạnh lùng nói, giọng nói lại có phần hừ hừ thật thật.

Không tức tỉnh và con chồn vàng kia đều run lên, chân cũng không nhịn được mà có chút mềm nhũn.

“Người dám làm tiểu sư muội của ta bị thương...” Nàng lại chậm rãi lặp lại một lần nữa, ánh mắt trong vắt nhưng lạnh lùng lại quét sang. Con chồn vàng kia phát ra tiếng gầm khàn trầm thấp, nghe rằng muốn tấn công, chỉ có không tức tỉnh mới nhìn thấy tứ chi đang run lên của nó, dĩ nhiên là đang không thể chống đỡ.

Nàng đi về phía trước vài bước, những người và yêu ở đây cũng lùi về phía sau, thân thể của nàng run lên nhẹ nhàng, lặp lại lần nữa: “Người dám làm tiểu sư muội của ta bị thương...”

Đột nhiên quang mang đại thịnh, ngay sau đó, Cổ Tiểu Ma đã đứng trước người con chồn vàng kia, tay phải vươn ra, ý cười càng sâu hơn.

“Muốn chết sao?”

Năm ngón tay vừa thu lại, tiếng xương vỡ vụn đã vang lên, khiến người ta không rét mà run. Đột nhiên sát khí ngất trời bùng nổ trong nháy mắt, nàng lại cười ngọt ngào hơn, dường như việc nhìn một con kiến trước mặt nàng bị giầy vò là chuyện vô cùng vui vẻ.

Con chồn vàng tỉnh kia như bị một thứ gì đó vô hình giam cầm trong không trung, tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong bầu trời đêm, cả người run rẩy dữ dội, nhưng rất nhanh, hẳn đã được giải thoát.

Chết vì quá đau đớn.

Không tức tỉnh run run chỉ vào Cổ Tiểu Ma nói: “Quái... Quái vật...”

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên phóng tới trước mặt hắn, vươn tay phải ra. Tác Oanh đã hét lên một tiếng, tay Cổ Tiểu Ma dừng lại một chút, quay mặt sang, vừa lúc đối diện với đôi mắt trong suốt của Mạc Kinh Viễn.

“Đại sư huynh...”

Nàng lẩm bẩm nói xong, yếu ớt ngã vào trong lòng hắn.

Vương lão hán vẫn luôn run rẩy bất yên trong chốn, đột nhiên nghe thấy tiếng động bên ngoài, rón ra rón rén bước đến đại môn, lặng lẽ hé cửa ra.

Bỗng nhiên một gương mặt trắng bệch xuất hiện ngoài cửa.

Tâm can Vương lão hán run bần bật, suýt chút nữa đã bị mấy người này dọa đến nhảy ra ngoài, đột nhiên cổ áo lại bị túm, Mạc Kinh Viễn vội vàng la lên: “Đại bá, người còn phòng nào hay không?”

Vương lão bá khúm núm trả lời, phân phó hạ nhân đi chuẩn bị nhìn. Lúc này mới nhìn trộm về phía sau, nữ tử nói chuyện hung ác kia lúc này đang nằm trong lòng Mạc Kinh Viễn, sắc mặt có chút tái nhợt, hai gò má lại có chút đỏ bừng khác thường.

Lục y nam tử diêm dúa loè loẹt chưa từng gặp mặt kia lại nhìn mình chằm chằm, Vương lão hán tự hỏi không biết mình đã đắc tội hắn lúc nào? Tuy nhiên hình như nam tử @... kia rất sợ nữ tử đã bị ngất, hẳn đứng cách rất xa, cứ như đến gần sẽ bị ăn thịt vậy.

Đầu nàng rất đau.

Có người chạy nhanh tới ôm nàng vào trong ngực, còn mang theo mùi hương hoa lan đặc trưng của thiếu nữ, là Tác Oanh. Quả thật chưa cần tới nửa khắc thì Cổ Tiểu Ma đã tỉnh, chẳng qua không biết tại sao đột nhiên lại không có dũng khí để tỉnh dậy.

Suýt nữa nàng đã giết không tức tỉnh.

Nàng phải tỉnh dậy thế nào bây giờ, giả vờ như người kia không phải là nàng, rồi lại tiếp tục đứng cùng mọi người sao?

Trí nhớ lúc vừa rồi có chút mơ hồ, lại vô cùng rõ ràng. Nàng lặng lẽ nắm chặt tay lại, cho dù không muốn tỉnh cũng phải tỉnh, bởi vì từng đợt mùi thơm truyền tới từ trên bàn kia đang không ngừng hấp dẫn thính giác của nàng, đây nhất định là...

Canh gà!

Cổ Tiểu Ma ngồi phắt dậy, không nhìn vào ánh mắt vui sướng của Tác Oanh, vươn tay run run chỉ vào chén sứ nhỏ trên bàn.

Đáng tiếc tiểu sư muội không hề biết đọc ánh mắt đầy khát vọng của nàng, nhào vào trong lòng nàng khóc đến đứt gan đứt ruột: “Sư tỷ... Hu hu...”

Tiếng khóc của Tác Oanh có chút khàn khàn, có thể thấy lúc Cổ Tiểu Ma ngất đi nàng đã đau lòng mà khóc đến cỡ nào. Mắt Cổ Tiểu Ma quét đến vết thương trên trán nàng, nhất thời lòng lại mềm đi, dịu dàng nói: “Còn đau không?”

Tác Oanh lắc đầu, cuối cùng mới nhớ ra bát canh gà này, thoả mãn nguyện vọng của Cô Tiểu Ma. Bỗng chốc nàng nhớ tới cái gì, cười nói: “Có thể ăn gà rồi sao?”

“Ừ.” Tác Oanh nghĩ một chút, nhân tiện nói: “Đại sư huynh đã nói rõ với đại bá, tất cả là do con chồn tinh đó quấy phá, đã trừ hết rồi...”

“Ồ? Ha ha... Vậy không tức tỉnh đâu?” Cô Tiểu Ma hỏi như vô ý.

“Không tức tỉnh à, hần không chịu ở lại đây, hần nói tỷ là...” Đột nhiên Tác Oanh dừng lại, Cô Tiểu Ma khẽ cười hỏi: “Nói ta là cái gì?”

Tác Oanh quay người đi, không nói gì nữa, trong phòng lại trở nên hoàn toàn yên tĩnh. Cô Tiểu Ma bưng bát, kinh ngạc đến sững sờ.

“Sư tỷ.”

“Hà?”

“Cho dù tỷ có là... Là gì, tỷ đều là sư tỷ của ta.”

Giọng của Tác Oanh lại càng khàn hơn, không giống như đang khóc, chắc là đêm qua đã bị phong hàn. Cô Tiểu Ma không nói gì, lấy túi thêu được đeo trên cổ, nhẹ nhàng đeo cho Tác Oanh, dịu dàng nói: “Sư nương nói lúc người nhất được ta thì trên người ta chỉ có hạt mầm này, người khâu một cái bao để đựng nó. Từ nhỏ đến lớn, ta cũng chưa từng sinh bệnh, có lẽ chính là nhờ vào cái này... Muội nhận đi.” Cô Tiểu Ma đề bàn tay muốn tháo ra của Tác Oanh xuống: “Thân thể của ta rất tốt, đây là chút tâm ý của sư tỷ, ngoan.”

Tác Oanh phản đối một lúc, cuối cùng cũng nhận lấy. Hai người lại nằm trên giường nói chuyện một hồi, chỉ đơn giản là một chút chuyện bát quái về mỹ nam mỹ nữ linh tinh của môn pháp. Mãi đến nửa đêm, Tác Oanh đã sớm mệt mỏi, không bao lâu đã truyền đến tiếng hít thở đều đặn. Cô Tiểu Ma dựa lưng vào nàng, mãi một lúc lâu cặp mắt kia mới chuyển động trong bóng đêm.

Không phải là nàng chưa từng chú ý đến sự khác biệt của mình, xuất hiện một cách bí ẩn trên Thiên Diễn sơn, từ nhỏ đã có thể thấy được quỷ, không học được một chút tiên pháp. Cả người nhìn qua vẫn luôn gầy yếu nhợt nhạt, nhưng lại chưa từng sinh bệnh.

Nhưng đó vẫn chưa tính là kỳ quái, nàng đã tự tay đoạt đi một sinh mệnh mà nàng không có quyền quyết định. Là nàng không thể không chế, lần này là yêu, nhưng liệu lần sau có phải sẽ là tiểu sư muội, đại sư huynh hay không?

Nàng nhắm mắt, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Quái vật...

Là quái vật sao...

Vương lão hần cảm tạ bọn họ, lại không thể tránh khỏi việc bị Cô Tiểu Ma bắt chẹt một bữa tiệc gà. Cũng may trước đó Tác Oanh đã đến nhà bếp quản lý, nếu không Cô Tiểu Ma chỉ còn nước giương mắt nhìn con gà hầm nầm kia rồi. Lấy được tiền thưởng từ quan phủ, Cô Tiểu Ma và Tác Oanh cứ u mê như vậy mà trải qua hành trình trừ yêu đầu tiên, hiển nhiên đây cũng là lần đầu tiên Mạc Kinh Viễn gặp được lão yêu nghìn năm Tuy cũng có phần kinh ngạc nhưng lúc hồi tưởng lại cũng không thiếu điều vui, chẳng qua dường như ba người đã có hẹn trước, không hề nói chút gì về chuyện của Cô Tiểu Ma.

Tiết trời xem như không tệ, ba người ra khỏi trấn từ sớm, uống một ly trà đã phải đi vào núi.

Mạc Kinh Viễn cười nói: “Cuối cùng cũng có chút lộ phí rồi.”

Tác Oanh vừa muốn nói tiếp, lại nghe thấy một tiếng cười khẽ truyền đến từ cây đại thụ bên cạnh. Cô Tiểu Ma ngẩng đầu, lại thấy không tức tỉnh ôm Tiểu Hoà ngồi trên cành cây phơi nắng.

“Ta có chuyện muốn nói với tiểu cô nương này.” Hần vừa cười, nhất thời son phấn trên mặt tuôn rơi.

Mạc Kinh Viễn gật đầu, ý bảo Tác Oanh đi trước cùng hần. Cô Tiểu Ma nghi ngờ nhìn hần một chút, thủ thế tức giận nói: “Người muốn gì?”

Không tức tỉnh vẫn ngồi trên cành cây, thoạt nhìn hần không có ý muốn tới gần.

“Trên người ngươi có sát khí.” Hần nói rất hời hợt: “Người phạm có sát khí cũng không có gì lạ, nhưng sát khí của ngươi...”

Có thể so với ma thần Tu La. Không tức tỉnh nói thầm mấy chữ này trong lòng, nhưng không hề nói ra ngoài. Cô Tiểu Ma mắt kiên nhẫn phát phát tay: “Ta biết ta có chút kỳ quái...”

“Đa tạ ngươi.”

“Hà?” Cô Tiểu Ma ngẩn ra.

Không tức tỉnh nhảy xuống khỏi cây, khẽ cười nói: “Đa tạ ngươi đã cứu ta và Tiểu Hoa, hiện thời loạn thế yêu ma hoành hành, lần đi đường này ngươi

nên cẩn thận.”

Hắn lấy một cọng lông chim màu xanh lá ra, nói: “Đây là lông chim của ta, trong lúc nguy cấp có thể bảo vệ một mạng cho người. Chúng ta cứ cáo biệt vậy thôi, đường này hãy thận trọng.”

Cổ Tiểu Ma nhận cọng lông chim kia, lại hoàn toàn hoá đá tại chỗ.

Không tước tình quay người lại, hoá thành một luồng khói nhẹ rồi biến mất. Một lúc lâu sau, Cổ Tiểu Ma mới thu cọng lông vũ này vào trong lòng, bên má lại có một nụ cười mà nàng không hề để ý.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tiết trời này đúng là thay đổi bất thường, rõ ràng buổi sáng còn trời quang mây tạnh, chiều lại mưa to, nếu là mùa hạ thì đã thoải mái hơn chút, nhưng đáng chết thay giờ đang là đầu thu, từng giọt mưa rơi tí tách trên người, gió lạnh thổi qua, rét buốt tới tận xương.

Mạc Kinh Viễn nói, Tác Oanh đã nhiễm phong hàn, thật sự chịu không nổi, một chiếc ô giấy đơn bạc lại không thể ngăn cản cái lạnh thấu xương này. Cứ đi như vậy, cuối cùng cũng nhìn thấy một toà miếu đồ nát ở đỉnh núi, Mạc Kinh Viễn ôm lấy Tác Oanh, bất chấp việc xuống núi không thể ngự kiếm, vội la lên: “Tiểu Ma, ta mang Tác Oanh đi tránh một chút, muội phải cẩn thận, chúng ta sẽ gặp nhau ở toà miếu đó.”

“Được.” Cổ Tiểu Ma đáp ứng, mắt thấy Mạc Kinh Viễn lấy bội kiếm đeo ngang hông Tác Oanh, hoá thành một luồng sáng, biến mất trong nháy mắt.

Thật ra, muội cũng rất lạnh.

Nàng dừng một chút, dù sao cũng không thể nói ra những lời này, nghiêng đầu, khoé môi cong lên. Dù nàng có lạnh thế nào cũng sẽ không sinh bệnh. Người không sinh bệnh, có một số việc nhận vào người sẽ giống như đang cố tình gây sự. Có lẽ có thể chống đỡ hay không thể chống đỡ cũng giống nhau. Cổ Tiểu Ma thu ô về, ôm chặt y phục trên người, chậm rãi đi về phía trước.

Bước chậm trong mưa, trong lòng cũng không có bất cứ cảm xúc nào. Không biết vì sao, từ nhỏ Cổ Tiểu Ma đã thích không khí ẩm ướt, nhưng không phải là trời lạnh, từng giọt mưa rơi xuống đất, mùi bùn đất lại nồng hơn bình thường, nàng hít sâu một hơi, suýt nữa đã bị sặc vì hít phải nước mưa, lúc này mới có thể cảm giác được chút khác thường.

Dường như không phải là mùi bùn đất? Thứ mùi này vô cùng tươi mát tự nhiên đến mức không thể diễn tả bằng lời. Cổ Tiểu Ma cứ đứng dưới cơn mưa to mà ngủi, lại ngủi, tiếp tục đào một cái hố trên mặt đất rồi lại ngủi, không khác gì một con khỉ đầu chó đang động dục.

Nhưng lúc này con khỉ đầu chó đứng giữa lớp bùn đất kia lại mang về mặt hoang mang, nước mưa đã rửa trôi sạch toàn bộ bùn đất xung quanh, để lộ một cái hòm dài bằng gỗ, mùi hương đó lại càng thêm nồng nặc, nhất thời Cổ Tiểu Ma vẫn giữ dáng vẻ của một con khỉ đầu chó mà đập bịch bịch vào cái hòm: Chắc sẽ không phải là mũi nàng ngủi được bảo bối gì chứ?

Dựa theo cuốn tiểu thuyết võ hiệp cũ nát trên đầu giường của nàng, nhất định thứ trong hòm này sẽ không phải là đồ bỏ đi, chính là bảo bối, hơn nữa chắc cái hòm sẽ còn có hai lớp hoặc là cơ quan đặc biệt nào đó. Nàng hưng phấn đứng ra xa một chút, hồn nhiên quên mất việc thường thì những thứ đồ bảo bối sẽ không nằm công khai ven đường như vậy.

Bắn một viên đá sang, chiếc hòm mở ra như lên tiếng đáp lại nàng.

Cổ Tiểu Ma che miệng mũi lại lùi về phía sau một bước, nấp sau cái cây đại thụ bên cạnh mà ngắm nó từ xa.

...

Bỏ đi. Nàng thất vọng bĩu môi, chiếc hòm nằm lẳng lẳng ở nơi đó, để lộ một khúc lụa nhỏ màu vàng. Cổ Tiểu Ma bước hai ba bước sang, lấy ô che mưa, thì ra là một cuộn trúc cũ.

Bí tịch võ lâm!

Nàng hưng phấn kéo nút thắt ra, mùi hương thanh nhã kia cũng rơi xuống theo mảnh lụa màu vàng kia.

Chiếc ô trong tay không tự chủ mà ngã sang một bên, Cổ Tiểu Ma mở to mắt, mặc cho nước mưa xối cả lên người, trên cuộn trúc này là một rừng trúc xanh ngắt.

Đúng là một bức tranh.

Dây mây quấn quanh tạo thành ghế nằm, một nam tử mặc thanh y lười nhác nằm trên ghế. Hai mắt khép hờ, đôi môi đỏ mọng mím nhẹ, da trắng như tuyết, tao nhã vô cùng. Tóc xoã xuống quấn quanh tay như một thác nước, rẽ ra hai bên trán.

Mượn sự ẩm ướt trong đất trời, rừng trúc này lại toát ra xuân ý dào dạt, nam tử nổi bật kia cũng tỉnh lại cùng lúc đó. Gió thổi nhẹ, tơ lụa lay động nhẹ nhàng, hàng mi dài của nam tử kia cũng hơi run lên, trông rất sống động.

Mỹ nhân nằm trên tháp, dù mặt vẫn phong lưu.

Lòng Cổ Tiểu Ma run lên, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, kịp thời che dấu chất lỏng không biết tên bên miệng. Nàng vội vàng cuốn bức tranh mỹ nhân nghỉ ngơi này vào trong ngực, phòng ngừa bị mưa làm ướt. Mùi hương phát ra từ trong lòng, làm Cổ Tiểu Ma có chút lảng lảng, cũng không biết trong đây đang suy nghĩ những gì.

Cả đời này số người mà nàng gặp được cũng có hạn, nếu tính luôn cả quỷ thì cũng có mấy chục tên. Trước buổi tối hôm nay, nàng vẫn cho rằng đại sư huynh và tiểu sư muội chính là những người đẹp nhất tron thiên hạ. Mọi người đều nói thần tiên đều tuấn mỹ phong lưu, chẳng lẽ nam tử trong bức tranh này chính là thần tiên sao?

Cổ Tiểu Ma không hề có chút cảm giác mình đã đánh cắp bức hoạ này, hơn nữa còn vô cùng tự đắc mà đối xử tử tế với bức hoạ, tránh cho nó dầm mưa dãi nắng. Ngày nào đó thân tiên hiển linh cao hứng, cỡ lẽ nàng không cần phải ngự kiếm cũng có thể leo lên làm tiên quan, kế hoạch như vậy hoàn mỹ đến bao nhiêu, ít nhất trên trời cũng không có nắm đi, a ha ha ha!

Khi người nào đó đang uống phí tâm trí dốc lòng tập trung cho tạp niệm của mình, thời gian cũng trôi qua rất nhanh, nhưng điều này cũng không có nghĩa là thể lực của Cổ Tiểu Ma cũng khôi phục theo, lúc nàng leo được đến đỉnh núi, mưa đã tạnh, bóng đêm trập trùng không thấy được chút trăng sao.

Ngôi miếu nhỏ dưới bóng đêm thoạt nhìn cũng bị bao phủ bởi quỷ khí dày đặc, Cổ Tiểu Ma cũng không nhìn ra chút manh mối nào, vậy thì chắc chắn sẽ không có một “Hào huynh đệ” nào đó bay tới thổi nàng đi rồi. Nàng nghĩ đến việc có thể nhìn thấy Tác Oanh và Mạc Khinh Viễn, có thể tận tình khoe khoang việc bản thân đã đào được bức hoạ mỹ nhân năm nghĩ, không khỏi vô cùng hưng phấn, đập một cước văng cả cửa miếu.

“Ta tới rồi!”

.....

Dường như còn để hường ứng nàng, vài con quạ đen bị kinh động mà bay ra khỏi ngôi miếu đồ nát, phát ra mấy tiếng kêu quang quác.

Người đâu rồi? Lòng nàng vô cùng nghi ngờ, trong ngôi miếu tối om, khắp nơi toàn là mạng nhện, chỉ có một chỗ tương đối sạch sẽ bên trong có một đồng lửa đã được dập tắt, vì xung quanh rất tối nên không thể thấy rõ, nhưng nơi đó vẫn còn một chút hơi nóng đang tản ra. Kinh nghiệm ăn trộm gà nướng nhiều năm sau núi cho Cổ Tiểu Ma biết, đồng lửa kia vừa mới bị dập tắt không lâu, chứng tỏ người cũng chỉ mới rời đi, mà có khả năng người này chính là Mạc Khinh Viễn và Cổ Tiểu Ma.

Bình thường mà nói, đại sư huynh tương đối đúng giờ và giữ lời, tuyệt đối sẽ không vứt nàng ở đây mà bỏ đi một cách đột ngột như vậy. Nói như vậy... Hay là đã xảy ra chuyện gì rồi? Trong lòng Cổ Tiểu Ma hơi hồi hộp, nhất thời trong đầu loạn cả lên, xông ra ngoài ngay lập tức.

Nói là xông ra, nhưng thực chất nàng cũng không biết phải đi đâu, rút kiếm ra cũng chỉ để tăng thêm lá gan cho bản thân mà thôi. Ngụy cơ trong màn đêm tối đen như mực này ẩn khắp bốn phía, rốt cuộc nàng cũng không thể quản nhiều như vậy nữa mà nhấc chân chạy như điên. Chạy dọc xuống khỏi núi hơn một dặm, đột nhiên nàng đứng lại, sát khí nặng nề đập vào mặt nàng, Cổ Tiểu Ma hít một hơi, cả người cũng trở nên thoải mái hơn, hết như trời sinh nàng đã có thể khôi phục lại thể lực của mình dưới thứ sát khí này. Trong lòng dường như còn có thứ gì đó đang gầy dựa muốn thoát ra, Cổ Tiểu Ma run rẩy, nhưng ánh mắt lại vô cùng tỉnh táo.

Không thể.

Nàng gắng sức kìm chế sự hưng phấn trong thân thể của mình, chạy như điên đến nơi phát ra sát khí.

Lúc này đây, nàng phải dựa vào bản thân mình.

Trong lúc đó, Mạc Khinh Viễn đang giao chiến kịch liệt với một hắc y nhân, Tác Oanh yếu ớt nằm trong lòng hắn, xem ra đã hôn mê rồi.

“Không hổ là đại đệ tử của phái Thiên Diễn, đúng là có bản lĩnh.” Hắc y nhân trời sinh đã rất xấu xí, cười gian vài tiếng. Mạc Khinh Viễn lại vô cùng bình tĩnh, tay lại kết ấn nhanh hơn. Không biết từ lúc nào mà Ma giáo đã ra ngoài hại người, quấy rối nơi đây, nếu càng dây dưa lâu hơn, Tác Oanh sẽ càng nguy hiểm.

“Tiểu cô nương trong lòng của ngươi, không lẽ là người ngươi yêu sao?” Hắn lại cười rộ lên một cách ti tiện: “Mấy kẻ tu tiên ngu ngốc các ngươi, không ngờ cũng hiểu được chút tình thú, cô nam quả nữ ở nơi hoang vắng...”

Mắt Mạc Khinh Viễn tối sầm lại, đột nhiên ngừng kết ấn lại, hắn đặt Tác Oanh bên cạnh cây, hai tay đan thành hình chữ thập, lẩm bầm vài tiếng, bạch y tung bay, vô cùng phiêu dật.

Đột nhiên một luồng lửa sáng chiếu sáng bầu trời đêm, người áo đen kinh ngạc đến mức giơ chân: “Ngự hoá thuật!”

Mạc Khinh Viễn cười lạnh, nói: “Không cho phép ngươi sỉ nhục tiểu sư muội của ta.”

Hoà Long bay lượn trên bầu trời, đột nhiên xông tới chỗ hắc y nhân, hắc y nhân lập một tầng kết giới, cũng nhanh chóng niệm một cái gì đó trong miệng, tay phải vung một đường trong không trung, bỗng nhiên ở nơi đó lại xuất hiện một khe hở.

Tầng kết giới bị Hoà Long đánh vỡ trong chớp lát, nhưng pháp thuật của hắc y nhân cũng đã hoàn thành, đúng là thuật triệu hồi.

Đột nhiên một gương mặt xuất hiện bên trong khe hở, mỏ trắng lông xanh, hai bên cánh đều có đường vân màu đỏ, lúc nó chui ra khỏi khe hở kia, cả người cũng chỉ có một chân.

Tất Phụng!

Hoà điều tàn ác trong truyền thuyết, Mạc Kinh Viễn nhíu mày, dĩ nhiên đã không kịp, ngọn lửa màu xanh được phun ra trong miệng Tất Phụng, thoáng chốc đã nuốt trọn Hoà Long. Lúc này, người đứng bên trên Tất Phụng cũng đã biến mất.

“Tác Oanh!” Mạc Kinh Viễn vừa muốn quay lại, ngọn lửa màu xanh kia đã cản đường của hắn. Tiếng cười khàn đặc của hắc y nhân kia truyền đến từ xa: “Tiểu mỹ nhân, đi theo lão từ nhé.”

Mạc Kinh Viễn gấp đến mức đỏ mắt, cố gắng tạo một thủy chú bao quanh toàn thân, chạy ra khỏi biển lửa. Nhưng lửa của Tất Phụng cũng không phải là lửa bình thường, sao một thủy chú tầm thường có thể ngăn cản được nó. Mạc Kinh Viễn bất chấp tất cả, lao về phía hắc y nhân. Người kia đang ôm lấy Tác Oanh, có chút trào phúng nhìn Mạc Kinh Viễn.

Đột nhiên một đường kiếm quang phóng ra từ bên cạnh, suýt chút nữa đã cắt mất mũi hắn. Hắc y nhân hoảng hốt, vội vàng nhảy lên, lại bị những chiêu kiếm sắc bén cản trở, kiếm pháp vô cùng tinh diệu, đều tránh khỏi Tác Oanh mà tấn công vào chỗ hiểm của hắn.

Mặt nữ tử cầm kiếm có phần tái nhợt, y phục toàn thân đều là màu xám, đúng là Cổ Tiểu Ma. Mạc Kinh Viễn có phần vui mừng, mắt thấy nàng vung một kiếm đã suýt cắt đứt cổ người áo đen, sau đó hắn chỉ có thể buông Tác Oanh ra, nhảy lên không. Miệng lại triệu hồi Tất Phụng, Cổ Tiểu Ma ôm Tác Oanh, lần một vòng tránh khỏi Tam Muội chân hoá.

Nàng có chút run rẩy, lần đầu tiên cầm kiếm đối phó với kẻ địch lại đúng là lúc này.

Từ nhỏ đã không hiểu tại sao bản thân phải tu luyện kiếm pháp cực khổ như vậy, nhưng trong lúc này nàng lại có đáp án.

Thì ra, là vì bảo vệ người quan trọng nhất của mình.

Mạc Kinh Viễn thừa dịp người áo đen chưa chuẩn bị, hai tay nhanh chóng kết ấn ngự kiếm, bội kiếm hoá thành chín luồng sáng, công kích thẳng về phía hắc y nhân, hắn đã không rảnh để kết ấn, cũng không có cách nào để thao túng Tất Phụng. Cổ Tiểu Ma nhìn thấy đã thêm, chỉ tiếc bản thân không có chút pháp thuật nào, chỉ còn cách giương mắt nhìn.

Nàng ôm Tác Oanh, đột nhiên lại cảm thấy có gì đó không ổn, vừa cúi đầu đã vô cùng sợ hãi, trong lòng đều là mấy nhánh cây bị cắt đứt, nào có bóng dáng của Tác Oanh? Cổ Tiểu Ma sợ đến mức ngay cả tiếng nói cũng run rẩy: “Đại sư huynh!”

Mạc Kinh Viễn hoảng hốt, thu lại kiếm, đã thấy hắc y nhân cũng thu lại Tất Phụng, đột nhiên bên người hắn lại có thêm một con chó mực lớn, trên lưng nó mang theo một người, đúng là Tác Oanh.

Hắc y nhân tiếp nhận Tác Oanh, con chó mực này lại biến hoá, nhưng thứ nó biến thành lại là một nam nhân trung niên với sắc mặt âm trầm.

“Huyền Sắc, cũng chỉ có một tên thôi, sao ngươi cứ dây dưa vậy!”

Hắc y nhân cười cười: “Móng vuốt của đôi phương rất lợi hại, nếu không triệu hồi Tất Phụng, chỉ sợ là không thắng được.”

Huyền Sắc?!

Mạc Kinh Viễn cả giận nói: “Huyền Âm ma giáo ngươi vốn không có liên quan gì đến phái Thiên Diễn của ta, mau trả tiểu sư muội lại đây!”

“Vốn không liên quan?” Nam nhân trung niên kia lại nói: “Danh môn chính phái các ngươi luôn nói diệt trừ tà ma ngoại đạo làm nhiệm vụ của mình, không phải sao?” Nói tới đây, sắc mặt hắn trầm xuống, tóm Huyền Sắc nhảy lên giữa không trung, chặt vật né tránh một kiếm đánh lên của Cổ Tiểu Ma.

Cổ Tiểu Ma đứng trên đất nghiêng răng nghiêng lợi, hắn lại hít vài hơi, nhìn chăm chăm vào Cổ Tiểu Ma mà thì thầm: “Long Tiên Hương sao?”

“Hương cái gì mà hương, đồ quý đầu bị nhà ngươi, có bản lĩnh thì xuống dưới đây đánh một trận với lão nương...” Cổ Tiểu Ma vô cùng sốt ruột, cuối cùng cũng không nhịn được mà phun hết máu từ ô uế từ trong tiểu thuyết võ hiệp ra.

Huyền Sắc nhận lấy ánh mắt nghi ngờ của người kia, liền lấy ra một cái túi thêu từ trên cổ Tác Oanh ra, người nọ nhìn, lại nói: “Không thể sai được.”

Mặt Cổ Tiểu Ma nhẵn lại, sắc mặt Mạc Kinh Viễn càng không tốt hơn. Người này không cần ngự kiếm đã có thể đứng trong không trung, không phải yêu thì tức là ma. Tay phải của hắn đan lại sau người, vừa muốn kết ấn, đột nhiên toàn thân lại cứng ngắc, không thể nhúc nhích.

“Ngươi cũng hiểu rõ, ngươi không phải là đối thủ của ta.” Nam nhân trung niên nói: “Tuy ta là linh thú Thiên Cầu của Huyền Âm giáo, nhưng ta không

thích sát sinh, chúng ta nên cáo biệt thôi.”

Cổ Tiểu Ma tức đến giậm chân, trên mặt Mạc Kinh Viễn lại tràn đầy sự giận dữ. Đợi đến kẻ kia mang Tác Oanh mà hấn yêu thương nhất biến mất, tứ chi của hấn mới khôi phục được một chút cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(châm)Net**.

Chương 8

Cổ Tiểu Ma tiến lên đỡ lấy Mạc Kinh Viễn, muốn nói gì nhưng lại thôi. Mặt của bạch y nam tử được bao phủ bởi một tầng sương mù, trong trí nhớ của nàng, chưa bao giờ gương mặt tuần tú này lại có biểu cảm ủ rũ như vậy.

Cánh tay phải của Mạc Kinh Viễn cũng đã bị bóng, không có cách nào để đuổi theo. Cổ Tiểu Ma vô cùng hận bản thân mình quá vô dụng, móng tay cũng đâm sâu vào lòng bàn tay, nói rất nhỏ: “Đại sư huynh...”

“Vừa rồi khi muội so chiêu với tên Huyền Sắc kia, hấn sợ muội làm Tác Oanh bị thương nên không dám đánh bừa, ta nghĩ tạm thời hấn sẽ không làm muội ấy bị thương.” Đột nhiên Mạc Kinh Viễn bình tĩnh lại: “Chúng ta tìm một nơi nào đó dừng nghỉ một chút, đừng để bọn chúng đánh bất ngờ.”

Cổ Tiểu Ma có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nói thêm gì, gật đầu đồng ý, chẳng qua lòng nàng vẫn luôn trôi nổi nơi không trung, liếc mắt nhìn về nơi Tác Oanh đã biến mất, có chút cảm giác khó chịu đang dần dâng lên.

Đường núi gập ghềnh, gió đêm lạnh thấu xương, bốn phía vẫn mang vẻ hoang tàn quạnh hiu. Cổ Tiểu Ma đỡ Mạc Kinh Viễn tìm một cái sơn động rồi nhóm lửa, giúp hấn xử lý sơ qua miệng vết thương, sau đó cả hai đều tự đi ngủ, từ này đến giờ vẫn không nói gì với nhau.

Thì ra không có Tác Oanh, thật sự hai người cũng không có chuyện gì để nói.

Nhưng thật lâu trước kia, lâu đến mức khi Tác Oanh còn chưa đến, rõ ràng nàng và hấn vẫn luôn thao thao bất tuyệt, chỉ hận bản thân không thể nói nhiều hơn nữa mà thôi. Cổ Tiểu Ma lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt tuần tú của Mạc Kinh Viễn, hàng mi đang khép vào nhau dưới ánh lửa lại đang cất giấu chút mệt mỏi. Nàng lắc nhẹ đầu, mấy ngày đó đúng là đã thành chuyện xưa. Từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình nàng tự mình cô chấp vụng trộm nhớ nhung.

“Đại sư huynh?” Nàng hỏi thử một chút.

Một lúc lâu sau, Mạc Kinh Viễn mới trầm giọng đáp lời: “Ừ.”

Vốn dĩ Cổ Tiểu Ma còn tưởng rằng hấn đã ngủ, vốn tưởng rằng những lời vừa muốn nói kia đã được ném lên tới chín tầng mây, chỉ là sự khó chịu trong lòng lại dâng cao hơn, mà xui quýt khiến nói ra: “Túi thêu kia... Thật ra là của muội.”

Đột nhiên Mạc Kinh Viễn tròn mắt, có chút kinh ngạc nhìn Cổ Tiểu Ma, hấn cứ nhìn nàng chăm chú tựa như chuyện này là vô cùng bất ngờ.

“Không trách muội.” Hấn nói thào, trong mắt như có chút đăm chiêu.

Vì sao yêu nhân mà giáo phải tìm Cổ Tiểu Ma? Chẳng lẽ điều này có liên quan tới việc muội ấy biến thành như thế sao? Mạc Kinh Viễn nhắm mắt, suy nghĩ một lúc lâu nhưng vẫn không thể hiểu được.

Trời sáng rất nhanh, hai người hái chút quả ăn cho đỡ đói, sau khi xuống núi không có bóng người nào, cũng may khí trời không nóng, thương thế của Mạc Kinh Viễn không chuyển xấu, tuy nhiên cũng không thể chậm trễ việc chữa trị. Cuối cùng vào ngày thứ ba hai người mới gặp được một gia đình, sau khi sửa soạn ổn thỏa xong thì đã là mấy ngày sau. Hai người không quản ngày đêm bốn ba dọc theo con đường mà linh thú Thiên Cầu kia đã đi, toàn bộ bạc kiếm được khi bắt chuột lông vàng ở trấn nhỏ lúc trước cũng đã được dùng để đổi lấy hai con tuần mã, tuy rằng lần đầu tiên cưỡi ngựa đã khiến móng của Cổ Tiểu Ma nổi đầy nhọt, nhưng vì Tác Oanh, nàng vẫn cố gắng nhe răng nhếch miệng đi theo phía sau Mạc Kinh Viễn, một đường này đi rất nhanh.

Nhưng về căn bản lại không thể nào đuổi kịp.

Nếu như Tác Oanh thật sự bị bắt đi theo hướng mà bọn họ đang đi, nhưng Huyền Âm giáo lại ở Tây Vực, hoàn toàn ngược lại với hướng mà bọn họ đang đuổi theo. Cứ không biết hành tung và mục đích của bọn họ, việc hỏi đường cũng không giúp được gì, thật sự không có chút hi vọng nào.

Mạc Kinh Viễn không nói gì, trong lòng Cổ Tiểu Ma lại càng rõ ràng, cảm giác bị đè nén kia vẫn còn đó.

Sắc trời dần tối đi, hai người đến ở trong một khách điểm đơn sơ. Sắp xếp xong xuôi, Cổ Tiểu Ma mở tay nải ra, nhìn thấy vài chai lọ mới nhớ tới việc Mạc Kinh Viễn vẫn còn chưa thay thuốc, vì thế liền cầm mấy cái lọ này rồi đi sang cửa phòng Mạc Kinh Viễn.

Không có tiếng động. Cổ Tiểu Ma cảm thấy rất kỳ lạ, thử gõ cửa thì cửa phòng lại không khoá. Nàng thò đầu vào trong, mùi rượu nồng nặc đập vào mặt, Mạc Kinh Viễn nằm trên bàn, vò rượu lăn lóc đầy mặt đất.

Thì ra là hần uống rượu. Mắt Cổ Tiểu Ma có chút xót, thân là đại sư huynh phải làm tấm gương cho đệ tử khác, mấy năm nay càng ngày hần lại càng trở nên hoàn mỹ, đã sớm tới luyện hết tất cả những khuyết điểm khi còn nhỏ. Nhưng hơn mười năm cố gắng này, cuối cùng vẫn không thể chống lại sự đau khổ khi không có Tác Oanh sao?

Nàng khẽ gọi một tiếng, Mạc Kinh Viễn không trả lời. Cổ Tiểu Ma nâng hần dậy, đi từng bước một đỡ hần đến bên giường, đặt hần nằm xuống. Lúc này mới lấy chút thuốc mỡ ra, vén ống tay áo của Mạc Kinh Viễn lên, sắc mặt có chút hồng.

Cánh tay nam tử rắn chắc mà thon dài, bên dưới còn có chút mùi hương nhẹ nhàng. Cổ Tiểu Ma gỡ băng gạc, cạo thuốc mỡ cũ đi, lại thoa thuốc mới lên. Lúc nàng xử lý xong chỗ bị bỏng thì cũng đã qua thời gian một nén nhang. Cổ Tiểu Ma kéo tay áo của Mạc Kinh Viễn xuống, vô ý ngẩng đầu lên, lại phát hiện Mạc Kinh Viễn đang lặng lẽ nhìn chăm chăm vào nàng.

Tay nàng có chút run rẩy, tim cũng đập loạn lên.

“Tác Oanh, Tác Oanh...” Hần lẩm bẩm, đột nhiên bắt lấy tay nàng.

Lòng Cổ Tiểu Ma trầm xuống, muốn tránh đi, lại nhìn thấy được cảm xúc trong mắt hần, thật sự nàng vẫn rất không đành lòng. Mấy ngày nay, tuy rằng Mạc Kinh Viễn luôn cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng sự đau khổ trong đôi mắt kia dù có thể nào cũng không thể xoá đi. Nàng xoa mi tâm, khẽ gọi: “Đại sư huynh?”

Mạc Kinh Viễn ngẩn ra một lúc, mắt dần thanh tỉnh, cũng buông tay ra.

“Xin lỗi.”

“Đại sư huynh... Huynh cũng không cần phải sốt ruột như vậy, tiểu sư muội là người hiền sẽ có trời phù hộ, chắc chắn...”

“Người hiền sao?” Mạc Kinh Viễn thì thầm: “Muội ấy thật sự rất xui xẻo, nếu không thì tại sao cái túi thêu kia vừa tới trên người muội ấy thì đã bị người tới bắt rồi?”

Cổ Tiểu Ma hơi ngẩn ra, ánh mắt được giấu trong bóng đêm, im lặng một lúc lâu, bỗng nhiên từ từ thở dài một tiếng.

“Nếu túi thêu đó ở trên người muội, huynh sẽ rất vui sao?”

Nếu người bị bắt đi là muội, huynh sẽ lo lắng như vậy sao?

Nếu...

Chẳng qua không phải lúc nào cũng có nhiều nếu như vậy.

Lúc này Mạc Kinh Viễn mới phát hiện ra mình đã lỡ lời, vội ngồi dậy kêu lên: “Tiểu Ma, huynh...”

Cổ Tiểu Ma lặng lẽ đứng dậy: “Đại sư huynh đừng như thế, Tác Oanh không khác gì muội muội của muội, muội sẽ liều mạng cứu muội ấy, nếu như muội ấy xảy ra chuyện gì không hay, Tiểu Ma này lấy một mạng thế một mạng cũng được.”

Dứt lời cũng không ngoái lại nhìn Mạc Kinh Viễn một chút, nàng đẩy cửa phòng ra, từ từ đi ra ngoài.

Nàng có thể cảm nhận được rõ ràng chút cay xè trong mũi, nhưng dù sao đáng về thờ ơ như không mấy năm nay của nàng cũng đã trở thành thói quen, cuối cùng cũng chỉ ngồi ngẩn người trên giường. Đột nhiên có một luồng hương như có như không toả lên từ trước ngực, lòng nàng vừa động, lại mớicứu ra.

Nàng còn chưa kịp đưa cho Tác Oanh xem.

Mùi hương này, nghe tên câu đó nói, là Long Tiên Hương. Cổ Tiểu Ma nhẹ nhàng mở cuộn trúc kia, vốn dĩ tâm tình xem mỹ nam cũng đã bị giảm mất một nửa, kết quả vừa mới nhìn thoáng qua, vì quá sợ hãi nên đã ném luôn cuộn tranh kia ra ngoài.

Cuộn tranh tung bay, xoay vài vòng trong không trung, cuối cùng cũng bay từ từ xuống đất. Ánh nến mờ nhạt nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng, thanh y nam tử ngày ấy vẫn đang nằm nhắm mắt trên ghế mây lại xoay người đi nơi khác!

Đây đúng là chuyện rất quái lạ. Nếu sớm biết như vậy nàng đã không tùy tiện nhặt thứ gì đó bên đường rồi, Cổ Tiểu Ma điên cuồng roi lệ trong lòng, nhưng sau đó lại dè dặt cẩn thận mà lấy chiếc đĩa chột chột cuộn tranh kia, sau khi thấy không có phản ứng gì, dứt khoát ngồi quan sát cẩn thận.

Thanh y nam tử nằm nghiêng trên ghế mây, tuy đã đưa lưng về phía nàng nhưng khuôn mặt ấy vẫn hơi nghiêng, chỉ để lộ ra nửa khuôn mặt. Mặt mày tao nhã tuyệt mỹ vô cùng. Hần dùng một tay chống vào sau tai, ống tay áo màu xanh tung bay trong gió mát, tạo nên khung cảnh nhân nhả phóng túng không nói nên lời. Cổ Tiểu Ma nhìn thấy thì hơi thất thần, đột nhiên lại thấy đôi mắt màu lục kia quay sang nhìn về phía mình, sợ tới mức run tay, cuộn tranh lại rơi trên mặt đất.

Hắn mở mắt kia!

Thanh y nam tử đang nghiêng mắt nhìn nàng. Lúc này đây không phải là nàng nhớ nhầm nữa, sau khi Cổ Tiểu Ma nhảy ra sau, lại rút bội kiếm ra rồi chỉ vào cuộn tranh kia: “Thần tiên sao? Có phải yêu quái không?”

Một cơn gió lạnh thổi qua ngoài cửa sổ, không có ai lên tiếng. Nàng cảm thấy đau đầu, nam tử kia vẫn không có phản ứng gì, cặp mắt xanh thẳm kia vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, hết như hai viên phi thủy sáng bóng, tóc đen tán ra bốn phía, thật sự vô cùng tuấn mỹ.

Lòng Cổ Tiểu Ma run lên, đột nhiên nhớ tới thiên lao trong mộng kia, cổ kiếm với ánh sáng quanh quẩn màu vàng, còn có chú văn của Phục Ma Chương, còn có Thiên Lô đánh xuống liên tục, hai cánh tay không thể không chế, cùng với đôi mắt màu lục và giọng cười yếu ớt lướt qua tai...

Giấc mộng đã theo nàng mười năm kia.

“Cá chạch tỉnh?” Nàng thử hỏi, cuộn tranh kia không hề phản ứng.

“Này... Có phải lơn tỉnh không?” Thoáng chốc trong đầu nàng lại xét qua một loạt các loại động vật thân dài.

...

Tiếp theo đó cho dù nàng có nói những gì, bức họa này đều rất bình thường, Cổ Tiểu Ma nói đến phát mệt, trong lòng lại thấy không thú vị, chỉ đành nhặt bức họa lên, lúc này lại không dám thu vào lòng, cuộn lại rồi quăng luôn lên bàn, sau đó lại nhào tới trên giường, chưa đếm tới hai mươi ngón tay đã ngủ mất.

Đêm tối đen, cuộn tranh trên bàn lại thoáng qua chút ánh sáng xanh, rồi biến mất trong nháy mắt.

Ngày tiếp theo, sắc trời rất tốt, Cổ Tiểu Ma nghĩ, hay là nàng nên xin lỗi đại sư huynh, thu thập xong tay nải, nàng lại gõ cửa phòng Mạc Kinh Viễn.

Một lúc lâu cũng không có ai đáp lại, Cổ Tiểu Ma có chút chột dạ. Lúc tiểu nhị của khách điểm mang chậu nước xuống lầu lại thấy Cổ Tiểu Ma đang đứng ở nơi đó, đột nhiên cất cao giọng nói: “Cô nương, ngài muốn tìm vị bạch y công tử đó sao?”

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra: “Đúng vậy, chúng ta đi cùng nhau.”

“Vị công tử đó đã trả phòng vào giờ Dần rồi, muốn ta giao cái này cho cô nương.”

Tiểu nhị của khách điểm đặt chậu nước lên mặt đất, lấy một phong thư ra từ trong ngực. Cổ Tiểu Ma nghi ngờ nhận lấy, xé rồi mở ra, đúng là bút tích chính tề của Mạc Kinh Viễn.

Sư huynh biết mình đã lỡ lời, không hề có ý trách muội. Việc này quá nguy hiểm, nếu như muội gặp được nhị sư đệ, dĩ nhiên hi vọng muội có thể nhanh chóng quay trở về Thiên Diễn, xin chỉ thị của sư phụ.

Chỉ mấy lời ít ỏi nhưng ý đó chính là muốn Cổ Tiểu Ma trở về núi, còn hắn lại đi cứu Tác Oanh.

Nữ tử đứng ngoài cửa phòng, nắm ngón tay siết chặt, dần trở nên trắng bệch. Tiểu nhị của khách điểm thấy tình hình có vẻ không ổn, vội vàng ôm chậu nước chạy mất. Sắc mặt Cổ Tiểu Ma càng lúc càng trở nên chua chát, một người một ngựa đi cứu Tác Oanh, cuối cùng Mạc Kinh Viễn cũng bỏ nàng lại một mình rồi.

Quan trọng nhất là... Hắn không chờ cho nàng một đồng nào cả! Muốn nàng phải ăn xin mà về sao?!

Cái gì mà “nếu như muội gặp được nhị sư đệ, hi vọng muội có thể nhanh chóng quay trở về Thiên Diễn”, nếu nói theo lời hắn, nàng mà không gặp được nhị sư huynh thì sẽ không cần phải về Thiên Diễn luôn sao. Sao việc cứu tiểu sư muội lại thiếu phần của nàng được chứ? Cổ Tiểu Ma hùng hổ đi về phòng, vừa đeo tay nải lên vai đã muốn leo ra ngoài tìm Mạc Kinh Viễn.

Một cơn gió lướt vào phòng, mang theo một mùi hương nhàn nhạt thoang thoảng.

Bóng lưng gầy yếu của Cổ Tiểu Ma dừng lại tại cửa, quay đầu nhìn cuộn tranh trên bàn. Nghĩ một chút, lại nhanh chóng tiến lên cầm lấy nhét vào trong ngực, đi hai bước lại cảm thấy lo lắng, tiện thể mở ra, mỹ nam vẫn còn đang ngồi ở chỗ kia, không hề nhìn nàng nữa. Dù có nói thế nào, đừng quá kỳ dị một chút thì vẫn tốt hơn, Cổ Tiểu Ma vô cùng vui vẻ mà cố động viên mình, cũng không biết Mạc Kinh Viễn đã trả tiền thuê phòng chưa, vì thế nàng len lút treo tường ở sau viện, chuồn mất không khác gì ăn trộm.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Trương đại thẩm bán bánh bao kiếm sống hơn mười năm, chưa từng có ngày nào phải toát mồ hôi lạnh như hôm nay.

Hương bánh bao nhà bà truyền khắp ngàn dặm, tất nhiên là bán buôn rất được. Việc dẫn tới vài con chó hay mèo thèm nhỏ dãi thì cũng không có gì kỳ lạ, nhưng giữa một đám mèo chó này, một nữ tử mặc áo xám xuất hiện, ánh mắt cứ như keo dán mà dính chặt lên bánh bao nhà bà, thỉnh thoảng lại liếc bà bằng một cặp mắt thỉnh cầu, đôi mắt tối đen như mực ấy, so với mấy động vật nhỏ bên cạnh thì lại càng sáng ngời hơn.

Một nữ tử như vậy cũng không phải là lạ, thứ kỳ lạ chính là nàng đã đứng ở nơi đó cả một buổi sáng, không hề có ý rời đi. Tuy Trương đại thẩm rất muốn ném cho nàng một cái bánh bao để tự giải thoát mình khỏi tình cảnh bối rối này, nhưng bà bán bánh bao cũng không phải là để cứu thế giúp người, lúc nào cũng như vậy thì bà lấy gì để sống nữa?

Nàng rất đói.

Nhưng nàng không có tiền.

Cổ Tiểu Ma gần như đã sắp chết mê trong mùi hương bánh bao ngập tràn tứ phía, trong lòng cũng không khỏi trách cứ Mạc Kinh Viễn vạn lần, tại sao không chữa cho nàng chút bạc nào? Cho dù vài đồng thôi cũng được mà.

Đột nhiên, có một nữ nhân, tới mua bánh bao, lại không cẩn thận mà để rơi một cái xuống đất, trong nháy mắt đã khiến cho tất cả mọi động vật xung quanh phải lâm vào trạng thái cảnh giác. Cổ Tiểu Ma phản ứng chậm một nhịp, nhưng rất nhanh nàng đã gia nhập vào vòng chiến, cào cấu với đám chó mèo nào đó.

Cuối cùng Trương đại thẩm cũng không thể nhìn được nữa, bà nở một nụ cười, đập vào mắt của Cổ Tiểu Ma thì lại như tiên nhân trên trời, đưa một cái bánh bao ra mà nói với nàng: “Cô nương...”

“Đa tạ!”

Trương đại thẩm còn chưa nói xong, Cổ Tiểu Ma đã như một con hổ đói nhanh chóng lao vào vồ mất cái bánh bao kia. Nhất thời lòng Trương đại thẩm lạnh đi, bà đưa bánh bao ra là vì muốn giải thích với nàng chất lượng của loại bánh bao này là tốt tới cỡ nào, người làm bánh đã phải mất bao nhiêu công sức, tuyệt đối không thể để cho nàng ăn không trả tiền được. Giờ thì hay rồi, nữ tử này ăn xong, mắt lại sáng lên, tiếp tục dán vào trong nôi.

“Cô nương, bánh bao này năm văn tiền một cái...”

Cổ Tiểu Ma bị sặc, suýt chút nữa đã chết vì nghẹn. Trên người nàng không có một đồng nào cả, nghĩ đến cách kiếm bạc của Mạc Kinh Viễn, vì thế nàng cũng học theo: “Đại thẩm, gần đây có chuyện gì kỳ lạ không?”

Bất ngờ thay sắc mặt của Trương đại thẩm lại có phần nghiêm trọng hơn, thở dài: “Chuyện kỳ lạ nhất gần đây, chính là từ một cái giếng ở phía bắc trấn...”

Thì ra hoàn cảnh của trấn này cũng rất kỳ lạ, mọi người trong trấn đều sống nhờ vào cái giếng do tổ tông truyền lại, nước giếng lúc nào cũng mát mẻ ngọt miệng. Nhưng không biết vì sao, bắt đầu từ tháng trước, rất nhiều người đều nói đã phát hiện một nữ quỷ tóc dài ngồi khóc bên cạnh giếng, người uống nước giếng cũng phát bệnh rất quái lạ, lở loét toàn thân. Hiện tại ngư dân muốn đánh cá cũng phải đi đánh cách giếng cổ kia mấy dặm, không còn ai dám tới gần nơi đó nữa...

Trương đại thẩm vô cùng cảm khái nói xong, lại phát hiện bánh bao trong nôi đã mất một nửa, Cổ Tiểu Ma phồng má ăn đến vô cùng vui vẻ, vô cùng hứng trí mà nói: “Sau đó, sau đó nữa thì sao?”

“Sau đó nữa...” Gân xanh của Trương đại thẩm nổi lên, cố gắng kiềm chế mà nói: “Cô đưa tiền báo bao cho ta đi!”

Cổ Tiểu Ma bị Trương đại thẩm xách lên, lại tỏ vẻ đáng thương: “Nhưng ta không có tiền...”

“Không có tiền mà còn dám ăn vụng bánh bao sao! Ta phải đi báo quan!”

“Đừng báo quan mà!” Cổ Tiểu Ma hoảng sợ nhìn Trương đại thẩm, lập tức giống như đã hạ quyết tâm, nhắm chặt mắt: “Ta đuổi quỷ giúp các người là được!”

... Đây chính là không trâu bắt chó đi cày trong truyền thuyết.

Vì thế, dưới ánh mắt đầy nghi ngờ của Trương đại thẩm, toàn bộ đồ cúng đều đã được đặt trước giếng.

Một chén máu chó, lại thêm một chén máu gà, một bó hương kém chất lượng, một cái lư hương, một trện đồ bát quái, một lá bùa trông có vẻ chắc chắn, một đồng bánh bao và một Cổ Tiểu Ma.

Thiếu nữ gầy yếu khô quắt, sắc mặt tái nhợt, hơn nữa lúc này đã có chút tái xanh, chỉ cần nhìn lướt qua một chút cũng đủ để bị dọa ngất, không hề có chút khí chất tiên phong đạo cốt gì cả. Dân chúng vây xem còn cảm thấy khó tin hơn cả Trương đại thẩm, đứng từ xa mà chỉ trỏ, chưa được một lúc đã có rất nhiều người tụ tập lại.

Cổ Tiểu Ma đứng một lúc lâu, tuy nói rằng nàng không hề có chút pháp thuật nào, nhưng dù gì cũng là đệ tử tu tiên. Lúc này mục tiêu quan trọng hơn của nàng chính là cái bánh bao nằm giữa đám đồ cúng, nàng nói dối là dùng để tế vong linh, nhưng một đồng bánh như vậy, không ăn không được.

Nàng lại tiến lên một chút, cơ hồ là đã gần sát giếng cổ rồi. Làm bộ đặt bánh bao ở bên cạnh giếng, đốt ba nén hương rồi cắm vào lư, nàng dán mấy lá bùa lên, hình vẽ và màu sắc của mấy lá bùa này giống hệt như mấy lá bùa năm đó nàng dùng để phòng thư sinh nhìn trộm phòng tắm.

Trận đồ bát quái cũng được bày trước giếng, Cổ Tiểu Ma lẩm bẩm, nếu nghe cẩn thận thì còn thể thấy nó hoàn toàn có quy luật: “Ta ăn bánh bao không nhả vỏ bánh bao không ăn bánh bao lại nhả vỏ bánh bao...”

Nếu Mạc Vi thấy dáng vẻ này của Cổ Tiểu Ma, nhất định sẽ ngắt đi vì tức giận. Một đệ tử tu tiên tốt còn phải rất cố gắng mới có thể đấu với ma quỷ, chứ đừng nói tới một con gà mờ mà đòi làm đại thần, làm sư phụ như ông, nhất định là không thể thấy ánh sáng.

Cổ Tiểu Ma làm đi làm lại nhiều lần, nhìn thoáng qua trước giếng một chút, trong nháy mắt lại trở nên vô cùng sợ hãi.

Bánh bao của nàng đâu? Bánh bao nóng hôi của nàng đâu rồi?

Cổ Tiểu Ma nổi giận đùng đùng phóng tới bên cạnh giếng, thấy một nữ tử ở trong giếng đang bùng mâm bánh bao của nàng, không vui nói: “Cô nương, muốn ăn của người khác thì cần phải xin trước, không nói tiếng nào thì chẳng phải là trộm sao?”

Nữ tử ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn nàng.

Nàng ta đang trôi nổi trong giếng.

Dân chúng ở phía xa hưng phấn hẳn lên: “Đại thần với bộ mặt dữ tợn đang nói chuyện với ai bên giếng vậy?”

Cổ Tiểu Ma nín thở nói: “Làm phiền rồi, ngại quá, ngài đừng khách sáo nhé...” Sau đó mặt xanh mét lùi về phía sau hai bước, khóc thét lên rồi chạy ra ngoài nhanh như chớp: “Quý!!!”

Chạy chưa được hai bước đã bị một thứ gì đó vô hình cản lại, Cổ Tiểu Ma quay đầu lại một cách thảm thương, mắt thấy hai hàng lệ máu đang tràn ra trong mắt nữ quý, cuối cùng nàng cũng không giãy dụa nữa, ù rũ xoay người lại.

Nữ quý kia hỏi: “Ngươi thấy ta sao?”

Cổ Tiểu Ma nói với vẻ mặt không biểu cảm: “Rất nhiều người có thể nhìn thấy ngươi đấy... Cô nương à, dòng lệ máu của ngươi không dọa người chút nào đâu, đối cái khác được không?”

Lập tức nữ quý kia thu hồi lệ máu, kinh ngạc nhìn Cổ Tiểu Ma. Cổ Tiểu Ma cũng nhìn nàng ta, hai người đối diện với nhau rất lâu.

“Chết thế nào?”

“Rơi xuống giếng.”

...

“Sao lại không cẩn thận như vậy?”

“Vì bạc rơi xuống giếng.”

...

Trong mắt Cổ Tiểu Ma loé lên một tia sáng của những người cùng lý tưởng: “Trong giếng có bạc sao?”

Nữ quý gạt đầu, Cổ Tiểu Ma lại nói: “Có phải là chỉ cần vớt nó lên là ngươi có thể đầu thai rồi không?”

Nữ quý lại gạt đầu, Cổ Tiểu Ma vô cùng kích động mà đứng lên, người này còn cần số bạc kia, đợi đến khi ước nguyện của nàng được hoàn thành, chẳng phải số bạc đó đã thuộc về mình rồi sao?

Dân chúng cảm thấy vô cùng quái lạ khi thấy Cổ Tiểu Ma đứng cạnh giếng nhe răng cười, thò đầu vào trong mà không biết đang làm gì, trong lúc còn đang tò mò đã thấy nàng nhảy lên, lộn một vòng rồi trượt xuống!

Mọi người vây xem sợ đến mức hồn cũng bay lên trời, nhanh chóng chạy mất dạng như chim đi tán cư.

Mẹ ơi, bị ám rồi!

Cổ Tiểu Ma rơi xuống rất nhanh, trong đầu vô cùng hỗn loạn.

Nước giếng lạnh như băng bao phủ nàng trong nháy mắt, Cổ Tiểu Ma vùng vẫy như muốn bắt lấy thứ gì đó, đột nhiên một luồng sáng xanh hiện lên trước ngực, hệt như đang hình thành một tầng kết giới bao bọc nàng lại, hô hấp vẫn bị đè ép đã được thông, Cổ Tiểu Ma há miệng thở hổn hển, mùi hương thoang thoảng kia lại toả ra lần nữa.

Long Tiên Hương.

Nàng ngẩn ra, đột nhiên đầu nàng lại có chút tỉnh táo mà trước đây chưa từng có, cảm giác này vô cùng quái dị, trong nước giếng đục ngầu, bỗng nhiên Cổ Tiểu Ma lại nghĩ đến một đôi mắt cũng mang màu xanh lục như lưu ly giống vậy, đồng thời phía sau người lại bị thứ gì đó vô hình ép lên trước, mãi đến khi dính chặt vào một thân thể lạnh lẽo.

“Cá chạch tỉnh!” Nàng kêu lên một tiếng, da gà cả người đều nổi lên. Thân thể kia cứng nhắc một chút, một giọng nam tử trầm thấp vang lên: “Đừng nhúc nhích.”

Giếng cổ này rất hẹp, căn bản không chứa nổi ba người, huống chi trong nước lại có kết giới? Cổ Tiểu Ma giãy dụa một chút, nhưng dường như lại bị thứ gì đó không chế mà đứng yên tại chỗ. Bất chợt, nàng lại nghe thấy một tiếng cười điên cuồng, là nữ quý. Thân thể kia vừa động, tiếng cười đã tắt ngúm, dường như có thứ gì đó rơi xuống giếng rồi bị kéo tới trước mặt Cổ Tiểu Ma.

Vừa rồi đã nói, giếng cổ này rất hẹp, nữ quý bị người nọ bắt lấy, không thể đứng vững, tất nhiên là Cổ Tiểu Ma cũng đang bị ép chung với nàng ta. Nàng và nữ quý này ngẩng đầu nhìn, dưới nước tối như mực, không thể nhìn thấy gì. Lại không biết nữ quý kia đã nhìn thấy thứ gì, dĩ nhiên liền liệgiuđoon hồn phách lại run lên bần bật như một cái sàng.

“Đừng... Tha mạng...”

Nàng ta càng run dữ dội hơn, hết như đang phải chịu một loại tra tấn vô cùng kinh khủng mà hét lên vô cùng chói tai. Cổ Tiểu Ma đứng sát vào thân người kia, không nhìn thấy gì, trong lòng càng lúc càng hoảng loạn.

“Người đã chết rồi.” Giọng nói dễ nghe lạnh như băng kia lại vang lên, không có chút độ ấm nào.

Cổ Tiểu Ma vừa định nói chuyện, tiếng hét chói tai kia lại tàn đi trong nháy mắt, tiếp đó lại là một sự im lặng chết chóc. Nàng hơi hoảng sợ, chỉ gọn gàng linh hoạt như thế đã khiến nữ quý kia hồn bay phách tán, vậy thì chẳng phải xử lý nàng sẽ càng dễ dàng hơn sao?

“Đừng có làm bức họa của ta bị ướt.”

Giọng điệu này không hề có ý muốn thỉnh cầu, hoàn toàn là mệnh lệnh. Cổ Tiểu Ma nín thở gật đầu: “Lần sau ta sẽ chú ý, chú ý thật kĩ.”

A, không phải, nàng nhất bức họa của hân, cũng không phải là đến để chịu nô dịch, sao cứ giống chân chó vậy chứ? Nhưng với tình huống này, tốt xấu gì thì cá chạch tỉnh mỹ lệ cũng đã cứu mạng nàng, đương nhiên nàng cũng chỉ có thể lấy đức mà trả ơn thôi. Cổ Tiểu Ma tự động xem nhẹ biểu cảm vô cùng chán ghét lúc này của bản thân, còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên lại nghĩ tới việc không biết vị cá chạch tỉnh đại nhân này có biến thân không, cảm giác lạnh lẽo đó... A, con cá chạch này lớn tới mức nào chứ!

Nàng nghĩ đến đây, da gà toàn thân đều nổi lên, đột nhiên kết giới bị thu lại nhanh chóng, một luồng sáng màu xanh bao quanh nàng, chiếu sáng quanh người. Nữ quý vừa biến mất, nước giếng cũng trở thành trong suốt như cũ, nàng dán chặt vào trước người nam tử, lại không biết người mình đang dán vào trông như thế nào, vì thế nàng ngẩng đầu lên một cách khó khăn, muốn thấy rõ dáng vẻ của hân.

Trong nháy mắt, kết giới đã hoàn toàn biến mất. Nước giếng lạnh như băng xông tới từ bốn phương tám hướng, nhưng Cổ Tiểu Ma chỉ mở to mắt mà nhìn, cuối cùng còn quên cả lấy hơi.

Gương mặt như họa này thật sự tồn tại.

Thanh y, bích quan (đồ đội đầu của nam tử thời xưa), da trắng như tuyết, đôi môi đỏ mọng, mái tóc đen như mực, cặp mắt xanh thăm, tất cả đều có phần mờ lung khi ở trong nước.

Vô số bọt khí toát ra từ bên miệng nàng, đột nhiên sau lưng bị siết chặt, cả người đã nhẹ tênh rồi bị đẩy lên trên. Cổ Tiểu Ma có thể nhìn rõ xung quanh, dùng hết sức để bám vào thành giếng, bỗng nhiên nàng lại nghe thấy một tiếng hét đầy hoảng sợ từ phía trên, sau đó giọng của Trương đại thẩm vang lên.

“Cô nương này không chết! Mọi người mau tới giúp đi!”

Dân chúng đến xem chuyện vui lại tụ về trong nháy mắt, đồng tâm hiệp lực kéo Cổ Tiểu Ma lên. Nàng ngồi bệt dưới đất, có chút choáng váng hoa mắt, dường như mỹ nam vừa nãy đã biến mất rồi. Nàng chưa bỏ ý định mà móc bức họa từ trong ngực rồi vội vàng mở ra, tờ lụa đã hoàn toàn ướt đẫm, quả nhiên không còn thấy bóng dáng của nam tử thanh y kia đâu!

“Nước giếng trong lại rồi!”

Đột nhiên có người kêu lên, dân chúng xung quanh đều bắt đầu ca ngợi Cổ Tiểu Ma, Trương đại thẩm mừng rỡ đến tặng nàng cả một nồi bánh bao. Trong nháy mắt Cổ Tiểu Ma lại quăng hết tất cả ra sau đầu, vui vẻ lấy bạc của quan phủ, thay một bộ quần áo sạch sẽ. Lần này đã có phí đi đường, không nên chậm trễ hành trình nữa, dù sắc trời đã gần đến hoàng hôn rồi.

Khéo léo từ chối hào tâm giữ lại của Trương đại thẩm, Cổ Tiểu Ma quay lại đầu trần dắt ngựa của mình rồi dứt khoát rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đã sắp lập đông.

Cổ Tiểu Ma ngựa không ngừng vó, một đường bốn ba thẳng tiến. Gặp được một đồng lửa trên đường nhỏ trong rừng, nhất thời vui mừng quá đỗi. Cúi được xếp thành hình quạt xoay về phía Nam, chỉ có Mạc Khinh Viễn mới nhóm lửa như vậy. Có điều đồng lửa này đã nguội mất, không biết đại sư huynh đã rời đi bao lâu, nhưng dù sao cũng biết hướng mình đi không sai, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc có một người, lại vô cùng nhớ lúc khi ba người có thể đi cùng nhau.

Cổ Tiểu Ma không biết biểu cảm trên mặt mình là gì, lòng có chút chua xót. Bóng đêm dần buông xuống, trên con đường nhỏ tối đen, chỉ có một mình nàng thúc ngựa chạy như điên, lúc đầu thì không sao, nhưng lâu dần thì trong lòng lại có chút sợ hãi, huống chi từ nhỏ Cổ Tiểu Ma đã có thể nhìn thấy một vài “hào huynh đệ” mà người khác không thể thấy được.

Nàng từ từ đi chậm lại, một con quỷ treo cổ vô cùng dữ tợn lướt qua, làm hại lòng nàng nhảy dựng lên. Chẳng qua sau khi giật mình, bỗng nhiên một giọng nói trầm thấp lại vang lên bên tai.

“Người tên Cổ Tiểu Ma sao?”

Cổ Tiểu Ma sợ đến độ chỉ còn kém mức té xuống ngựa.

“Người người người người người là ai?”

Tay phải nàng sờ lên chuôi kiếm, lại bị một bàn tay lạnh lẽo đè lại.

“Người làm ướt bức họa của ta.”

Cá chạch tinh! Đột nhiên Cổ Tiểu Ma quay đầu lại, thanh y nam tử đang ngồi sau lưng nàng một cách quý dĩnh, mà nàng lại không hề hay biết.

Một mùi hương thanh nhã xông vào mũi. Không phải là ở trong họa, cũng không phải là trong nước.

Giấc mộng thường lặp lại mười năm của nàng, trong một khắc này lại trở nên vô cùng chân thật. Đột nhiên Cổ Tiểu Ma ghìm ngựa dừng lại, lưu loát xoay người nhảy xuống.

Đôi mắt hoa đào tuyệt sắc ấy, sao nàng có thể quên.

“Ta đã thấy người.” Nàng nói thẳng vào vấn đề,

Đôi mắt lục sắc lại càng trở nên âm u trong màn đêm: “Người làm ướt bức họa của ta.”

... Lại nói lảng sang chuyện khác sao? Cổ Tiểu Ma cảm thấy hụt hẫng, nhưng người nàng đã gặp ở trong mộng thần bí đến đâu, sao tên này lại không giống chút nào vậy, hay là nói người trong mộng kia chỉ là ảo giác của mình thôi sao?

Nàng nhớ đi nhớ lại, đột nhiên cảm thấy phiền chán. Không chú ý tới ánh mắt lạnh như băng của nam tử kia, Cổ Tiểu Ma mất kiên nhẫn phát phát tay, lấy quyền trực trên yên ngựa xuống, đưa cho hắn: “Ngày mai người đi phơi một chút, khô rồi thì không phải là được sao?”

...

Thanh y nam tử ngẩng ra, nhìn thấy nàng bày ra dáng vẻ “Đại nhân ngài đừng tùy hứng như vậy được không”, cũng không nhận quyền trực mà nàng đưa sang, đột nhiên lại lạnh nhạt nói một câu không liên quan: “Ta có rất nhiều bạc.”

“Bạc?” Tại Cổ Tiểu Ma dựng thẳng, lập tức giả vờ cá giận nói: “Thứ đó cũng không có quan hệ với ta, người có bạc thì nói với ta làm gì? Dáng vẻ của ta giống như rất yêu tiền sao? Người xem thường người khác vừa thôi... À, mà có bao nhiêu vậy?”

...

Nam tử ở trên ngựa, thanh sam lạnh lẽo, lay động theo chiều gió, hệt như có thể bay đi bất cứ lúc nào. Chẳng qua thứ không được hoàn mỹ chính là vẻ mặt của hắn, lạnh lẽo mà kiên nghị, ánh mắt nhìn Cổ Tiểu Ma lại càng phát ra ý vị sâu xa, mà nàng cũng càng lúc càng chột dạ. Dù sao cũng là do nàng đã đào người ta ra khỏi đất, ai biết người ta có muốn hay không, hơn nữa nhìn sắc mặt lạnh lùng vạn năm của mỹ nam, rõ ràng cũng không phải là chủ nhân tốt tính.

“Người giúp ta khôi phục nguyên khí, ta dâng vạn lượng hoàng kim bằng hai tay.”

Lại là giọng điệu ra lệnh! Cổ Tiểu Ma vừa run lên, liền nhìn thấy lão nhân gia hắn vừa vung tay lên đã diệt mất một oán quỷ có đạo hạnh, vậy mà còn

chưa khôi phục được nguyên khí sao! Nhưng..

Một vạn lượng hoàng kim!

Đó không phải là ánh vàng sáng rực, chồng lại sẽ cao bằng cây táo cao nhất trên đỉnh Thiên Diễn sao?

Nàng mờ mịt, có chút mất hồn mất vía nói: “Nhiều như vậy... Ta mới không tin.”

Thanh y nam tử không nói gì, chỉ lấy một viên minh châu từ trên ngực quan xuống, đưa đến trước mặt nàng rồi nói: “Tiền đặt cọc.”

Cổ Tiểu Ma tròn mắt, chỉ thấy trên bàn tay trắng nõn kia có một viên trân châu đang lăn qua lăn lại, trong đêm đen lại toả ra ánh sáng nhàn nhạt. Tuy Cổ Tiểu Ma chỉ là kẻ lạc hậu, nhưng cũng đã từng thấy qua ít tiên khí mà tổ tông truyền lại, biết đây không phải là vật bình thường, ít nhất cũng phải trị giá năm nghìn lượng bạc.

Nàng vụng trộm nhìn lại, trên đầu người này còn có ít nhất bốn hạt châu như vậy. Nhất thời máu nàng sôi trào, mặc kệ nam tử này có lai lịch như thế nào, tóm lại có tiền chính là đại gia. Cổ Tiểu Ma đoạt lấy trân châu, nháy mắt đã hoá thành tú bà của thanh lâu, nịnh nọt nghênh đón: “Công tử người cũng thật khách khí... À, còn chưa thỉnh giáo đại danh của công tử?”

Lúc này thanh y nam tử kia mới coi như là có chút biểu cảm, xoay người lại nhìn nàng, ánh trăng sáng rõ, chiếu lên mặt hắn thành từng mảng sáng nhàn nhạt.

“Úc Lưu.”

“Úc Lưu công tử, ngài phạm phải thiên điều gì mà lại chịu phải thiên lôi ngày đó vậy?”

Dường như hắn cũng không quá kinh ngạc khi nàng biết những chuyện này, đôi mắt lục sắc rét lạnh lướt qua, lạnh nhạt nói: “Chuyện nhỏ.”

“Ồ...” Xem ra túi tiền di động này không muốn nói về lịch sử bi thảm kia, Cổ Tiểu Ma mang theo ý muốn trấn an người mà nói: “Ta thấy mấy thần tiên trên trời kia đúng là ăn no rừng mỡ, cứ gây khó dễ với một con cá chạch.”

Mí mắt của Úc Lưu giật mạnh vài cái, ần ần nói: “Ta không phải là cá chạch.”

“Ồ?” Bỗng nhiên nàng hiểu ra: “Vậy thì...”

“Cũng không phải lươn.”

“...” Chẳng lẽ là giun sao? Suy nghĩ của nàng đã có chút lệch lạc, sau khi nghĩ lại cẩn thận, người này bị trời trời không khác gì cái bánh chưng, nói thế nào cũng không phải là người dễ chọc. Quan hắn làm gì, dù sao thì người nào cũng giống nhau.

Vì thế Úc Lưu tiếp tục cười ngửa nhắm mắt dưỡng thần, Cổ Tiểu Ma tiếp tục chạy từng bước nhỏ đuổi theo ở phía sau như một tiểu tức phụ (nàng dâu nhỏ) .

Tuy nói là chăm sóc, nhưng Úc Lưu cũng không nói phải đi qua nơi nào, vì thế Cổ Tiểu Ma cũng vui vẻ làm bộ như không biết, nửa sống nửa chết đi cả buổi tối, cuối cùng cũng đến được một trấn tiếp theo, tùy tiện rửa mặt ở dòng sông bên thành, cho dù Cổ Tiểu Ma không biết bản là gì nhưng vẫn muốn lấy lòng, tự mình lấy bát ra múc một bát nước sạch rồi mang tới trước mặt Úc Lưu, người kia không chút khách sáo liền thọc đôi tay thon dài vào.

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, lòng tan nát, tuy rằng xem nữ nam rửa mặt là một chuyện vô cùng hạnh phúc, nhưng ai có thể giải thích giúp nàng một chút không, bát này là dùng để uống nước đấy!

Úc Lưu lạnh lùng rửa mặt dưới cái nhìn nóng rực đầy khó hiểu kia, sau đó lại nhẹ nhàng trả bát lại cho Cổ Tiểu Ma. Nàng nhìn cảm xúc muốn chém người đầy bụng kia xuống, vô cùng biết tự kiềm chế mà cười với Úc Lưu một cái, sau đó đột nhiên xoay người, lấy một con búp bê vải từ trong tay nải ra, kéo căng cả người nó, sau đó lại kéo chân trái thắt chặt quanh cổ nó hai vòng. Nếu không phải tự mình cảm nhận, trơ mắt nhìn người ta dùng cái bát mà mình yêu quý nhất mà rửa tay, không ai có thể hiểu được loại cảm giác này!

Sau một hồi chà đạp, Cổ Tiểu Ma nhanh chóng nhét con búp bê kia vào trong tay nải, lại vui vẻ đi theo.

Vừa đi qua con sông bên ngoài, mới vào cửa thành đã bị không khí náo nhiệt phồn hoa ở nơi đây cảm hoá. Cổ Tiểu Ma có bạc, trái tim lại bắt đầu không thể kiềm chế nổi với mỹ thực bên đường. Úc Lưu nhàn nhạt lườm nàng một cái: “Đi nhanh thôi.”

Cũng không biết vừa rồi là ai chạm rì, Cổ Tiểu Ma bĩu môi, ôm nửa con gà mua được bên đường, cuộn vào trong ngực rồi đi theo.

Úc Lưu liếc mắt nhìn, hắn còn tưởng nàng đang mất hứng mà kì kèo nề nheo ở phía sau, trên thực tế lại hết nhìn đông rồi tới nhìn tây, vài lúc còn khịt khịt mũi mà ngửi, hết như một chú chó đã lạc mất chủ. Đêm nào cũng là như vậy, tuy trên mặt ngoài luôn có vẻ không hề để ý, nhưng nàng vẫn luôn lo lắng cho việc tìm người.

Ở trong hoạ nhìn nàng rất nhiều ngày, dù sao cũng có chút hiểu biết. Úc Lưu nhíu mày, thật sự cũng không biết gặp phải nàng là đúng hay sai, hoặc là, hắn nên đổi một người khác biết kiềm chế hơn đến giúp hắn khôi phục nguyên khí. Bởi vì, cho dù Cổ Tiểu Ma đã vô cùng cố gắng kiềm chế, nhưng phiền toái lại nhanh chóng tìm tới cửa.

Đúng vậy, thị trấn này vô cùng cổ quái.

An bình, yên tĩnh, vui vẻ hoà thuận. Một nơi thế ngoại đảo nguyên như vậy, cũng bởi vì quá mức hoàn mỹ mà bắt đầu có chút khả nghi. Trên mặt mỗi người đều có một nụ cười, lại giống như cố hết sức mà tạo nên, khiến cho người khác không thể cảm nhận được chút vui vẻ nào. Úc Lưu nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bị giam nghìn năm, lại không biết nhân giới sẽ có thêm nhiều thú vui tươi mới thế này.

Tất nhiên Cổ Tiểu Ma ở phía sau không thể nào nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ hít hít mũi, nàng cảm thấy trấn này có chút kỳ quái, đã là những nơi tồn tại được hơn một năm, có một hai con yêu quái cũng không kỳ quái là mấy, nhưng nơi đây lại không hề có chút yêu khí nào. Nàng đang buồn bực, đột nhiên lại nhìn thấy một bộ y phục trắng, bóng lưng cao ngất tuấn lãng, không phải Mạc Kinh Viễn thì là ai?

Bỗng chốc Cổ Tiểu Ma lại trở nên vô cùng kích động: “Đại sư huynh!”

Nhưng Mạc Kinh Viễn vẫn bước đi thong thả ở phía trước, hết như không nghe thấy gì. Cổ Tiểu Ma vội vàng chạy nhanh lên vài bước kéo lấy ống tay áo trắng của nam tử kia: “Đại sư huynh!”

Nhưng Mạc Kinh Viễn vẫn đi về phía trước, cuối cùng Cổ Tiểu Ma cũng mất hết kiên nhẫn, đặt tay lên đầu vai hắn. Đột nhiên bạch y nam tử quay đầu lại, nhưng đó lại là một gương mặt hư thối!

Cổ Tiểu Ma hét lên một tiếng, hoảng sợ lui về phía sau vài bước, lại phát hiện dường như người đi đường xung quanh đều đã biến thành hủ thi (thi thể thối nát)! Một trấn nhỏ mới vừa rồi vẫn còn bừng bừng sức sống bỗng chốc lại trở nên tiêu điều. Lại nhìn nửa con gà trong ngực, thế nhưng lại sinh giới bọ ghê tởm.

Hay Úc Lưu đã sớm biết đây không phải là gà thật rồi? Đột nhiên nàng quay đầu lại, phía sau chỉ còn lại ngạ của nàng, nam tử tuyệt sắc như tiên tử ngày đó đã biến mất.

Quá không có nghĩa khí!

Càng ngày càng nhiều hủ thi đi về phía nàng. Cổ Tiểu Ma giận đến mức muốn giơ chân, rơi vào đường cùng chỉ đành nhắm chặt mắt, cố gắng không nhìn mấy gương mặt thối rữa này, rút bội kiếm bên hông ra rồi lướt qua một đường. Tuy hủ thi rất nhiều nhưng dù sao cũng không có suy nghĩ, chỉ biết cào cào loạn, không thể đánh lại kiếm pháp tinh diệu của Cổ Tiểu Ma.

Ngạ bị kinh hoàng, nhanh chân chạy như bay. Cổ Tiểu Ma lo cho bọc đồ trên lưng ngạ, chém bót vòng vây rồi đuổi theo. Đột nhiên lại cảm thấy có người xé rách tay áo của bản thân, cũng không quay đầu nhìn kỹ, vung tay chém một kiếm, tiếp tục chạy về phía trước.

“...Sư tỷ.”

Máu trong người Cổ Tiểu Ma trào lên trong chốc lát, lão đảo suýt ngã.

Tác Oanh thiếu sinh khí đứng sau lưng nàng, từ vai trái đến vai phải đều nở đầy huyết hoa, nhìn thấy mà ghê người.

Đó chính là kiệt tác của Cổ Tiểu Ma.

“Tác Oanh Tác Oanh!” Chân Cổ Tiểu Ma mềm nhũn, kiếm cũng rơi trên mặt đất. Dường như nàng đã phải dùng hết sức mình để lết sang, ôm lấy Tác Oanh, dù thế nào cũng không dùng được dòng máu tươi đang trào ra ngoài.

“Sư tỷ... Tỷ tới cứu muội...” Tác Oanh cười yếu ớt, ánh mắt dần trở nên mờ mịt, cuối cùng cũng không sống nổi.

Linh hồn Cổ Tiểu Ma cũng bắt đầu run lên, miệng hơi mở ra, trong mắt khô ráp, cho dù muốn khóc cũng không thể khóc được. Nàng không biết tại sao Tác Oanh lại xuất hiện ở nơi này, trong đầu nàng chỉ còn lại cảm xúc đau lòng, sự tê tâm liệt phế khi tiểu sư muội này sắp chết.

Nàng giết Tác Oanh rồi.

Nàng đã tự tay giết tỷ muội thân như ruột thịt, cùng lớn lên từ nhỏ với mình,

Cổ Tiểu Ma sợ đến run người, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt dần trở nên tái nhợt của Tác Oanh.

Nàng vươn tay vuốt ve kiều nhan đã không còn ấm áp của tiểu sư muội, lại không ngờ thân thể trong ngực lại giật lên, Tác Oanh đã ngừng thở lại mở bừng mắt, nhìn chăm chăm vào Cổ Tiểu Ma.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

“Ngươi giết ta.” Nàng gần từng chữ.

Cổ Tiểu Ma hét lên một tiếng, lùi về phía sau mấy bước, hoảng sợ nói: “Không phải ta cố ý...”

“Ngươi là kẻ giết người.” Tác Oanh nhìn nàng đầy u oán, từ từ nhích lại gần nàng.

“Muội là tỷ muội của ta, sao ta có thể giết muội được! Tác Oanh, Tác Oanh... Muội lớn lên với ta từ nhỏ... Ta đến để cứu muội mà...”

Thật sự là vậy sao?

Cổ Tiểu Ma ôm đầu, lớn lên với nhau từ nhỏ, tình tỷ muội, nói ra tốt đẹp đến nhường nào.

Nhưng thật sự là vậy sao?

Một ngày vào năm bảy tuổi, khi nàng đang đứng luyện kiếm trên đỉnh núi cùng Mạc Kinh Viễn, sư nương đất Tác Oanh mồ côi trở về. Mỹ lệ, đáng yêu, thiên chân hồn nhiên như thế. Từ đó, hai người biến thành ba người.

Từ đó, mười năm, nàng chưa bao giờ trở lại đỉnh núi ấy.

Giận sao? Ghen tị sao? Thì ra tiểu sư muội ban đầu đã biến thành thất sư tỷ, thì ra toàn bộ sự yêu thương mà chỉ mình nàng được nhận lại mất vào tay người khác trong một đêm. Thậm chí mỗi ngày khi phải nhìn người nam tử mà mình ngưỡng mộ nhiều năm đứng bên cạnh người khác như một đôi, lại chỉ có thể giả vờ như chẳng hề để ý. Những ngày ở cùng Mạc Kinh Viễn kia, nàng dám nói mình không hề nhớ sao?

Cổ Tiểu Ma ngẩng đầu, tầm mắt trống rỗng của Tác Oanh phóng đại trước mắt nàng.

Dường như dù có thế nào, nàng cũng không thể phủ nhận bóng tối ấy.

“Là ta... Giết muội.”

Thành trấn tiêu điều, gió lạnh rít gào. Từ phố lớn tới ngõ nhỏ, tất cả đều trở nên cũ nát, thỉnh thoảng còn có vài con sâu bọ bò qua giữa đường, khiến người ta không đành lòng mà nghĩ, không biết nơi này đã từng xảy ra chuyện bi thương gì.

Một bạch y nam tử đứng phía cuối ngã tư đường, hai tay đan vào nhau, không biết đang niệm cái gì trong miệng. Dưới từng cơn gió thu lạnh lẽo khô khốc, trán lại chảy mồ hôi.

Theo từng tiếng niệm của hắn, quang cầu màu vàng trong tay đang không ngừng khai triển, nhập vào trong người nữ tử áo xám. Mắt nữ tử ấy đại ra, cả người run run, đứng là Cổ Tiểu Ma.

Tuy Mạc Kinh Viễn đã dốc sức ngăn cản, cố gắng ổn định nguyên thần cho nàng. Tiếc rằng nàng đã lún quá sâu vào ma chướng, run rẩy một hồi, Cổ Tiểu Ma ngo ngắc, ngồi bệt xuống đất, nhặt kiếm lên, trở tay định cắt cổ.

“Tiểu Ma!” Mạc Kinh Viễn gấp đến độ hét to lên.

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, nhưng động tác vẫn dừng ở nơi đó. Mũi kiếm chỉ cách cổ nàng một tấc. Mạc Kinh Viễn đi về phía trước vài bước, nhưng dường như hắn lại bị một thứ vô hình ngăn cản, không có cách nào để tới gần Cổ Tiểu Ma. Hắn có chút trầm ngâm, liền ngẩng đầu nhìn về phía cửa thành, một hắc y nhân đang lẳng lặng khoanh tay đứng nơi đó.

“Giang Sơn Xã Tắc Đồ sao?” Mạc Kinh Viễn trầm giọng nói.

“Không hổ là đại đệ tử phái Thiên Diễn, kiến thức rất rộng.” Thiên Cầu nói, mặt không chút biểu cảm.

Lòng Mạc Kinh Viễn trầm xuống, Giang Sơn Xã Tắc Đồ là bảo vật được truyền lại từ thượng cổ, trong trận hoàn toàn hỗn loạn, hư hư thực thực, biến ảo vô vàn. Một đời hồng trần, biết bao người đã tự nhún chìm mình trong dục vọng, dần héo rũ mà chết đi?

Vật như vậy lại rơi vào trong tay Huyền Âm giáo, thật sự không biết cuối cùng bọn chúng vẫn còn sát chiêu lợi hại gì, Tác Oanh trong tay bọn chúng chắc chắn sẽ không an toàn.

“Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, lại dùng Giang Sơn Xã Tắc Đồ để đối phó với một nữ tử yếu ớt sao?”

Mạc Kinh Viễn vừa dứt lời, lại nghe thấy một tiếng cười chói tai vang lên.

Tiếng cười kia vô cùng thâm lương, khiến người khác không thể kim lòng mà muốn rơi lệ.

Cổ Tiểu Ma buông kiếm, nụ cười trên khoé môi vẫn chưa tàn đi.

Sát khí ngát trời bùng nổ trong nháy mắt, lại biến mất vô tung trong phút chốc. Mà nàng, cũng biến mất.

Mạc Kinh Viễn còn chưa nhìn rõ, Thiên Cầu đã rơi xuống nóc nhà phía trước, phun một ngụm máu tươi. Cổ Tiểu Ma đứng cách ông ta không xa, kiếm trong tay không ngừng run lên, hết như không thể ức chế được cảm giác hưng phấn khi giết người.

“Sur tỷ!”

Mạc Kinh Viễn cùng Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, nhìn về phía cửa thành, một bóng dáng hồng y đang không ngừng giãy dụa ở nơi đó, không phải Tác Oanh thì là ai?

Thiên Cầu thấy Cổ Tiểu Ma thất thần, nhanh chóng chạy mất rồi xuất hiện tại cửa thành, thở dốc một hơi, mở miệng: “Có lẽ ta không nên xem nàng ta là nữ tử yếu ớt.”

Cổ Tiểu Ma nhìn chăm chăm vào Tác Oanh, đột nhiên ôm đầu đầy đau đớn.

Mạc Kinh Viễn nắm chặt tay, áp chế sự tức giận, trầm giọng nói: “Ngươi muốn thế nào?”

“Chúng ta sẽ không làm vị cô nương này bị thương, ngươi gấp như vậy để làm gì?” Huyền Sắc cười hi hi mở miệng: “Tại hạ chỉ muốn biết, túi thêu trên cổ của cô nương này, thật sự là của nàng sao?”

Mạc Kinh Viễn ngẩn ra, lần này hẳn phải nói sao đây? Nếu nói phải, Tác Oanh sẽ gặp nguy hiểm, nếu nói không, người gấp nguy hiểm sẽ là...

Hắn không nhìn Cổ Tiểu Ma, Tác Oanh không ngừng vùng vẫy: “Đã bảo đó là do sư nương khâu cho ta, các ngươi lại không tin!”

Thiên Cầu thu được tất cả nét do dự trong mắt Mạc Kinh Viễn, lúc đang muốn châm chọc, một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Là của ta.”

Tất cả mọi người nhìn về phía Cổ Tiểu Ma, đột nhiên nàng lười nhác cười, thu bội kiếm vào vỏ: “Các ngươi bắt ta cũng được, thả tiểu sư muội ra.”

Mạc Kinh Viễn nhíu mày, Cổ Tiểu Ma cúi đầu nói: “Thật sự xin lỗi, đại sư huynh, muội không hề trở về.”

Tác Oanh ngân ngán nước mắt, chỉ nhìn Cổ Tiểu Ma. Biến cố này tới quá bất ngờ, không ai có thể ngờ đến. Cổ Tiểu Ma nhặt tay nài lên khỏi mặt đất, về phần ngựa thì không biết nó đã chạy đi đâu rồi.

Mạc Kinh Viễn biết rõ bản thân không đánh lại Thiên Cầu, liền nói nhỏ bên tai Cổ Tiểu Ma: “Muội trưởng thành hơn Tác Oanh nhiều, cẩn thận một chút, ta sẽ chờ thời cơ đến cứu muội.”

Cổ Tiểu Ma nghe xong, cũng không lên tiếng trả lời, chỉ cười nhạt. Huyền Sắc cũng thả Tác Oanh ra, đẩy nhẹ nàng lên trước. Hai nữ tử đi về phía đối diện.

Thiên Cầu không giết hết bọn họ đã là một sự nhân từ rất lớn, nếu giờ không chạy thì chắc chắn sẽ không thoát được, Thấy Tác Oanh khóc đến mức hai mắt đỏ bừng, lúc hai người đến gần nhau, Cổ Tiểu Ma lại nói: “Đừng lo lắng cho sư tỷ, sư tỷ biết biến hoá, đến lúc đó tỷ sẽ nghiền hết đám người bọn hắn, muội nói có được không?”

Từ nhỏ Cổ Tiểu Ma đã là loại người hờ tị thì lại đòi nghiền người, từ Ngọc Hoàng đại đế đến chim trên trời thú dưới đất, tất cả đều từng bị nàng đe dọa nghiền nát. Tác Oanh nghe xong thì há miệng, đã lúc này rồi, chắc sẽ không phải là đùa chứ.

Huyền Sắc đi tới, không biết đã thi triển thuật pháp gì, hai tay của nàng đều bị trói ra phía sau, không thể cử động. Hắn ngả ngón nói: “Mỹ nhân đi rồi, lại đưa tới một nữ quý.”

Cổ Tiểu Ma cũng ngả ngón nói: “Vậy nếu có bản lĩnh thì ngươi đừng đòi.”

Huyền Sắc đang tỏ khổ với nàng, lại thấy nàng mang dáng vẻ chẳng hề hứng thú, cũng không hề cảm thấy thú vị, sừng sốt một lúc lâu mới đưa túi thêu kia qua: “Đã là đồ của mình thì đeo vào đi.”

Thiên Cầu bắt lấy cánh tay của nàng, vừa nhảy lên, Cổ Tiểu Ma liền cảm giác được bản thân mình đã rời khỏi mặt đất, lần này khác xa với lúc ở trên phi kiếm với Mạc Kinh Viễn, nếu không cẩn thận làm người ta mất hứng thì còn có thể thả mình xuống, đến lúc đó chết không toàn thây, có lẽ sẽ phải làm một cây nấm dưới tàng cây mát.

“Nam tử đi cùng với ngươi trong ngày hôm nay, hiện đang ở đâu?” Thiên Cầu hỏi.

Cổ Tiểu Ma sừng sốt, nhìn về phía tay nài trong ngực một chút, giấu đầu lòi đuôi nói: “Cái tên không có khí phách kia, không biết đã chạy đi đâu mất từ sớm rồi.”

Thiên Cầu trầm ngâm một lúc, đột nhiên nở một nụ cười âm trầm: “Cũng chưa chắc.”

Đây là lần đầu tiên Cổ Tiểu Ma thấy ông ta cười, nhất thời da lông dựng đứng lên. Chẳng qua cũng chỉ cúi đầu khom lưng nói theo: “Chưa chắc thì chưa

chắc, ngài nói chưa chắc thì chính là chưa chắc.”

Nhưng tất nhiên Thiên Cầu sẽ không khen ngợi nàng biết xuôi theo chiều gió. Đến khách điểm liền ném nàng vào phòng, không nói thêm câu nào. Thiếu chút nữa Cổ Tiểu Ma đã lệ nóng quanh tròn, đây là đãi ngộ tốt tới cỡ nào với tù binh chứ, nơi này còn tốt hơn nhiều so với khách điểm mà bọn họ thường ở lại. Có điều cửa sổ đều được giăng kết giới, xem ra là đã biết nàng không hề có chút thuật pháp nào.

Cất, đây chính là thứ gọi là người tính không bằng trời tính, yêu tính không bằng nắm tính. Dù cho mũi tên Thiên Cầu kia có thính đến đâu cũng không biết kho vàng của nàng ở đâu không phải sao? Cổ Tiểu Ma nhìn kĩ xung quanh, vui vẻ buông rèm giường xuống, chậm rãi mở cuộn tranh kia ra.

Hương khí thanh nhã lan tràn. Úc Lưu nằm trên ghế mây nhắm mắt dưỡng thần. Cổ Tiểu Ma quyết định quên đi chuyện hán không có nghĩa khí, thâm tình nịnh nọt gọi: “Úc Lưu công tử?”

Không có phản ứng.

Cổ Tiểu Ma vẫn không giận: “Tơ lụa vẫn còn ướt đấy, ra đây hít thở không khí thôi.”

Vẫn không có phản ứng.

Cổ Tiểu Ma tiếp tục dụ dỗ: “Ấm ướt như vậy thì sẽ không thoải mái đâu, Úc Lưu công tử...”

...

“Cá chạch nhỏ, tiểu khả ái.” Nàng bỏ qua việc dùng lý lẽ, đổi thành chiến thuật làm nũng.

Hiển nhiên Úc Lưu đang rất khó chịu, khoé mắt cứ run lên, miệng cũng giật giật. Mấy điều này không thể tránh khỏi ánh mắt của Cổ Tiểu Ma, vì thế các loại từ ngữ khó nghe cứ như vậy mà xông ra.

...

Một khắc qua đi.

Cổ Tiểu Ma uốn lưỡi hồi lâu mà không có kết quả, cuối cùng nàng cũng sụp đổ rồi.

“Cá chạch thôi, ra đây!” Nàng bung một chậu nước ấm, cá giận nói: “Đây là nước rửa chân của lão nương, nếu không ra ta sẽ nhấn chìm cái rùng rùng trúc đó.”

Giả chết à!

Cổ Tiểu Ma nổi giận đùng đùng không chút kiêng dè coi tất để lộ đôi chân gầy gò tái nhợt của mình, thọc chân vào nước quậy quậy. Sau đó lại quay ra cầm cuộn trúc kia, vô cùng lưu loát... Ném vào trong chậu.

Huyền Sắc đang mơ mơ màng màng lấy cái bô dưới giường chuẩn bị đi tiểu, chợt lại nghe thấy một tiếng hét đầy tức giận vang vọng bầu trời đêm, sợ đến mức suýt nữa đã tiểu ra ngoài.

Thiên Cầu ngồi phắt dậy, hơi trầm ngâm, sau đó liền bay nhanh ra cửa.

Huyền Sắc dụi mắt, cũng đi theo ra ngoài. Đến trước phòng Cổ Tiểu Ma, đã thấy Thiên Cầu đang mang ánh mắt choáng váng đứng trước cửa phòng nàng, Cổ Tiểu Ma then thùng e lệ bọc chắn, dịu dàng nói: “Có việc gì thế?”

Thiên Cầu nghi ngờ nhìn vào trong, trên đất có chút nước đọng, nhưng cũng không nhiều lắm, ngoài ra cũng không có gì khác thường. Huyền Sắc cảm thấy như thế, lên tiếng: “Nữ quý nhà ngươi ngủ sớm vậy sao?”

Cổ Tiểu Ma rụt rụt vào trong chắn, then thùng nói: “Người ta...”

Lời còn chưa ra khỏi miệng, sắc mặt một người một yêu đều có chút đen. Tuy rằng thoát nhìn Thiên Cầu có lòng dạ âm trầm, nhưng da mặt còn mỏng hơn nhiều so với Huyền Sắc. Sự nghi ngờ trong mắt ông ta còn chưa tản đi, nhưng cũng cảm thấy đột nhiên đêm khuya lại đi đẩy cửa phòng của một tiểu cô nương thì cũng quá thất lễ, vì thế gật đầu nói nhỏ: “Làm phiền rồi.”

Thiên Cầu vừa đóng cửa lại, Cổ Tiểu Ma đã vọt ra khỏi giường, để mặc hai chân trần trắng tái mà lui đến một góc, hoàn toàn không dám nhìn vào sắc mặt âm trầm của người trên giường.

Úc Lưu vịn mép giường, từ đầu đến chân đều ướt sũng, Cổ Tiểu Ma bắt đầu cảm thấy phiền, hán đi ra khỏi giếng cũng không bị ướt, cô tình lại bị một cái chậu nước rửa chân biến thành như vậy, đúng là quái dị. Chẳng qua dáng vẻ này của mỹ nam cũng thật khó thấy, mái tóc đen của hắn trở nên hỗn loạn, dính sát vào trên trán, chắc là do lúc này phải trốn quá vội, hơn nữa còn bị Cổ Tiểu Ma ngồi trên bụng để đánh lạc hướng. Cặp mắt đào hoa lục sắc kia vẫn đầy sức quyến rũ như cũ, chỉ là hiện giờ trong đó lại đang chứa đựng một hồi mưa bão. Tuy rằng trên khuôn mặt của Úc Lưu mỹ nhân khó có được một cảm xúc bình thường, nhưng dù sao biểu cảm này đập vào mắt người khác, lại nhiều hơn một phần hấp dẫn, diễm dứa mà tươi đẹp.

Thấy Úc Lưu không nói chuyện, Cổ Tiểu Ma chỉ còn nước nịnh nọt: “Nghe nói cá chạch rất thích nước.”

“Rắc” một tiếng, mép giường vỡ vụn. Nịnh nọt không có hiệu quả tốt, liệu người ta có bắt nàng bởi thường tiền phá đồ không? Cỏ Tiểu Ma rút cổ, đầu cũng sắp cắm vào đất.

Trong tầm mắt vô cùng có hạn của nàng, một vật áo màu lam dần xuất hiện. Dường như Úc Lư đang vươn tay về phía nàng, loại khí thể bức người kia cũng lan đến từ bốn phương tám hướng. Cỏ Tiểu Ma không dám cử động, lòng lại có chút hối hận, trán cũng toát mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc, trong giây phút cuối cùng, nàng buông vũ khí đầu hàng.

Cỏ Tiểu Ma dựa vào góc tường rồi từ từ trượt xuống, hai tay ôm chặt đầu, nói nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy: “Đừng đánh vào mặt.”

...

Úc Lư mở miệng: “Đứng dậy.”

Cỏ Tiểu Ma không dám lỗ mãng, chỉ đành ôm đầu ngoan ngoãn đứng lên. Úc Lư nói tiếp: “Ta không đánh ngươi, ngăn đầu lên đi.”

Lần này giọng nói đó không còn vô tình như lúc trước nữa, Cỏ Tiểu Ma mừng rơi nước mắt nhìn về phía hắn. Đột nhiên lại bị một dòng nước ấm đổ ập vào mặt, bị sặc nước đến mức ho khan không ngừng, trong lúc nhất thời không thể nói gì.

Hắn dùng nước rửa chân để hắt lại sao? Bộ hắn vẫn là tiểu hài tử ba tuổi à? Cỏ Tiểu Ma lau nước trên mặt, người này làm ra chuyện ngớ ngẩn như thế, còn dám ở đó mà trưng khuôn mặt lạnh nhạt đẹp không sao tả xiết kia ra à, hù ai vậy?

Úc Lư vất tay phải ra sau lưng, tay trái lại vô cùng dừng dừng mà cầm theo... Cái chậu rửa chân kia, dáng vẻ rất giống như đang bày mưu nghĩ kế.

Hắc tuyến rơi đầy đầu Cỏ Tiểu Ma.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Thì ra dù Úc Lư mỹ nhân là một người khá lạnh lùng, nhưng cũng là một kẻ... có thù tất báo.

Cỏ Tiểu Ma không dám lỗ mãng, vì thế hài lòng giờ một ngón tay cái ra với Úc Lư, cười nói: “Lần này hai chúng ta đều ướt rồi. Từ nhỏ ta đã không bao giờ bệnh, nhưng ngươi...”

Nàng còn chưa nói xong lại thấy trên người Úc Lư đang toả ra từng đợt khói trắng, đúng là nước đang bị bốc hơi. Cỏ Tiểu Ma cảm thấy bất bình: “Ngươi đúng là đồ gian xảo! Rõ ràng ngươi đã có thể làm vậy... Còn hắt nước vào người ta làm gì!”

Úc Lư bình tĩnh sửa sang lại vạt áo, sau khi trả thù xong thì tâm tình cũng không tệ, cuối cùng phá lệ chủ động mở miệng hỏi: “Tại sao lại không bệnh?”

Cỏ Tiểu Ma ngẩn ra: “Ta cũng không biết, từ trước đến giờ đã luôn kì quái như vậy rồi.”

Nàng hơi thất thần. Úc Lư nhìn nàng đầy thâm ý, không biết trong đầu đang suy nghĩ việc gì. Cỏ Tiểu Ma có chút không được tự nhiên, đột nhiên chuyển chủ đề: “Hiện giờ ngươi cũng thấy rồi, ta bị người của Huyền Âm giáo bắt, không có cách nào để giúp ngươi khôi phục nguyên khí được.”

“Vi sao bọn họ lại bắt ngươi?” Úc Lư lạnh nhạt hỏi.

Cỏ Tiểu Ma lấy cái túi thêu kia ra đưa cho hắn, Úc Lư vuốt ve nó lúc lâu, ngửi một chút rồi mới hỏi: “Đây là mầm của Linh Chi, sao ngươi lại có...?”

Cỏ Tiểu Ma lắc đầu, sờ tóc: “Chẳng lẽ bọn họ bắt ta chỉ vì thứ này thôi sao?”

“Ngươi lấy thứ mầm này ở đâu?”

“Không biết, sư nương nói lúc nhặt được ta thì trên người ta đã có nó rồi.”

Úc Lư ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn Cỏ Tiểu Ma. Nàng cũng hơi choáng váng, trong lúc bất tri bất giác lại nói hết tất cả cho hắn biết rồi, tên này trốn mất mấy ngày mà Thiên Cầu cũng không phát hiện, cộng thêm việc hắn đã từng bị trói thành như vậy trong giấc mơ của nàng, xem ra người này rất lợi hại, không chừng còn có lai lịch rất lớn. Không biết có phải bằng hữu hay không, tiết lộ nhiều chuyện như vậy cũng không tốt. Cỏ Tiểu Ma nhủ vậy, lọt vào tầm mắt của Úc Lư lại trở thành có chút khó chịu.

“Có lẽ bọn họ muốn bắt ngươi để hầm canh cũng không chừng.” Ngày thường Úc Lư rất lạnh nhạt, nhưng đêm nay lại nói rất nhiều.

Tất nhiên Cổ Tiểu Ma thích hẳn ít nói hơn một chút. Nàng ném cho hắn một ánh mắt ngại thật hoang đường, đột nhiên lại cảm thấy những lời này có chút quen thuộc, dường như thật lâu trước kia, bản thân cũng đã từng sợ bị người hái mang về hầm canh. Cổ Tiểu Ma lắc lắc đầu, nỗ lực phân tán suy nghĩ không bình thường này, vài ngày nay có rất nhiều chuyện xảy ra, đầu óc nàng cũng bị chúng làm hỏng rồi.

Trong mắt Úc Lư lướt qua một tia sáng khó đoán, lạnh nhạt hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Cổ Tiểu Ma nhặt cuộn tranh ướt đầm dưới đất lên, đi đến bên giường chỉ vào vũng nước đọng Úc Lư để lại trên giường, làm một cái thủ thế muốn hắn đi hong khô.

Đầu Úc Lư có mấy vạch hắc tuyến, ần nhẩn rừ mắt: “Không làm.”

Cổ Tiểu Ma lại bày ra dáng vẻ ‘ngươi thật tùy hứng’, vô cùng đau đớn nói: “Úc Lư công tử, đây chính là chỗ ở đêm nay của chúng ta đây, trò này không thể đùa được đâu.”

Thấy Úc Lư không phản ứng, đột nhiên Cổ Tiểu Ma lại cười lên như tên trộm: “Nếu không thì để vậy cũng chẳng sao.”

Hắn đang cảm thấy kì lạ sao nàng lại cười như thế, nhưng cũng gạt đầu, hắn cũng muốn xem xem nàng đang định giờ trò gì.

“Nếu đã vậy, làm phiền Úc Lư công tử thi triển một tiểu pháp, chúng ta sớm ngày chạy ra ngoài tìm một khách điểm có giường to hơn rồi ngủ nhé...”

Thì ra là nàng có ý này, Úc Lư liếc xéo nàng, đi đến cạnh cửa quan sát kết giới một chút, vô cùng bình tĩnh: “Trước khi linh khí khôi phục, ta đâu không lại linh thú Thiên Cầu.”

Sự chờ mong của Cổ Tiểu Ma đã hoàn toàn bị dập tắt, cô cùng nản lòng: “Vậy ngươi cần bao lâu mới có thể khôi phục được nguyên khí?”

Úc Lư nhìn cuộc tranh bị ướt đầm, lạnh lùng nói: “Bình thường thì chỉ cần ta nằm trong tranh tĩnh dưỡng là được, ngươi cứ việc mang theo ta bên người thì đã có thể hấp thu được linh khí ở các nơi. Nhưng hiện nay...”

Cổ Tiểu Ma chột dạ nói tiếp: “Giờ thì sao?”

“Nếu như ngươi thoát được, chúng ta đã có thể đến A Ni Mã Đức Lạc Sơn, nơi đó có một loại Huyết Tây thảo có thể giúp ta khôi phục nguyên khí.”

“A Nương Ngươi Sơn à?” Cổ Tiểu Ma hỏi lại. (ở đây, ni trong tiếng trung là ngươi, mã đức là mẹ ngươi, chị Tiểu Ma nhà ta hiểu nhầm)

...

“Tiếng Phạn.” Úc Lư siết chặt quyền, may mà lúc này nước rửa chân trong chậu đã không còn, nếu không hẳn cũng không ngại mà hắt thêm lần nữa.

“À, tên này khó nhớ thật.” Mắt thấy sắc mặt Úc Lư lại trở nên âm u, Cổ Tiểu Ma vội vàng ngậm miệng, đột nhiên đôi mắt ngập nước đen nhanh tiến lại gần hắn: “Ta giúp ngươi cũng được, nhưng đến lúc đó ngươi sẽ cứu ta sao?”

“Bản thân ngươi cũng đang bị cầm tù, ngươi giúp ta bằng cách nào?”

“Đơn giản.” Nàng nói rất tự tin: “Không phải ngươi luôn ở trong tranh sao? Ta vẽ cho ngươi một bức, vừa an toàn vừa tiện lợi, thế nào?”

...

“Chắc chắn sẽ yên bình hơn rừng trúc kia nhiều.” Nàng lục lọi tìm kiếm vài thứ đồ để học đòi vẽ tranh, sau đó bắt đầu đặt bút, không quá nửa khắc sau, một bức họa không biết là vẽ cái gì đã được họa xong.

Vốn dĩ Úc Lư cũng không muốn nhìn nhiều, chỉ nhìn lướt qua một chút rồi thu mắt lại, ra vẻ lạnh nhạt nói: “Giường, bàn, còn có hoa... Cái đầu lâu kia là gì?”

“Đồ trang trí đấy.”

...

“Cái thùng kì lạ kia sẽ không phải là đồ trang trí nữa chứ?”

“Đồ ngốc, ngay cả bệ xí cũng nhìn không ra sao?”

...

Úc Lư càng lúc càng siết chặt quyền. Bỗng chốc Cổ Tiểu Ma lại hiểu ra điều gì đó: “Hay là ngươi thích dùng bô? Nhưng dùng bô chỉ có thể đi tiểu tiện thôi, đúng là ta thật chu đáo...”

Nàng còn chưa nói xong, đột nhiên trước mắt nhoáng lên, bức họa thủy mặc tỷ mỉ đã bị huỷ trong tay Úc Lư.

“Không cần phiền như vậy.” Nàng còn chưa kịp kháng nghị đã nhìn thấy ánh mắt đầy nguy hiểm đang nheo lại của Úc Lư: “Có lẽ ăn luôn một gốc Linh Chi ngàn năm sẽ có hiệu quả tốt hơn.”

Lúc hắn nói những lời này, mắt lại quét từ đầu đến chân Cổ Tiểu Ma một chút, khiến da lông nàng cũng phải dựng đứng cả lên. Giao thiệp đã không có kết quả, Cổ Tiểu Ma cũng không còn cách nào: “Thật sự là sau khi chúng ta vào nơi quý quái kia, Thiên Cầu cũng đã nhìn thấy ngươi, lúc sau còn hỏi ngươi đã đi đâu rồi.”

“Ồ?” Úc Lư có chút kinh ngạc.

Cổ Tiểu Ma tròn trĩnh mắt: “Chẳng lẽ ngươi ở trong hoạ lại không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì sao?”

“Ta thấy trấn kia có gì đó không ổn nên cứ đi ngủ, không biết gì.”

Thì ra lúc nàng lâm vào hiểm cảnh, vô vàn ý niệm kỳ quái dâng trào khi đối mặt với tiểu sư muội cùng với hoá thân kia, hẳn đều không biết gì. Đột nhiên Cổ Tiểu Ma trở nên thoải mái không ít: “Vậy thì đi chung với ta, biến thành tù nhân, mọi người làm quen một chút, sau này có làm gì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Nói một lúc lâu như vậy, chẳng phải cuối cùng cũng không có cách nào sao? Úc Lư khoanh tay đứng cạnh cửa sổ, vô cùng ngọc thụ lâm phong mà nói: “Nếu như ngươi nghĩ ra cách, ta sẽ nói cho ngươi biết lý do vì sao bọn họ lại muốn bắt người.”

“Ngươi biết sao?” Cổ Tiểu Ma tròn trĩnh mắt: “Không cần nói cho ta đâu, cứ cứu ta trước đã rồi tính.”

Úc Lư không nói gì, chỉ nhìn nàng một chút, đôi mắt lục sắc trong suốt, khiến Cổ Tiểu Ma nhìn đến nổi sùng sờ. Trong lúc nhất thời nàng cũng không biết là dây thần kinh nào của mình lại có vấn đề, sau khi lột đệm lót trên giường ra, cung kính mời Úc Lư lên giường, bản thân lại cuộn mình nằm trên chiếc bàn lớn mà qua đêm, trong tay còn cầm một cây quạt nhỏ, không ngừng quạt về phía bức họa kia để ngày mai người nào đó còn có thứ để ẩn nấp.

A, đây là cục cung tận tụy đến mức nào chứ!

Cổ Tiểu Ma cố gắng hun đúc tư tưởng vĩ đại của mình, hơn nữa còn roi lệ suốt một đêm. Cuối cùng nghĩ lại cũng cảm thấy bình thường, dù sao đại nữ tử co được dân được, không có uất ức hôm nay sẽ không có tự do mai kia.

Ngày hôm sau Huyền Sắc ngáp ngáp dài gõ cửa, vừa thấy chính là một tên gia hỏa đang lười nhác đánh cờ với Chu Công. Thiên Cầu đãi hai người dùng bữa xong thì trực tiếp lên đường. Hai cái bánh bao cũng không thể nhét vừa miệng Cổ Tiểu Ma, cuối cùng nàng cũng không ngại học hỏi người dưới, không ngừng hỏi vì sao Thiên Cầu lại không ăn cơm, Huyền Sắc nên cười đến vô cùng vất vả, có ai từng thấy yêu ăn điểm tâm chưa? Vì thế câu hỏi này lại khiến sắc mặt vốn đã âm trầm của Thiên Cầu lại trở nên âm trầm hơn, ngay cả Huyền Sắc cũng không dám nói nhiều.

Bọn họ một đường đi về hướng Tây, tất nhiên là đang đi về sào huyệt của Huyền Âm giáo. Dọc đường Cổ Tiểu Ma hao hết tâm trí để lại kí hiệu cho Thiên Diễn phái, đáng tiếc cách làm không hề cao minh, cuối cùng lại bị Thiên Cầu phát hiện không sót cái nào. Nhắc tới yêu thì cũng đúng là kì lạ, rõ ràng rất lợi hại, nhưng lại không chịu giẫm chết dù chỉ là một con kiến. Trái ngược với người tên Huyền Sắc kia, mày gian mắt cáo, tướng mạo đáng khinh, vừa nhìn đã biết là người trong ma giáo.

Người nào đó hắt hơi một cái, Cổ Tiểu Ma ra vẻ vô tội giả vờ ngắm phong cảnh.

Mấy ngày liên tục đều phải chịu cảnh màn trời chiếu đất khiến cả người Cổ Tiểu Ma vốn đã hay bám bụi nay lại càng lười thôi hơn, tới lại hai nhân yêu... Người và yêu của ma giáo cũng chỉ trông nàng cho có lệ, không biết Huyền Âm giáo đã có luật thanh quy hay là do đáng về của nàng đã thanh quy sẵn, dù sao cũng không xảy ra bất cứ chuyện gì, chỉ là mấy ngày nay không gặp Úc Lư, trong lòng có chút vắng vẻ, lại cảm thấy có chút gì đó rất bấp bênh.

Huyền Âm giáo không phải là nơi mà người bình thường có thể ở được.

Cổ Tiểu Ma cố gắng ngắt dòng suy nghĩ của mình, đã nhiều ngày đường, đừng nói là khách điểm, cho dù là một ngôi miếu đồ nát cũng không thể tìm thấy để trú chân. Nàng từng lên hỏi Huyền Sắc: “Thiên Cầu lợi hại như thế, cứ mạng chúng ta bay đi thì không phải là xong rồi sao?”

Huyền Sắc nghiêm túc nói: “Nơi Huyền Âm giáo tọa lạc là cơ mật, cứ mạng ngươi bay đi thì sẽ lộ mất.”

Thật ra Cổ Tiểu Ma rất muốn nói, lúc bay nàng chưa bao giờ dám nhìn xuống. Chẳng qua có nói chắc người ta cũng không tin, dứt khoát nhún vai, dù sao càng đến Huyền Âm giáo sớm nàng lại càng bất lợi, chỉ cần ngày mai để nàng tắm rửa một chút thì thế nào cũng được.

Vì thế, một yêu cầu quá đáng này đã chiếm được sự phê chuẩn đầy tính dân chủ của Thiên Cầu. Cổ Tiểu Ma vô cùng vui vẻ, sau đó lại bắt đầu sầu não, cho dù nàng không có tư tưởng cổ hủ như mấy tiểu thư khuê các kia, nhưng là nữ nhi gia lại ở chung lâu ngày với hai tên nam nhân... Một nam nhân và một tên yêu quái nhìn qua thì có vẻ như là giống đực, lại còn muốn tắm rửa ở nơi hoang dã, hình như không tốt cho lắm.

Có câu trời không tuyệt đường người, hoàng hôn ngày kế, cuối cùng mấy người đã phát hiện ra một hồ nước trong rừng cây tiêu điều. Thoạt nhìn coi như sạch sẽ, có điều lại lạnh như băng. Thiên Cầu nhìn bốn phía, lạnh nhạt nói: “Đêm nay cứ ở đây đi.”

Cổ Tiểu Ma chẹp miệng, tha thiết cầu mong Huyền Sắc bày một cái kết giới cách chỗ nàng không xa, Huyền Sắc nghĩ xem ra là đề đề phòng bọn hắn.

Nghe nói kết giới này có thể hạn chế hành động của người khác, người bên trong có thể thấy được bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không thể nhìn thấy bên trong, ngay cả tiếng động cũng không nghe được. Để chứng thực tính chân thật của lời này, Cổ Tiểu Ma ép mặt lên trên kết giới, la to hết sức có thể: “Thiên Cầu, Huyền Sắc là đồ đại ngốc.”

...

Một người một yêu nhìn về phía nàng, ánh mắt vô cùng thuần khiết, xem ra là không nghe thấy gì rồi. Cổ Tiểu Ma vui vẻ rạo rức lục lọi tay nải, lấy một bức hoạ cũ kĩ rồi bày ra trên mặt đất.

“Úc Lư!”

Cổ Tiểu Ma hưng phấn khác thường, nàng còn chưa thấy tận mắt cảnh cá chạch tinh bước ra khỏi bức hoạ kia đâu. Chỉ tiếc ngồi bên bờ sông một lúc lâu, Úc Lư mỹ nam vẫn nằm trên ghế mây mà không hề nhúc nhích, không phải là hai ngày nay đã ghen đến chết trong tranh rồi chứ?

Lúc nàng đang mê mẩn suy nghĩ, đột nhiên một giọng nói để nghe lại vang lên bên tai: “Chuyện gì?”

Suýt chút nữa Cổ Tiểu Ma đã ngã nhào vào hồ nước, lại nhìn cuộn tranh trên mặt đất, quả nhiên đã không còn bóng dáng thanh y kia. Nàng ảo não nói: “Ngươi ra ngoài từ lúc nào vậy?”

Dường như tâm tình của Úc Lư rất tốt, chỉ nhìn nàng mà không nói gì. Cổ Tiểu Ma nghiêng đầu: “Ta cố ý hi sinh thời gian tắm rửa quý báu của mình để giúp ngươi ra ngoài hít thở không khí đây.”

“Hít thở sao?” Úc Lư ngẩn ra: “Ta không biết là mình bị ngạt đấy.”

“Không ngạt mới có quý.” Nàng mang dáng vẻ 'ta đã biết hết rồi', nói: “Mỗi ngày đều bị đèn nén, nằm trên ghế như vậy, khả khả, ngươi cho rằng ngươi là cá hồ sao?”

...

Úc Lư đưa lưng về phía nàng, khoé môi giật giật, dường như vô cùng khó chịu với cách so sánh này. Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, đột nhiên nhớ lại thứ gì đó, sinh vật đuôi dài cũng không chỉ có mình cá chạch, không phải là... Vừa khéo bị nàng đoán trúng rồi chứ?

“Không thể ngờ được, ngươi vẫn là động vật dưới nước.” Nàng vô cùng tán thưởng nói.

Úc Lư có chút kinh ngạc nhìn về phía nàng: “Thì ra ngươi đã sớm biết rồi.”

Hắc tuyến đầy đầu Cổ Tiểu Ma, nàng lớn lên trong núi, cũng chỉ mới thấy cá hồ có một lần, hình như vào năm Mạc Vi năm mươi tuổi, con cá kia là một phần trong đồng hạ lễ mà chương môn của Thượng Thanh phái mang tới.

Tất nhiên Úc Lư không biết nàng đang nghĩ gì, chỉ hơi quay đầu, giọng nói còn lạnh hơn so với lúc trước: “Ngươi biết cũng không sao, với ta cũng không có vấn đề gì.”

Cổ Tiểu Ma còn chưa kịp phản ứng, Úc Lư đã biến mất.

Làm cá hồ mất mặt đến vậy sao?

Suy nghĩ này cũng chỉ chọt loé lên trong đầu Cổ Tiểu Ma. Nếu người này đã có thể biết bên ngoài sẽ có chuyện gì, chắc chắn cũng không bị đè nén lắm, uổng công nàng cảm thấy thương hại cho hắn. Nhưng dù có như vậy, nàng cũng không thể công khai tắm rửa, chỉ thấm ướt khăn vải rồi lau người, nghe rằng nhếch miệng vậy khô tóc, vừa lúc Huyền Sắc giải trừ kết giới.

“Ta còn đang suy nghĩ, nếu động tác của ngươi chậm một chút, có phải là ta đã được nhìn đến đã mất rồi không.” Hắn nói một cách vô cùng thô bỉ.

Cổ Tiểu Ma chẳng hề để ý đến hắn: “Tiện nghi của nữ quý mà ngươi cũng chiếm sao?”

Chính là biểu cảm thờ ơ này. Huyền Sắc hơi run sợ, nữ tử này thật kì quái, rõ ràng không có chút lợi thế nào mà vẫn có thể bình tĩnh nói loại chuyện vượt qua lễ thường này với một nam nhân, dáng vẻ lười biếng kia, hết như không có thứ gì có thể xâm nhập vào lòng nàng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Cổ Tiểu Ma và Huyền Sắc vừa tìm thấy một chỗ để ngủ thì lại phát hiện không thấy bóng dáng của Thiên Cầu đâu. Nàng đảo mắt, vừa định nói chuyện,

Huyền Sắc liền chớp mắt cười: “Ta hộ pháp về giáo phái tìm người đến đón người, đừng mong trốn được. Cho dù người có thắng được ta, nếu không biết ngự kiếm thì làm thế nào để ra khỏi khu rừng này đây?”

Cổ Tiểu Ma suy nghĩ một chút, không thể không thừa nhận lời Huyền Sắc nói cũng có chút đạo lý, cuối cùng chỉ có thể nhụt chí ngồi bệt xuống đất, chán nản lấy mấy nhánh cây mà chấp lại thành hình người. Lúc nàng đang chấp mấy nhánh cây này lại thành hình người, đột nhiên bọn chúng lại nói chuyện, nói rằng nó tới để cứu nàng. Bỗng chốc có rất nhiều người bằng nhánh cây chạy tới, cùng đuổi Huyền Sắc đi, kéo Cổ Tiểu Ma bỏ chạy, trên mấy người cây nhỏ này còn có thêm khuôn mặt của Mạc Kinh Viễn.

Cổ Tiểu Ma ngẩng đầu, bốn phía im ắng, nàng vẫn ngồi im tại chỗ. Thì ra cũng chỉ là một giấc mộng. Giấc mộng này vô cùng buồn cười, lại còn khiến nàng bắt đầu có chút chua xót.

Nếu hiện giờ Huyền Sắc vẫn chưa ngủ, nhất định sẽ nhìn thấy nàng đã không còn đáng về thờ ơ như trước.

Muội trưởng thành hơn Tác Oanh, cẩn thận một chút, huynh sẽ chờ thời cơ đến cứu muội.

Lúc nói sẽ đến cứu ta thì hay lắm.

Nhưng sao giờ vẫn chưa đến.

Nàng đá bay một viên đá, người làm bằng nhánh cây vào tối qua đã bị ngũ mã phanh thây. Đường như trong lòng đã dễ chịu hơn không ít, Cổ Tiểu Ma ngẩng đầu, nhìn Huyền Sắc đang ngủ say, lại bắt đầu suy nghĩ đến kế hoạch chạy trốn của bản thân.

Đáng tiếc khi nàng đang toan tính đến vô cùng hưng phấn, Thiên Cầu đã trở lại. Cổ Tiểu Ma đứng lên theo bản năng, lại thấy Thiên Cầu đang nhìn chăm chăm về phía nàng, ánh mắt đó có chút kỳ lạ, nó giống hệt với ánh mắt khi Úc Lưu nhìn nàng rồi nói muốn ăn Linh Chi ngàn năm như đức!

Lòng nàng lại bắt đầu nổi lên một hồi trống, không tự giác mà lui về phía sau hai bước, bất chợt lại đụng vào thứ gì đó. Vừa quay người lại thấy được khuôn mặt cười đến không có ý tốt nào của Huyền Sắc.

Gáy nàng nhói lên, sau đó lại cảm thấy trời đất quay cuồng.

Huyền Sắc vác Cổ Tiểu Ma ôm tong ôm teo lên vai như một bao cỏ, vừa định oán giận sao bản thân mình luôn là người phải động thủ, lại phát hiện đột nhiên có một hắc y nam tử đi ra từ phía sau lưng Thiên Cầu, tuy ngũ quan bình thường không có gì nổi bật, nhưng vẫn có chút tao nhã không thể nói bằng lời. Chỉ thấy khi Huyền Sắc nhìn thấy hắn, trán đã toát mồ hôi lạnh, lắp bắp nói: “Thuộc hạ... Thuộc hạ tham kiến giáo chủ.”

Huyền Âm giáo toạ lạc tại Tây Vực mấy trăm năm, lại có một giáo chủ trẻ tuổi như vậy. Nam tử kia khẽ gật đầu, nói: “Để ta là được rồi.”

Huyền Sắc bước lên trước, Huyền Âm giáo chủ tiếp nhận Cổ Tiểu Ma, lại bế nàng lên, động tác rất dịu dàng, thậm chí còn có chút thương tiếc. Thiên Cầu vẫn mang khuôn mặt âm trầm, nói nhỏ: “Vị cô nương này chính là người mà giáo chủ muốn tìm sao?”

“Đã lâu không gặp, nàng lại gầy hơn trước.” Giáo chủ nhíu mày. Chân của Huyền Sắc ở bên cạnh đã sắp nhũn ra, vị này chính là hậu bối đã được giáo chủ tiền nhiệm truyền ngôi, đáng người yếu đuối nho nhã như thư sinh, nhưng thủ đoạn và công lực lại vô cùng tàn nhẫn, vốn dĩ trong Huyền Âm giáo còn có vài trưởng lão không phục vị giáo chủ tân nhiệm này, cuối cùng đều chết thảm mà không có ngoại lệ. Một kẻ không biểu lộ hi vọng ái ố ra ngoài như hắn, lại nhíu mày vì Cổ Tiểu Ma.

Huyền Âm giáo chủ liếc mắt nhìn hắn, ghé vào tai hắn nói thầm: “Lần sau khách khi với Cổ cô nương một chút.”

Mồ hôi lạnh đã thấm ướt sau áo Huyền Sắc, lắp bắp nói: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Thiên Cầu theo đuôi giáo chủ mà đi. Huyền Sắc đứng tại chỗ thờ phào nhẹ nhõm, bất chợt lại cảm thấy có gì đó không đúng, tai bắt đầu đau, hắn gấp người, che miệng ho khan vài tiếng, lại phun ra một ngụm máu.

Đây là trùng phạt sao? Huyền Sắc cười khổ một tiếng.

Hay cho một giáo chủ Huyền Âm giáo...

Lúc Cổ Tiểu Ma tỉnh lại đã nhìn thấy một bàn thức ăn đủ gà vịt thịt cá, trong chớp mắt nàng cho rằng, có lẽ bản thân mình đã đi đời rồi.

Nàng kích động nhảy lên, lấy một khối bạc vụn từ trong tay nải ra rồi ném vào trong canh, khi nhìn thấy nó không hề đổi màu thì bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Mâm cơm này đối với một người đã phải cắn màn thầu cả nửa tháng mà nói, đúng là giống như được lên trời. Ngay trong lúc nàng ngỡ như mình đã thăng thiên, đột nhiên cửa phòng lại bị đẩy ra, một giọng nói ôn hoà truyền tới: “Tỉnh rồi sao?”

Cổ Tiểu Ma ngậm com trong miệng nhìn người vừa tới, sau đó lại dán chặt mắt vào trên mặt người kia. Người nàng run lên, đĩa trong tay lại rơi xuống đất.

Bây giờ nàng đã tin mình thật sự đang ở trên trời rồi.

“Lục sư huynh.” Cổ Tiểu Ma ghen ngào nói: “Không thể tin được sau khi chết muội vẫn còn gặp được huynh.”

Mạch Trạch Hư lạnh nhạt lấy hạt com bên miệng nàng xuống, khẽ nói: “Tiểu sư muội, muội chưa chết đâu.”

“Chưa chết sao?” Cổ Tiểu Ma lập lại trong vô thức, lập tức lùi về phía sau một bước, cảnh giác nói: “Này... Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi là quý quý quý quý...”

“Huynh không phải là quý.” Mạch Trạch Hư cười vô cùng tao nhã: “Tiểu Ma, sư phụ và sư nương khỏe không?”

Cổ Tiểu Ma nhìn người trước mặt, nhìn từ trên xuống dưới, từ trước ra sau... Nhìn một lúc lâu, cuối cùng cũng vui mừng mà kêu lên: “Đúng là lục sư huynh! Huynh không chết... Tại sao lại không về Thiên Diễn sơn! Huynh không biết sư nương đã đau lòng đến mức nào đâu...”

Mạch Trạch Hư ngồi xuống bên cạnh bàn, múc một chén canh gà ra: “Nói ra thì dài dòng lắm, muội nhanh uống chút canh đi, hai năm không gặp, muội gầy hơn nhiều quá.”

Cổ Tiểu Ma cười rộ lên: “Sư huynh cũng uống đi.”

Mạch Trạch Hư đáp ứng, cười đến vô cùng dịu dàng thanh nhã. Hắn là người dịu dàng nhất trong số tám vị sư huynh đệ, lúc nào cũng cười đến ảm áp như vậy, lúc Cổ Tiểu Ma bị hai huynh đệ Đỗ gia ức hiếp, lần nào cũng là nhờ Mạch Trạch Hư đến giải vây, bởi vậy nên cũng thân với hắn nhất. Khi nghe hắn ngã khỏi Vực Đoạn Hồn, Cổ Tiểu Ma và Thu Viễn đều nằm trong phòng khóc đến ba ngày, toàn bộ trên dưới Thiên Diễn phái không có ai khóc nhiều hơn hai người, trong một khoảng thời gian dài vẫn luôn đắm chìm trong bi thương mà không thể thoát ra được.

Lần này thì tốt rồi, lục sư huynh không chết, không biết sư nương sẽ vui đến nhường nào. Cổ Tiểu Ma đã cao hứng đến phát điên, khoe mỗi cứ nhếch lên mà không thể nào hạ xuống được.

Mạch Trạch Hư uống một ngụm canh, đột nhiên ngẩng ra, lại phun ra một khối bạc nhỏ từ trong miệng.

“Đây là cái gì?” Hắn ngạc nhiên hỏi.

Chết rồi! Là bạc vụn dùng để thử độc.

....

Dù là người ôn hoà như Mạch Trạch Hư, cũng không thể nhịn được mà đầu đầy hắc tuyến.

Tuy Cổ Tiểu Ma phản ứng hơi chậm hơn một chút, nhưng cũng không đến nổi ngốc, sau khi vui vẻ qua đi thì lại mở miệng hỏi: “Muội bị Huyền Âm giáo bắt rồi... Sao sư huynh lại tìm được muội? Đây là đâu?”

Mạch Trạch Hư xoa đầu nàng một chút rồi nói: “Nơi này là Huyền Âm giáo.”

Đột nhiên Cổ Tiểu Ma nhảy dựng lên, lập tức hiểu ra: “Không thể trách huynh không thể quay về, thì ra là cũng bị ma giáo đáng chết này bắt.”

Hắn cười khê, không nói gì thêm. Cổ Tiểu Ma lại nói: “Thật sự không biết bọn họ bắt muội thì có lợi gì...”

Bất chợt có tiếng động vang lên ngoài cửa. Mạch Trạch Hư đứng dậy, khẽ nói: “Huynh đi tra xem, muội ở đây, đừng chạy lung tung.”

Hắn đẩy cửa ra ngoài. Cổ Tiểu Ma sững sốt một lúc lâu, thì ra đài ngọc của Huyền Âm giáo với tù binh cũng không tệ, ít ra vẫn còn có thể tự do đi lại. Mặc dù nàng cũng muốn đi theo, nhưng nghe lời sư huynh thì không bao giờ sai, Cổ Tiểu Ma ở trong phòng ăn canh, mãi đến lúc mập đã thấy đầy, nàng mới bắt đầu cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Được rồi, từ trước tới giờ nàng cũng không phải là tiểu hài tử tốt biết nghe lời.

Cổ Tiểu Ma đẩy cửa, thế nhưng lại không khoá. Nàng lén lút thò đầu ra ngoài, ngoài kia đúng là một hoa viên không nhỏ, còn có hồ nước, xem ra đám người Huyền Âm giáo này rất biết cách hưởng thụ cuộc sống. Vấn đề là bên ngoài này ngay cả một cánh cửa ra cũng không có, chắc chắn những kẻ này đều biết nàng không thể ngự kiếm phi hành.

Lòng Cổ Tiểu Ma không khỏi rất ư là thổ thẹn, nếu nàng biết bay, hiện tại cũng không phải rơi vào hoàn cảnh này. Hiện tại nhiệm vụ hàng đầu của nàng chính là tìm lại tay nải, hội họp với đại kim chủ Úc Lưu, giúp hắn khôi phục nguyên khí cho tốt rồi cứu cả nàng và lục sư huynh ra khỏi đây.

Quyết định xong, Cổ Tiểu Ma liền chạy ra ngoài. Tránh khỏi một giáo chúng sau núi giả, thật sự mà nói, cho dù nàng có không tránh cũng không có ai thấy, đám người kia đều đội mũ trùm đầu màu đen, ai nấy cũng kéo vành mũ xuống thật thấp, có thể thấy được đường thì đã không tệ chứ đừng nói tới chuyện thấy được người khác.

Đương nhiên, sau khi cẩn thận chạy một lúc. Cổ Tiểu Ma cứ như vậy mà mò vào một gian phòng khác đối diện với hồ nước. Gian phòng rất đơn sơ, không khác gì phòng trên Thiên Diễn phái, chẳng qua trên tường còn có treo một bức tranh chữ bằng tiếng Phạn mà nàng không thể nào hiểu nổi. Cổ Tiểu Ma nhìn chăm chú một lúc, càng xem lại càng mờ mịt, không biết dưới chân đã giẫm lên thứ gì, cả người lao đảo một chút rồi ngã về phía trước. Trong lúc nguy cấp, nàng vươn tay phải, không biết đã kéo phải thứ gì, vội ngẩng đầu nhìn lại, vẫn là bức tranh chữ kia.

Tranh chữ này không có vấn đề gì, mấu chốt là mặt sau của bức tranh... Vẫn là một bức tranh chữ. Đầu Cổ Tiểu Ma đều là hắc tuyến, nghĩ người trong

mà giáo đều có chút kì quái, nàng nhẹ nhàng sờ lên tấm tranh chữ này, chuyện càng quái dị hơn lại xuất hiện, những chữ Phạn bằng mực đen lại bốc lên, toả ra ánh kim quang chói sáng, bắn thẳng đến bức tường trắng đối diện. Bức tường không có chút sứt mẻ kia lại hiện lên một khe hở nhỏ, chỉ đủ cho một người đi qua.

... Cơ quan mật thất trong truyền thuyết.

Hưng phấn, mấy loại cơ quan được thiết lập này chính là nơi để tàng trữ bảo bối hay những bí mật lớn mà không muốn người khác biết. Cổ Tiểu Ma cười lộ lên một cách đầy tà ác, dè dặt cẩn thận rút bội kiếm ra dò đường, rất nhanh nàng đã bị khe hở trên tường kia hút vào.

Có chút kỳ lạ.

Cổ Tiểu Ma đi thẳng về phía trước, lòng vô cùng thất vọng, thì ra mặt sau của khe hở kia cũng không có gì, chỉ là một mặt đạo mà thôi. Mặt đạo này rất tối, cũng không biết liệu phía trước có chạm bẫy gì không. Nàng đi mất thời gian nửa nén hương, chỉ cảm thấy không khí càng lúc càng ít, ngay cả hít thở cũng bắt đầu trở nên khó khăn. Lúc đang muốn quay trở về, đột nhiên lại nhìn thấy ở phía trước có một chút ánh sáng.

Lối ra! Trong thoáng chốc Cổ Tiểu Ma lại giống hệt như một chú chim nhỏ vui vẻ chạy về phía trước.

Thích ứng với bóng tối, đột nhiên lại nhìn thấy ánh sáng đã khiến nàng không thể mở mắt nổi. Cổ Tiểu Ma che mắt, sau một lúc, nàng bỏ tay xuống, bắt chot lại trọn tròn mắt.

Đại đường vô cùng rộng lớn.

Trên trăm giáo chúng Huyền Âm giáo đông nghìn nghịt đang kinh ngạc nhìn người đi ra từ bức tranh chữ kia, thậm chí còn quên mất việc phải hỏi nàng là ai.

Cổ Tiểu Ma cúi đầu khom lưng nói: “Thực sự xin lỗi, quý rầy mọi người rồi, cứ tiếp tục, cứ tiếp tục nhé!”

Nói xong lại xốc bức tranh chữ kia rồi chui trở về.

...

Nàng quỳ trong phòng, uể oải nhớ lại xem bản thân đã phạm phải sai lầm gì. Lúc này mới nghĩ ra, không biết là tên gốc nào tạo ra mặt đạo kia, lại nói thẳng tới một chỗ quang minh chính đại như vậy, làm hại nàng bị bại lộ rồi.

“Khởi bâm giáo chủ, Cổ Tiểu Ma của Thiên Diễn phái đến.”

Đúng là giọng của Huyền Sắc, nàng nghiêng đầu, nhìn Huyền Sắc đang có phần run rẩy.

Cổ Tiểu Ma bị người ẩn quỳ xuống mặt đất, cũng không dám ngẩng đầu nhìn dáng vẻ của vị giáo chủ Huyền Âm giáo kia, dù sao cũng không thể không đến gặp người ta một lần, nếu còn mạng trở về thì cũng có thể ba hoa với huynh đệ Đồ gia kia một chút. Lúc nàng đang mơ màng, lại nghe thấy một giọng nói ôn hoà vang lên: “Đề nàng đứng lên đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Cổ Tiểu Ma không thể tin mà ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy gương mặt tao nhã kia đang nhìn nàng một cách cao cao tại thượng. Rõ ràng vẫn thanh nhã như thế, nhưng lại khiến tất cả các đệ tử của Huyền Âm giáo không rét mà run.

“Lục sư huynh...”

Nàng nói rất nhỏ, cả người không nhìn được mà bắt đầu run rẩy.

Mạnh Trạch Hư mỉm cười: “Huynh cũng không muốn đề cho mọi người biết, nhưng hiện tại mọi người đã phát hiện, cũng không còn cách nào khác.”

“Vi sao...” Giọng Cổ Tiểu Ma có chút run rẩy: “Huynh không về Thiên Diễn sơn thì thôi, vì sao lại còn làm giáo chủ của Huyền Âm giáo? Huynh cũng biết sư nương bà ấy...”

Mắt Mạnh Trạch Hư hơi chuyển, Thiên Cầu thấy thế, vội nói: “Cổ cô nương, giáo chủ của chúng ta và Thiên Diễn phái có chút chuyện xưa, mặc dù đó là chuyện tốt, nhưng cũng không nên nhắc lại nữa.”

Cổ Tiểu Ma không nhìn ông ta, chỉ nhìn chăm chăm vào Mạnh Trạch Hư, trên dưới Huyền Âm giáo này, còn chưa có ai dám nhìn chăm chăm vào giáo

chủ như vậy. Nàng cứ nhìn như thế, nhưng Mạnh Trạch Hư cũng nhìn nàng, giữa đại sảnh ngay cả một tiếng thở mạnh cũng không có.

Qua một lúc lâu sau, cuối cùng nàng cũng tiếp nhận sự thật này, nhìn cả một hồi cũng không thấy Mạnh Trạch Hư có chút uất ức khổ sở nào, vì thế lắc đầu, buông tha cho chút nghi vấn đầy sinh động trong đầu mình, khẽ nói: "... Huynh cứ làm giáo chủ ma giáo của mình thì được rồi, đang yên đang lành còn bắt mọi người làm gì?"

Mạnh Trạch Hư cười không đáp, từ nhỏ Cổ Tiểu Ma đã không có cách nào với vị lục sư huynh này, không khỏi nhớ lại, đáy lòng vừa có chút thanh tịnh lại bắt đầu loạn cả lên, Mạnh Trạch Hư chỉ đến sau Tác Oanh một năm, tình cảm sư huynh muội hơn mười năm, sao hắn chưa chết, hơn nữa lại còn trở thành giáo chủ của Huyền Âm giáo? Vốn dĩ Cổ Tiểu Ma đã không lạnh lợi mấy, lúc này càng cảm thấy nhức đầu hơn, trong lúc hỗn loạn còn có thể nghe được Mạnh Trạch Hư sai người đưa nàng về phòng, nàng cứ như vậy mà đi theo người kia, ra khỏi hoa viên ngoạn sang phải, đột nhiên lại cảm thấy có một bóng người vô cùng quen thuộc ở phía trước, người nọ mặt áo choàng đen bình thường của đệ tử Huyền Âm giáo, không thể nghi ngờ gì chính là đệ tử của Huyền Âm. Nàng nghi ngờ nhìn một hồi, đột nhiên nhận lấy ánh mắt của dẫn đường, lúc này mới phát hiện người dẫn đường đúng là Huyền Sắc.

Cổ Tiểu Ma đi cùng với hắn, tuy bình thường không có cảm tình tốt, nhưng cũng có thể coi như là người quen. Nàng thấp giọng hỏi: "Giáo chủ của các người thượng vị bằng cách nào vậy?"

Huyền Sắc vì nàng mà bị giáo chủ gây thương tích, cho tới bây giờ trong tai vẫn còn đau, tất nhiên là sắc mặt không thể tốt: "Chuyện của Huyền Âm giáo ta, người ngoài như ngươi có thể biết sao?"

Cổ Tiểu Ma bĩu môi: "Ta thêm ấy."

Nàng bị mất mặt, liền bực bội trở về phòng, lần này thì tốt rồi, bao vây toàn bộ, ngay cả cửa cũng có thủ vệ. Nàng nằm chán ngời trên giường một hồi, con buồn ngủ lại ập tới, đã nhiều ngày không có lấy một giấc ngủ ngon, toàn thân đều có cảm giác mỏi nhừ.

Trong mộng, dường như đang có người nào đó lưu luyến trước giường, ý thức của Cổ Tiểu Ma vẫn đang bị thu hút bởi một nỗi cháo gạo sền sệt đậm đặc nồng hoi, không hề chú ý người tới là ai. Vì thế chờ đến lúc nàng tỉnh lại, vẫn là đêm khuya, đầu óc đã có phần không rõ ràng nay lại càng hỗn loạn hơn, chưa qua được cả một buổi tối nữa sao? Nhưng dường như nàng đã ngủ rất lâu rồi, kì lạ, thật kì lạ!

Cổ Tiểu Ma đẩy cửa phòng, quả nhiên đã bị khóa lại từ bên ngoài. Nàng lại đi đến cửa sổ bằng hồng mộc ở phía đối diện, vừa mở đã thấy bên ngoài là một hồ nước vô cùng lớn, cho dù nàng có chạy thoát được thì cũng sẽ trở nên ướt đầm. Không nói đến chuyện sẽ gây ra tiếng động lớn, đến lúc đó chỉ cần lần theo dấu nước đọng cũng sẽ có thể tìm được nàng.

Nàng mặt ừ mày ề một hồi lâu, lại cảm thấy bụng vô cùng đói, vì thế nàng càng đau khổ hơn. Mắt thấy trời đã sắp sáng, ánh mắt của đám người Huyền Âm giáo này khi nhìn nàng có phần là lạ, chỉ sợ không biết liệu bọn họ có bắt nàng đi hầm canh không. Ma giáo, ăn người sống thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Cổ Tiểu Ma nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy người ớn lạnh, vội vàng đóng cửa sổ, có chút sững sờ mà buông một chân xuống, nhưng không hiểu sao chân kia lại bị thứ gì đó bám lấy, vừa nhìn lại, đã thấy y phục màu xám của bản thân trên ghế đang bị một nhánh cây quấn quanh. Cổ Tiểu Ma thấp giọng hô một tiếng, vừa dùng sức kéo mạnh, cả người đã ngã nhào ra ngoài cửa sổ.

"Chít chít..."

Sau một tiếng kêu ngắn ngủi mơ hồ như tiếng chuột kêu, Cổ Tiểu Ma đã ngã vào trong hồ nước, hay nói đúng hơn là đang trôi nổi ở phía trên, quanh người là một kết giới trong suốt màu vàng. Lúc nàng đang định hét to thì lại nhanh chóng bịt miệng, sau khi chú ý cũng phát hiện thứ vừa phát ra âm thanh kia lại chính là lông đuôi của Không Tước, lúc này mới miễn cưỡng giúp bản thân không bị ướt.

Cổ Tiểu Ma cảm thấy vô cùng khoan khoái, lòng cũng không khỏi vô cùng hoài niệm Không Tước tinh, sớm biết thứ này tốt như vậy, cho dù có phải cầu hắn thì nàng cũng phải lấy cho được mấy con nữa. Nàng không hề biết, lông đuôi chính là máu thịt của Không Tước, thật sự vô cùng quý giá.

Sau khi tiếp đất an toàn, Cổ Tiểu Ma lén lút nhìn xung quanh, lại thấy chỉ toàn là bóng đêm, chỉ có chính sảnh còn có chút ánh nến mờ nhạt. Hậu viện này không giống với nơi mà nàng đã nhìn thấy ở hoa viên lúc trước, chắc là một tử cấm cư nho nhỏ, tám phần là nơi cho trưởng lão và giáo chủ gì đó nghỉ tạm. Cổ Tiểu Ma đụng vào lông đuôi không tước một chút, kết giới rút đi, lại chạm vào lần nữa nhưng đã không còn kết giới nào, nàng cảm thấy nhàm chán, thu lông đuôi vào lại trong ngực, tiếp tục vụng trộm chui vào trong phòng.

Vào phòng, ánh nến không hề sáng như lúc nhìn từ bên ngoài vào. Cổ Tiểu Ma bước rất khẽ, chỉ sợ đụng phải bàn hay ghế sẽ bứt dây động rung. Nàng nín thở, dần dần tiến sát tới đại môn của tử cấm cư.

"Người đã thấy gì?"

Là giọng của Mạnh Trạch Hư, lòng Cổ Tiểu Ma vừa động, liền lặng lẽ nhòm cao lên một chút, sau cửa sổ giấy có hai bóng người mờ ảo, Mạnh Trạch Hư vừa nói xong, không biết lại mở thứ gì ra, một lúc lâu sau cũng không nói thêm.

Cổ Tiểu Ma nhìn một chút, cũng không dám có hành động gì, chẳng qua chỉ ước bản thân mình có thể có được một đôi mắt nhìn xuyên thấu. Lại nghe Mạnh Trạch Hư nói: "Thiên Cầu từng thấy hắn đi cùng với Tiểu Ma."

Nói đến nàng, lòng Cổ Tiểu Ma run lên, nhất thời có chút kinh ngạc... Hay là bọn họ... Đang nói tới Úc Lưu sao? Đúng rồi, nhất định thứ người kia đang mở ra chính là bức họa của hắn.

Chỉ thấy người đưa lưng về phía nàng lắc đầu. Mạnh Trạch Hư nói tiếp: "Nếu có được hắn, ta sẽ có thiên hạ trong tay."

Tên kia, ngoại trừ có tiền, à, cộng thêm đẹp một cách quá đáng một chút, lạnh lùng đến mức chết người thì còn có ưu điểm gì nữa chứ? Cát, còn thiên hạ cái gì. Nhất thời Cổ Tiểu Ma thất thần, hơi thở lại trở nên hỗn loạn. Nàng lại ngẩng đầu, Mạnh Trạch Hư đã nhìn ra ngoài, người trước quyết định lần một vòng tại chỗ, đến khi đứng ra sau hành lang thì lại nghe thấy tiếng mở cửa, Mạnh Trạch Hư ra ngoài.

Lục sư huynh đã từng thân như huynh trưởng, ai biết khi gặp lại sẽ như mèo và chuột thế này? Cổ Tiểu Ma thở dài trong lòng, từ đầu đến cuối vẫn chỉ nghe thấy tiếng bước chân của một người. Nàng lén lút thò đầu ra, chỉ thấy Mạnh Trạch Hư đưa lưng về phía nàng, nói thầm: “Chắc là ta nghe nhầm rồi, đêm đã khuya, ngày mai chúng ta lại thương lượng.”

Dứt lời đã nghe thấy tiếng bước chân Mạnh Trạch Hư càng lúc càng cách xa. Cổ Tiểu Ma đợi một lúc lâu, lại về tới trước cửa tâm cư, ánh nến đã tắt, không biết tên còn lại đã rời đi từ lúc nào. Nàng suy nghĩ một chút, hiện nay vẫn là nên lén mang bức họa của đại kim chủ Úc Lưu ra ngoài rồi chạy thật nhanh thì mới là vương đạo.

Nàng vụng trộm đẩy cửa ra, trong phòng tối đen, Cổ Tiểu Ma chạm vào bàn liền bắt đầu sờ soạng bên cạnh, không cẩn thận đụng phải một ly trà, phát ra một tiếng vang thanh thúy, nhất thời dường như có thứ gì lướt qua trước mắt. Cổ Tiểu Ma cả kinh vội lùi lại đá văng cửa gỗ, ánh trăng sáng ngời rọi vào, bốn phía yên tĩnh, hết như không có chuyện gì xảy ra.

Nàng bất an nhấc một chiếc ghế lên, cũng không dám nói tiếng nào, bắt đầu hươ loạn, không có người, lại không có bức họa của Úc Lưu, nàng gấp đến mức mồ hôi đổ ròng ròng. Cổ Tiểu Ma thâm ảo não, đột nhiên nhìn thoáng qua một rương gỗ lim nằm ở một xó, mặt trên có lớp vải ni cũ kỹ, nàng cảm thấy vô cùng đáng ngờ mà đi sang, bức họa của đại kim chủ Úc Lưu, không phải là được giấu ở đây chứ?

Nàng nhớ tới cuốn tiểu thuyết võ hiệp mà mình giấu dưới gối có một chương liên quan đến bảo rương bí mật, nhất thời biểu cảm cũng trở nên nghiêm túc. Giờ ghế dựa bảo vệ toàn thân, bay lên tung một cước đá về phía rương, đồng thời nhanh chóng tránh ra.

Rầm

Rương bị đá nát, Cổ Tiểu Ma đợi một lúc lâu, không thấy ám khí từ trong cơ quan, nàng đưa mặt ra thăm dò. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn đã trợn trắng mắt, tuyệt đối không thể ngờ trong thùng có người, lại còn là một người nàng biết lâu năm.

“Ngũ, ngũ sư huynh à?” Nàng nói lắp bắp.

Ngũ sư huynh Phó Diệp Văn cũng trợn mắt, mắt một lúc lâu sau mới phản ứng kịp, đặt một ngón trỏ lên môi làm động tác im lặng, vội vàng nhảy ra khỏi rương, kéo Cổ Tiểu Ma đến một góc.

“Tiểu Ma Cô à, muội bắt ngũ sư huynh tìm người cực khổ quá!”

“Huynh đến cứu muội sao?” Mắt Cổ Tiểu Ma sáng lên: “Không phải huynh đã xuống núi đi tu luyện với nhị sư huynh rồi à? Sao biết muội bị bắt đến đây? Còn lục sư huynh...”

Nhắc tới Mạnh Trạch Hư, Phó Diệp Văn cũng nhíu mày: “Huynh và Vân Tiêu sư huynh muốn đến Linh Bảo phái mời lục sư thúc trở về, ngẫu nhiên nhìn thấy một bóng người rất giống với lục sư đệ nên theo tới đây, lại biết hẳn chính là giáo chủ ma giáo. Năm đó huynh trơ mắt nhìn đệ ấy... Trong này có điều kì lạ, huynh đã viết thư về cho sư phụ, sau đó lại nhận được thư do đại sư huynh dùng linh thư (thư = đại bàng) truyền đến, nói muội đã bị Huyền Âm giáo bắt, nhị sư huynh đã đến tụ họp với đại sư huynh, huynh lại lên vào ma giáo, hi vọng có thể tra ra tung tích của muội.”

Cổ Tiểu Ma gặp ngũ sư huynh thì hết như người đã tìm được tổ chức, cảm thấy rất vui vẻ: “Thì ra hôm nay bóng người quen thuộc mà muội nhìn thấy là huynh, muội đã nói là tại sao lại nhìn quen mắt vậy mà...” Nàng ngừng một chút, lại nói: “Mới vừa rồi là ai nói chuyện với lục... Mạnh Trạch Hư vậy?”

Phó Diệp Văn lắc đầu: “Huynh không thấy rõ, chỉ trốn vào cho nhanh thôi, toàn nghe bọn họ nói về bức họa gì đó... Dường như là đang tìm người.”

Cổ Tiểu Ma gật đầu, vội la lên: “Huynh biết bọn họ để bức họa kia ở đâu không?”

Phó Diệp Văn không đáp, có chút không hiểu tại sao nàng lại sốt ruột chỉ vì một bức họa như thế. Trầm ngâm một chút thì nhân tiện nói: “Tiểu Ma Cô, nơi đây không thể ở lâu, muội nhanh trở về đi, tránh việc người của ma giáo sẽ sinh nghi. Huynh đi tìm nhị sư huynh, đêm mai giờ này, bọn ta sẽ cứu muội ra ngoài.”

Cổ Tiểu Ma không tìm thấy bức họa kia, nghe Phó Diệp Văn nói vậy thì liền đáp ứng, dù sao chuyện này còn tốt hơn việc chạy trốn không đầu không đuôi của mình. Phó Diệp Văn bỏ lại một câu “Muội phải cẩn thận” rồi vội vã hoà vào màn đêm.

Cổ Tiểu Ma ngầy người một lúc, sau đó lại vỗ đùi.

Con bà nó, nàng về phòng bằng cách nào bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15

Ngày tiếp theo, Mạnh Trạch Hư cho thủ vệ trước cửa lui ra, gõ cửa phòng rồi gọi: “Tiểu Ma à?”

Một loạt tiếng ho khan đáp lại hắn, Mạnh Trạch Hư đẩy cửa phòng ra, mấy vũng nước đọng chỉ vừa mới khô một nửa đầy khả nghi nằm khắp mặt đất, cửa sổ mở rộng, ngoại sam màu xám của Cổ Tiểu Ma dập dờn trong gió như một con cá khô.

Đầu Mạnh Trạch Hư có mấy vạch đen, hắn nhìn Cổ Tiểu Ma đang cuộn mình trong chăn, trong mắt đều là sự nghi ngờ.

Cổ Tiểu Ma hắt hơi một cái, cười gượng hai tiếng: “Tôi hôm qua nóng quá nên muội muốn đi dạo một chút...”

...

Nàng cười một cách nịnh nọt: “Lục sư huynh... Mạnh giáo chủ à, niệm tình cảm khi xưa, người mau trả tay nải lại cho ta đi, bên trong còn có y phục mà sư nương tự tay may cho ta nữa.”

Mạnh Trạch Hư nhìn nàng, có chút bất đắc dĩ, mỗi lần Cổ Tiểu Ma đến năn nỉ hắn việc gì thì hắn luôn có biểu cảm thương tiếc như vậy. Đứng đó một lúc lâu, đột nhiên Mạnh Trạch Hư lại mỉm cười: “Tiểu Ma, muội sống có tốt không?”

Cổ Tiểu Ma cuộn mình trong chăn, lạnh đến phát run, chợt nghe hắn hỏi như vậy thì ngẩng phắt đầu lên, nụ cười của hắn vẫn ấm áp như thế, dường như bọn họ vẫn còn đang ở trên đỉnh Thiên Diễn sơn, một buổi trưa bình thường nào đó, trời rất cao, mây rất thấp, nàng nắm thư giãn trên thảm cỏ, mà hắn lại bị sư phụ bắt phải đi tìm nàng về.

Dường như đây chỉ là giả dạng giáo chủ ma giáo, mà hắn, vẫn là lục sư huynh dịu dàng của lúc trước.

Cổ Tiểu Ma cúi đầu, nàng không biết mình nên có biểu cảm như thế nào, nói một cách nghiêm túc: “Lục sư huynh, thật ra là do huynh có nỗi khổ riêng.. Có phải không?”

Mạnh Trạch Hư ngắt ra, nụ cười yếu ớt bên khoé môi lại dần nhạt đi.

Cho dù không cười nhưng hắn vẫn có vẻ dịu dàng điềm đạm như thế. Mạnh Trạch Hư đứng đờ ở đó một lúc, không hề trả lời Cổ Tiểu Ma, sau đó cúi đầu đẩy cửa gỗ đi ra ngoài.

Tám lưng kia, cô đơn quá.

Cổ Tiểu Ma có chút ngờ ngẩn mà dõi theo hướng hắn rời đi, không bao lâu sau lại có người gõ cửa tiến vào, rõ ràng trong tay người đó còn cầm tay nải của nàng. Nàng mở tay nải ra, bức họa kia vẫn còn ở trong! Nàng chưa kịp thay y phục đã vội mở bức họa ra, mùi hương quen thuộc kia lập tức phả vào mặt, nhưng trên chiếc ghế mây lại trống tuếch, cả bức họa đều như thiếu mất linh hồn mà trở nên ảm đạm không còn sức sống.

Úc Lưu đâu rồi? Nàng nhú mày, người này xuất quỷ nhập thần, vừa có chuyện thì chạy nhanh thật, căn bản chẳng lo lắng gì cả. Cổ Tiểu Ma bĩu môi, lấy hai bộ y phục ra, một bộ màu hồng phấn một bộ màu xanh biếc, vô cùng đẹp đẽ.

Vốn dĩ nàng muốn mặc bộ màu xanh kia, ma xui quỷ khiến thế nào lại chọn ngay bộ hồng.

Lúc bảy tuổi, nàng rất thích màu hồng. Nhưng...

Cổ Tiểu Ma nhắm mắt, nghĩ đến lúc mới gặp Tác Oanh, nụ cười không khỏi có chút chua xót. Nàng ngắt ra hồi lâu, chẳng biết từ lúc nào đã mặc bộ y phục màu hồng kia vào người, nàng sưng sỏ, muốn cởi nó ra.

Nhưng đã qua mười năm, không biết hiện giờ nếu nàng mặc màu hồng thì sẽ có dáng vẻ thế nào.

Cổ Tiểu Ma có chút mê muội, từ từ đi đến trước gương đồng, lần đầu tiên có chút không yên lòng mà vén chút tóc rơi trên trán. Trong kính là một nữ tử tái nhợt gầy yếu, dường như cho dù có mặc một bộ y phục mới tươi đẹp như thế lên người thì nàng vẫn không hề khác trước.

Nàng thử nhếch môi, nhất thời hình ảnh trước mặt lại phản chiếu một nụ cười có chút miễn cưỡng.

Sắc trời dần tối.

Một bóng đen bất ngờ lộ ra khỏi góc tối, yên lặng nhảy lên đầu tường. Dường như hắn đang lăm bằm gì đó trong miệng, một lớp màng trong suốt nhanh chóng bao phủ xung quanh, bên ngoài liền hiện ra một quang cảnh khác, thì ra đúng là hạ kết giới.

Hắn nhảy xuống khỏi tường, nhìn quanh một hồi, sau khi xác định không có người mới chạy nhanh về phía trước. Không bao lâu đã đến trước một rừng cây vô cùng rậm rạp, hắn tiếp tục đi về phía trước, lăm bằm gì đó bên cạnh cây đại thụ kia.

Cứ như vậy trong khoảng thời gian nửa nén hương, đột nhiên hắn nhảy lên một cành lá xum xuê của đại thụ, một thân hình nam tử thon dài hiện ra từ trong đại thụ kia.

Nam tử mở nút binh hồ lô, ngưỡng cổ đổ một ngụm rượu lớn vào miệng: “Có tìm được Tiểu Ma Cô không?”

Hắc y nhân bỏ mũ trùm đầu xuống, sắc mặt có chút vàng nhợt, mặt mũi tiều tụy vì bệnh tật, đúng là Phó Diệp Văn. Nam tử đang uống rượu lau chút rượu đọng lại bên khoé môi: “Đến lúc rồi, chúng ta đi thôi.”

Phó Diệp Văn đồng ý, lại nhìn về phía nam, có chút chần chừ mà nói: “Không đợi đại sư huynh và tiểu sư muội sao?”

“Bọn họ đã tới từ sớm rồi.” Nam tử cất hồ lô rượu thật cẩn thận: “Đến lúc đó sẽ đến tiếp ứng thôi.”

Nam tử mang một thanh kiếm sắt lớn phía sau lưng, hấn đứng dậy, tung kiếm ra mà không tốn chút sức lực, nhanh chóng phi thân lên rồi vững vàng đứng trên thân bội kiếm. Đợi Phó Diệp Văn lên kiếm xong, hai người một trước một sau biến mất trên bầu trời. Trong không khí chỉ còn lại mùi rượu nhàn nhạt đang dần tan đi theo ☼

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Chuyện gì đang xảy ra vậy.

Cổ Tiểu Ma bị lạnh đến mức run rẩy, nàng đang leo dọc theo một con đường nhỏ gập ghềnh bên cạnh vách núi, không dám đi trên đường, chỉ sợ bản thân quá mức nổi bật mà bị Huyền Âm giáo phát hiện.

Nhưng có chuyện còn kinh khủng hơn, người nào đó thường ngày vẫn luôn làm mặt lạnh hờ hững với nàng, hoặc là con yêu quái nào đó,... Mặc kệ hấn là cái gì, nhưng sau lúc này, không biết đã đứt dây thần kinh hay lại có sợi gân nào nằm lộn vị trí mà cứ cười cười rồi đi theo phía sau nàng, đúng là... Đòi mạng mà, hệt như lúc trước thời tiết còn sấm chớp đùng đùng đột nhiên lúc sau lại trong lành vậy, còn khó tin hơn cả việc ma giáo bất ngờ khuếch trương Phật pháp nữa.

Cổ Tiểu Ma cố gắng ngó lơ ánh mắt ở sau lưng, làm người hay làm yêu thì đều phải có phẩm hạnh, nàng đã quen với một Úc Lư lạnh lùng rồi, tuy rằng vị Úc Lư mỹ nhân cười rộ lên này rất giống như một vị thần, nhưng... Nàng lại có chút cảm giác nghi ngờ.

Đột nhiên Cổ Tiểu Ma dừng lại, quay ra sau nhìn bóng người màu xanh kia, cố gắng không nhìn vào nụ cười của hấn.

“Cá hỏ.” Nàng nói một cách nghiêm túc: “Không phải là nguyên khí của ngươi chưa khôi phục sao? Sao không quay trở lại bức họa đi...”

...

Úc Lư ngẩn ra, hiển nhiên là đang nỗ lực tiêu hoá biệt danh của mình.

Biểu cảm ngờ ngạc kia vĩnh viễn không thể nào có thể xuất hiện trên gương mặt lạnh lùng xa cách của đại kim chủ Úc Lư, Cổ Tiểu Ma hít sâu một hơi, quả nhiên là hấn... Đã ngốc rồi.

“Bức họa bị ngươi làm ảm rồi, ta không về đâu.”

Nàng có chút đau đầu cười mĩa, từ lúc hấn gặp nàng thì vẫn chưa vào bức họa kia mà. Cổ Tiểu Ma vừa xoay người sang chỗ khác, đột nhiên lại bị một linh cảm tràn ngập kim quang lấp lánh bổ trúng đầu, trong nháy mắt đã hoá thân thành tú bà thanh lâu.

Úc Lư lại ngẩn ra, càng thêm xác định Cổ Tiểu Ma đang có chút vấn đề.

“Cái kia, ha ha ha ha ha ha.” Khuôn mặt tái nhợt của nàng đỏ ửng lên vì kích động, cười đến mức chỉ thấy răng không thấy mắt: “Trên người ngươi có ngân phiếu không?”

“Không có.”

“...Vậy thù lao vạn lượng hoàng kim của ta ở đâu?”

Úc Lư thấy biểu cảm nghi ngờ của nàng liền vươn tay đến chỗ tay áo rồi bóc một cái, mảy máu lại, sau đó lại đưa thứ gì đó cho Cổ Tiểu Ma như đang đưa một vật vô cùng quý giá. Chỉ thấy trên bàn tay trắng nõn kia có một chiếc vảy nhỏ, đầu tròn xanh biếc, đầu nhọn đỏ sậm, từng luồng sáng xanh đang không ngừng lượn lờ trên đó, mỹ lệ và yêu dị đến mức không nói nên lời.

Cổ Tiểu Ma nhanh tay lẹ mắt, không quan tâm nó là cái gì, cứ lấy trước rồi nói sau! Nhưng ai ngờ Úc Lư phản ứng nhanh hơn nàng, năm ngón tay vừa thu lại, nàng chỉ có thể ra sức bè mảy ngón tay của hấn rồi giương mắt nhìn.

Không phải người này đã bị đàn rồi sao, vậy mà còn cố chấp với bảo bối như vậy. Đã đưa ra cho nàng xem rồi thì còn không thể đưa cho nàng cất nữa à?

”Ha ha ha à... Đó là cái gì thế?”

”Là linh dược giải bách độc, bảo vật vạn lượng hoàng kim khó cầu trên đời.” Úc Lưu cười đến vô cùng kỳ lạ: “Một nghìn năm trước đã vô cùng hi hữu, hiện nay chỉ sợ là đã tuyệt tích.”

”Một nghìn năm trước à?” Cổ Tiểu Ma nhấn mạnh: “Ngươi có thể biết những chuyện lâu như vậy sao?”

”Đương nhiên, không phải là ngươi đã biết...”

”Mạng cá hồ tinh dài lắm à?”

Khoé mắt Úc Lưu hơi giật giật, khẽ nheo lại. Thì ra gốc nắm đàn độn này vẫn chưa biết gì cả, đúng là ngốc thật mà. Hắn vừa lơ là một chút, đột nhiên cổ tay lại có chút đau đớn, vừa buông lỏng năm ngón tay ra đã thấy được khuôn mặt tươi cười đầy gian trá của Cổ Tiểu Ma.

Nàng nhanh chóng thu miếng vải kia vào trong túi, lập tức vỗ vỗ an ủi Úc Lưu: “Yên tâm đi huynh đệ, Cổ Tiểu Ma ta luôn giữ lời, chắc chắn sẽ không cầm tiền rồi quên mất ngươi đâu.”

“...”

Thấy dáng vẻ tiểu nhân đắc chí khẩu thị tâm phi đó của nàng, Úc Lưu chỉ có thể xoa cổ tay, nói: “Giờ chúng ta đang đi đâu vậy?”

”Giờ à?” Cổ Tiểu Ma ngăn ra: “Bây giờ... Đương nhiên là... Phải đi...”

Nàng ngập ngừng một lúc cũng không nói nên lời là phải đi đâu.

Úc Lưu yên lặng nhìn nàng, cho tới lúc này vẫn còn đang cố giả vờ như chưa có chuyện gì từng xảy ra, thật sự nàng không thấy mệt sao?

Dường như không đành lòng thấy lại dáng vẻ hoảng hốt đó của nàng, Úc Lưu lại nâng ngón tay thon dài lên rồi đặt trên môi, cười khẽ nói: “Người của Huyền Âm giáo đuổi tới rồi.”

Cổ Tiểu Ma nhảy lên, túm vạt áo của hắn: “Suýt chút nữa ta quên mất chúng ta đang chạy trốn chết rồi, quan tâm đi đâu làm gì? Trốn được quan trọng hơn.”

Úc Lưu gật đầu, Cổ Tiểu Ma sốt ruột nhìn xung quanh, đi thêm vài bước liền đến được một sơn động nhỏ, cánh rừng này không thể che chắn cho bọn họ được bao lâu, một khi người của Huyền Âm giáo ngự kiếm tới đây, chỉ dựa vào nàng và một con cá hồ còn chưa khôi phục được nguyên khí thì chắc chắn sẽ không thể ngăn được. Làm sao bây giờ?

Một luồng sáng xẹt qua nơi chân trời, Cổ Tiểu Ma rùng mình: Nhanh quá!

Nàng kéo nhẹ Úc Lưu đi về phía động, Úc Lưu nhìn cửa động hẹp nhỏ, tối đen như mực, dường như còn có chút gì khác thường, cứ nhất quyết không chịu đi vào. Cổ Tiểu Ma thấp giọng cả giận nói: “Không vào thì chui vào bức hoạ đi! Đừng có làm vướng chân ta!”

”Không!” Hắn nói rất rõ ràng.

”Vậy thì vào động!”

”Cũng không vào.”

”Ngươi...” Cổ Tiểu Ma không có thời gian nói nhảm với hắn, bản thân cứ chui vào trong rồi nói vọng lại: “Này, ngươi không trốn thì phải che dấu giúp ta đây.”

...

Khi mấy luồng sáng kia đáp xuống đất thì đã nhìn thấy cảnh tượng này: Một mỹ nhân thanh y đang ngồi trước cửa một hang động, giấu đầu lòi đuôi ngắm phong cảnh.

”Xin hỏi... Vị công tử này, có nhìn thấy một nữ tử áo xám đi qua đây không?”

Là giọng của Mạc Khinh Viên.

Cổ Tiểu Ma run lên, chậm rãi thở ra, nhưng lòng nàng càng lúc càng trở nên hỗn loạn. Nàng còn chưa có phản ứng gì thì nơi cửa động Úc Lưu ngồi cạnh lại có một luồng sáng. Một câu nói lạnh lạnh rơi xuống trên đỉnh đầu: “Ta không phát hiện có một nữ tử áo xám đang trốn trong động đâu.”

...

Cổ Tiểu Ma rơi lệ rồi.

”Tiểu Ma Cô, sao muội không đi theo kí hiệu, làm chúng ta tìm mãi.” Vân Tiêu có chút sốt ruột tiến lên lời Cổ Tiểu Ma ra khỏi động, trong mắt đều là sự quan tâm.

”À, muội lạc đường mất.” Cổ Tiểu Ma cười miễn cưỡng với hắn, không.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Cổ Tiểu Ma chạy nhanh vào rừng, cây cối hai bên nhanh chóng bị nàng bỏ lại phía sau, dần trở thành những bóng đen mờ nhạt, không còn tiêu cự.

Nhưng nàng vẫn tiếp tục chạy về phía trước, chỉ chạy tới phía trước.

Dưới chân nàng như nổi gió, khoe môi nhếch lên cao, khuôn mặt tái nhợt dần trở nên dữ tợn, cảm giác này quá quen thuộc, dường như sát khí toàn thân nàng đều được phát tiết xuống mặt đất. Nàng như bị mê muội, trong tâm trí nàng tràn đầy ánh mắt phòng bị kia của Mạc Kinh Viễn, lòng giống như đang có hàng nghìn thanh đao chém loạn, chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn.

Rõ ràng đôi mắt kia đang nói... Quái vật.

Người nàng run lên, mồ hôi thấm ướt mọi góc ngách trên cơ thể. Khí thế lúc này không biết đã đi nơi nào, bỗng nhiên Cổ Tiểu Ma té nhào lên mặt đất, vừa thở hổn hển vừa nện một quyền vào thân cây.

”Không cần biết người là thứ gì, mau lăn khỏi cơ thể ta ra đây!”

Nàng gấp đến độ mắt, xuống tay cũng không hề nhẹ, mu bàn tay trắng nõn liền xuất hiện mấy vết máu: “Lăn ra đây!”

Không có ai đáp lại. Trả lời nàng chỉ có từng cơn gió lạnh thổi quét qua người.

Cổ Tiểu Ma cảm thấy cả người đều mệt mỏi, lại cảm thấy cánh tay vừa đánh lên thân cây kia vô cùng đau đớn, càng nghĩ càng uất ức. Nàng xoay người lấy con búp bê vải ra khỏi tay nải, chà đập nó một lúc lâu.

Nàng giầy vò một hồi, đột nhiên thoáng nhìn qua ngũ quan xiêu vẹo của tiểu oa nhi này, có chút bản, tay nải này đã từng bị ướt, vì thế mặt của tiểu oa nhi cũng ướt theo, nếu nhìn nghiêng, thật sự đáng vẻ này rất giống nàng khi khóc.

Cổ Tiểu Ma có chút đau xót, cuối cùng bản thân mình lại giống hệt như con búp bê này, không ai thương không ai để ý. Nàng vội vàng ôm búp bê vải vào ngực, sợ gió thổi nó lạnh, còn bản thân mình lại run rẩy như mấy chiếc lá trên cây cao.

Cổ Tiểu Ma bị thương được một lúc mới quyết định trở về Thiên Diễn thật nhanh, giang hồ này quá mức nguy hiểm. Ma giáo còn đang như hổ rình mồi với nàng, mà ngay cả nàng cũng không biết rõ mình là cái gì. Lúc ở Thiên Diễn, mọi thứ vẫn tốt, nếu nói như thế thì chắc chắn yêu ma quý quái đều bị tiên khí ở trên Thiên Diễn làm cho kinh sợ, vì thế nên mới không dám đến gần nàng.

Nàng suy nghĩ vô cùng hồn nhiên, hoàn toàn quên mất thư sinh năm đó đã làm bạn ba năm với nàng cũng là quý.

Cổ Tiểu Ma đứng lên, sửa sang lại y phục trên người một chút, lúc nàng còn chưa kịp phân biệt phương hướng đã có một vài tiếng bước chân nhỏ truyền đến từ phía sau. Phản ứng đầu tiên của nàng chính là cho rằng đó là người của Huyền Âm giáo đuổi tới, sợ đến mức vất chân lên cổ mà chạy.

Nhưng tiếng bước chân ở phía sau vẫn theo sát nàng, Cổ Tiểu Ma chạy một lúc lâu, lại cảm nhận được chút yêu khí, không hề mạnh như Thiên Cầu. Nàng cảm thấy có chút kì lạ, bỗng nhiên có tiếng cười duyên của nữ tử truyền đến bên tai.

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, dưới chân không biết đã cấp phải thứ gì, lập tức ngã nhào trên đất. Nàng rút trường kiếm ra chém dây mây kia, nhưng đã không kịp nữa, chẳng bao lâu nàng đã bị mây sợi dây mây này quấn chặt, quỳ rạp dưới đất không khác gì một con cóc, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nổi.

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc một gần, yêu khí cũng càng ngày càng nặng, Cổ Tiểu Ma có chút hối hận, không có chút bản lĩnh nào thì còn giả vờ cứng rắn làm gì chứ... Sớm biết như thế đã trở về chung với các sư huynh rồi, giờ đừng nói đến Huyền Âm giáo, ngay cả một yêu tinh nho nhỏ nàng cũng đấu không lại. Nhưng tất nhiên lúc này nước mắt không có chỗ để dừng, trong tâm nhìn hữu hạn của nàng, đột nhiên có hai cặp giày thêu xuất hiện.

”Yêu nghiệt phương nào... Lại... A... Đại tiên... Tha mạng...”

...

Người mang đôi giày thêu màu hồng bên phải nói chuyện: “Bảo Nhi, đó là người đã đã thương muội sao?”

Giọng nói như chim hoàng oanh cất tiếng hót, vô cùng uyển chuyển êm tai. Người bên cạnh tiếp lời: “Đúng vậy, đau quá.”

Cách nói có phần giống với tiểu hài tử, thậm chí sợ người mang giày hồng không tin, Bảo Nhi còn vén váy mình lên cao, Cổ Tiểu Ma nhanh chóng dời mắt lên đã thấy một vết bầm tím trên đôi chân trắng như tuyết kia, lập tức cuống quýt la lớn: “Không phải là do ta làm, oan uổng quá, oan uổng...”

“Hừ.” Bảo Nhi bắt đầu trách mắng bằng giọng nói lạnh lạnh của mình: “Lúc này chính là người hô to gọi nhỏ, còn đánh ta một cái... Thập Bát tỷ tỷ, tỷ phải làm chủ cho muội.”

Thập Bát tỷ tỷ sao? Xếp đến hạng thứ mười tám cơ à, xem ta tộc yêu quái này rất không lờ. Cổ Tiểu Ma bắt đầu cảm thấy sợ hãi, vừa nỗ lực vùng vẫy muốn thoát khỏi sự trói buộc, vừa cố gắng giải vây cho tội danh của bản thân: “Không phải là ta đánh người mà, ta chỉ đánh gốc cây son trà kia thôi, không chạm vào thứ gì khác cả... Ách, chỉ có cây son trà...”

Đột nhiên nàng dừng lại, có chút mờ mịt lặp lại lời nói: “... Chỉ có son trà... Hừ...”

Hoa Yêu son trà!

Nàng liếc bàn tay đã bị trầy da của mình, thậm chí vận khí vô cùng xui xẻo, đánh bừa một cũng có thể trúng một cái cây thành tinh, con bà nó, còn có thiên lý nữa không? Mắt thấy đôi giày thêu màu đỏ xinh đẹp kia lại bước tới trước vài bước, Cổ Tiểu Ma càng vùng vẫy dữ dội hơn: “Về sau ta sẽ không dám đánh bừa vào cây cối nữa, ta ▯

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Cổ Tiểu Ma rất buồn bực.

Rõ ràng trấn này không phải là nơi mà Thiên Cầu và Huyền Sắc đã từng mang nàng đi qua, có điều nó vẫn ở phụ cận Huyền Âm giáo, vô cùng không an toàn. Nhưng mấy thứ đó hoàn toàn không đáng giá nhắc tới so với chút mùi thơm đang bay ra từ phía tửu lâu trước mặt nữa.

Ngoại trừ một chút trái cây đại tới qua, nàng vẫn chưa ăn gì. Thập Bát thấy trong đôi mắt sáng ngời của Cổ Tiểu Ma đang ngập tràn hình ảnh phản chiếu của tửu lâu tửu lâu kia thì cười nói: “Chúng ta đến đó nghỉ ngơi một chút đi.”

Cổ Tiểu Ma vừa nghe được đã cảm thấy, gương mặt với lớp trang điểm dày cộm của Thập Bát này thật là thi vị.

Yêu không cần ăn uống, bọn họ chỉ cần hấp thu linh khí của đất trời mà thôi. Đương nhiên, một khi đã rơi vào ma đạo, việc ăn huyết nhục uống hồn phách cũng không phải nói chơi.

Cổ Tiểu Ma có chút tiếc nuối và đồng tình với yêu ma, có lẽ nàng còn thậm chí cảm thấy may mắn. Một bàn thức ăn ngon như vậy mà không có người... Yêu quái nào cướp với nàng cả. Nàng vui đầu trong mỹ thực, không khác gì cả đời này chưa từng được ăn cơm. Thập Bát chỉ cần một bình rượu ngon lâu năm, sau đó ngồi uống rất tự nhiên.

Vừa uống được mấy chén, Cổ Tiểu Ma đã thấy nàng nằm sấp trên bàn, tay áo đã lau đi hơn nửa lớp son phấn trên mặt, lúc nàng ngẩng đầu lên lần nữa thì hai má đã ửng hồng, tất nhiên càng kiều mị hơn lúc trước. Cổ Tiểu Ma suy nghĩ một chút, len lấy ly rượu nàng vẫn cầm trong tay, không rõ vì sao khi người ta lạc mất người yêu thì cứ thích uống rượu một mình như thế. Lần trước khi Tác Oanh bị bắt đi, Mạc Kinh Viễn cũng uống đến say mềm như vậy, nàng vừa nghĩ đến đây, lòng đã cảm thấy chua xót, ngưỡng cổ uống một ly.

Trong nháy mắt như có một ngọn lửa dấy lên trong cổ, cảm giác nóng bùng nhanh chóng lan xuống phía dưới. Cổ Tiểu Ma tròn mắt, khẽ kêu 'a' một tiếng, vội vàng rót một ly trà để uống nhưng vẫn không thể làm dịu ngọn lửa càng lúc càng nghiêm trọng này, chỉ có thể le lưỡi quạt không ngừng.

Tất nhiên hiện giờ Thập Bát đã hơi say, mị nhãn của mỹ nhân vô cùng trong suốt, lúc này lại nhìn thấy đáng vẻ buồn cười như thế của Cổ Tiểu Ma, nhin không được bật cười thành tiếng.

Tiếng cười vừa nhẹ nhàng vừa uyển chuyển, rất dễ nghe đã khiến mấy vị khách ở gần đó phải ghé mắt. Cổ Tiểu Ma lại rót vài ly trà, đột nhiên nghe thấy mấy người ở sau đang thì thầm.

“Ta nói này, đó là cô nương nhà ai vậy, đẹp như thiên tiên ấy.”

“Thiên tiên sao? Huynh đệ người có thấy vị công tử ở lầu trên không? Còn đẹp hơn cả nữ tử nữa!”

“Ài, nam nhân lớn lên tốt mã như thế làm gì?”

”Dáng vẻ như thế, nói không chừng nếu được nữ nhân có tiền nào đó nhìn trúng thì có thể làm tình nhân đấy...”

”Đúng đúng, cả đời cũng không phải lo chuyện ăn uống...”

Tiếng đối thoại càng lúc càng nhỏ, tiếng cười lại càng trở nên đậm đặc hơn. Cổ Tiểu Ma vẫn còn đang thờ hồn hên, trong lòng rất tò mò, Thập Bát này rất xứng với danh Hoa Yêu, nếu không phải do nàng ấy trang diện lòe loẹt quá mức thì chắc chắn sẽ còn đẹp hơn cả Tác Oanh. Nhưng còn có nam tử đẹp hơn nàng sao...

Nàng liếc Thập Bát, mỹ nhân đã cười đủ, đang chống tay lên trán ngủ ngời.

Lầu hai của tửu lâu rất rộng, ngày thường nếu có vị thiếu gia nào có tiền thì chắc chắn sẽ bao hết cả phòng để dùng, có điều hôm nay lại náo nhiệt đến bất ngờ, làm hại chương quầy phải đặt thêm mấy bộ bàn ghế, dù vậy, vẫn có người chen lấn ngay cầu thang, đảo mắt nhìn về phía trước.

Rõ ràng nơi mọi người đang thăm thương trộm nhớ chính là bên cửa sổ.

Cửa sổ chỉ mở một nửa, ánh sáng nhẹ nhàng chiếu vào tạo thành một vầng sáng nhọt nhọt trên xiêm y của hán. Tay phải hán chống cằm như đang vô ý nhìn ra ngoài cửa sổ, bàn tay trái trắng nõn đặt trên bàn, cầm ly rượu bằng sứ thanh hoa lên, để sát vào đôi môi đỏ mọng. Úc Lư thân nhiên nhấp một ngụm, mặt mày cũng toát ra chút men say nhàn nhạt. Thu hồi tầm mắt từ ngoài cửa sổ, hán rũ mi xuống, khẽ thở dài một hơi.

Ầm ầm, lòng mấy vị nữ tử dưới lầu hoàn toàn tan nát. Hán thở dài sao? Tại sao hán lại thở dài? Máu nóng của chúng nữ ở tầng hai hực hực thiêu đốt, nhưng thanh y nam tử kia vẫn vô cùng thân nhiên, hán lại nâng một ly rượu đến bên môi, đột nhiên dừng một chút, đôi mắt màu lục liếc xéo xuống dưới cầu thang, vừa nghiêng đầu, nụ cười đã nở rộ trên môi, niêm chút ánh mặt trời, không khác gì một vị thần.

Rầm!

Chân Cổ Tiểu Ma mềm nhũn, suýt nữa đã ngã khỏi cầu thang, phải vung vẩy nhiều lần mới có thể bắt lấy lan can bên cạnh.

Cá hồ nhỏ Úc Lư!

Hán hán hán hán hán đang cười với nàng, còn cười đến phóng túng như vậy!

Chút tiếng xì xào bàn tán ở tầng hai khi nãy đã hoàn toàn biến mất dưới nụ cười mỉm của Úc Lư. Linh hồn của Cổ Tiểu Ma vẫn chưa ổn định lại, bỗng nhiên có một luồng Long Tiên Hương nồng nặc đánh úp lại, lập tức Cổ Tiểu Ma có chút linh cảm xấu, khoé mắt hơi giật giật. Quả nhiên, Úc Lư mỹ nhân đang ghé vào bên khung cửa, vờn nửa người ra ngoài nhìn nàng, cười mỉm, nói: “Cây nắm khô quắt.”

...

Trên phương diện độc mồm này, từ trước đến nay Cổ Tiểu Ma chưa bao giờ chịu thua.

”Cá hồ chết bầm, đồ cá chạch.”

....

Tiếng hít khí vang lên trong tầng hai, nụ cười của Úc Lư cứng lại nơi đó, hiểu lắm này... Chạch, thật là nghiêm trọng.

Cứ như vậy, khoảnh khắc gặp mặt ngắn ngủi hoàn mỹ của hai người đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Cổ Tiểu Ma cố gắng chịu đựng mấy ánh mắt nóng rực ở sau lưng, đến ngồi cạnh cửa sổ □

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

“Cá hồ Úc Lư.”

”Cây nắm khô quắt.”

”Cá chạch Úc Lư.”

”Cây nắm khô quắt.”

“... Ngươi không đổi được câu nào khác sao?”

“Rõ ràng ngươi ghét nhất câu này, sao ta lại phải đổi?”

“...”

“Chúng ta nằm đây mấy canh giờ rồi?”

“Không biết, cứ nằm thôi, cũng không tốn bạc...”

“Nhưng hình như mới có một sạp bán màn thầu đi qua...”

“Cái gì?” Cỗ Tiểu Ma nâng đầu tóc rối bù ra khỏi đồng rom rạ, nhìn khắp nơi: “Ở đâu?”

“Đã nói là đi qua rồi...” Úc Lưu chỉ vào nơi xa nào đó, thanh thân nằm giữa đám rom. Trước mắt có một con lừa đang đi khắp khiêng trên con đường nhỏ, lão hán đánh xe híp mắt ngái ngủ, hồn nhiên không hề phát hiện trên đồng rom đang có thêm hai sinh vật bé nhỏ.

Tại sao đã nằm trong đồng rom mà tên này vẫn có thể tao nhả như nằm trong trướng Phù Dung thế? Cỗ Tiểu Ma oán hận nhìn dửng dưng tự cao tự đại của hắn, neho mắt lại, nói: “Đều là tại ngươi!”

“Ta thì sao?” Úc Lưu cười đến rất vô tội.

“Ngươi nói khiêm tốn một chút là tránh tai mắt của Huyền Âm giáo... Vậy chính là trốn trong đồng rom à?”

“Đúng vậy, dựa vào chút thuật cười mây xiêu vẹo của ngươi, dọc đường chúng ta đã va vào mấy gốc cây rồi?”

Cỗ Tiểu Ma đỏ mặt, phản bác: “Chẳng phải ngươi cũng là yêu sao? Ngay cả cười mây cũng không được... Hay ngươi chỉ bơi được trong nước thế?”

Cuối cùng đôi mắt đẹp của Úc Lưu cũng không nhịn được mà trừng lên, hắn dừng một chút, nói khẽ: “Nếu ta còn có thể bay, trên trời dưới đất, ta còn không thể lật được sao?”

Đáng tiếc Cỗ Tiểu Ma không hề suy ngẫm cẩn thận mấy lời này, lòng của nàng đã sớm bay về phía sạp màn thầu đã đi xa, càng lúc càng tuyệt vọng.

A Nương Ngươi son.

Vừa nghe đã thấy nhất định sẽ là một nơi rất thần kì.

Trên thực tế, quả thật là rất thần kì. Dưới tình huống Cỗ Tiểu Ma không ngại học hỏi kẻ dưới mà hỏi thăm vô số lần, cuối cùng Úc Lưu cũng nói cho nàng biết, đó là một ngọn núi chỉ xuất hiện vào ban đêm, yêu ma quỷ quái tràn rộ trên núi, người phạm không có cách nào tới gần.

Người phạm sao? Cỗ Tiểu Ma vừa định nói bản thân mình cũng là người phạm, lại bất gặp ánh mắt kì dị của Úc Lưu. Nhất thời bỏ qua việc nói lời vô nghĩa, nếu nàng là người phạm thì đã không ở đây với hắn rồi.

Nhưng... Ngọn núi chỉ xuất hiện vào ban đêm sao?

“Vậy ban ngày là gì?” Nàng tò mò hỏi.

“Ngươi đến sẽ biết.” Úc Lưu cười vô cùng quý dị, thuận tiện ngoắc ngoắc tay với nàng: “Đến rồi, xuống đi.”

Hắn còn chưa nói xong, thanh ảnh linh động, tung bay theo gió, người đã đứng vững trên mặt đất, động tác trông rất đẹp mắt. Cỗ Tiểu Ma ngẩn ra, cũng nhảy khỏi xe, gọn gàng lưu loát, đây là kết quả mấy năm tập kiếm của nàng, lại khiến Úc Lưu có chút bất ngờ.

“Xem ra ngươi cũng không phải hèn là vô dụng hoàn toàn.” Hắn nhìn vật thể đẹp dài trong tay nải của nàng: “Đó là kiếm à?”

“Tất nhiên.” Cỗ Tiểu Ma đòi này chỉ có chút kiếm pháp có thể lấy ra hù người, nghe thấy lời khen của Úc Lưu, nhất thời vui vẻ ra mặt: “Thế nào?”

Úc Lưu gạt đầu, luồn tay phải vào trong tay áo lấy thứ gì đó, đột nhiên ném cho nàng một quyển sách với nhiều nếp nhăn.

“Đây là cái gì?” Nàng ngửi thấy chút mùi mốc, biểu cảm không tốt lành gì cho lắm.

“Thần thức Tru Tiên Đồ.” Hắn thân nhiên nói: “Dù sao cũng đã đi rồi thì cứ thuận tay mượn gió bẻ măng lấy chút ít của lão già Ngọc Đế thôi, có điều ta cũng lời đọc.”

“Ngọc Đế à?” Nàng chớp mắt mấy cái: “Vậy ngươi đã từng bị nhốt trên trời thật sao?”

Úc Lưu ngẩn ra, đôi mắt lục sắc kia vừa nâng lên đã như đâm thẳng vào lòng nàng. Đột nhiên đầu Cỗ Tiểu Ma hơi nhói, giấc mộng kia, giấc mộng kia...

“Lừa ngươi cũng tin, ta đùa thôi.” Hắn cười nhạt một tiếng: “Ta chỉ là một con cá hồ tinh nho nhỏ, sao có thể gặp được Ngọc Đế chứ?”

”Cát.” Nàng bĩu môi, cố gắng áp chế sự nghi ngờ kia, mặc dù nghe hắn nói vậy nhưng nàng vẫn cẩn thận cất sách vào trong tay nải.

Thì ra có quá nhiều tiền cũng rất phiền phức.

Cổ Tiểu Ma cầm một hạt châu trắng như tuyết đưa cho trưởng quầy, nhìn sắc mặt trưởng quầy chuyển từ đỏ sang trắng, từ trắng sang xanh, rồi từ xanh sang đen, tốc độ nhanh như biến hí pháp (ảo thuật thời nay).

”Xin hai vị chờ một chút, □

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Mùa thu này, dường như rất dài.

Gió không quá lạnh nhưng vẫn giống như từng cây kim đâm vào da thịt, khiến người ta cảm thấy đau đớn.

Cổ Tiểu Ma siết chặt y phục trên người, liếc mắt nhìn về phía Úc Lư, lại thấy vẻ mặt của hắn vẫn như thường, gió lạnh như rẽ ra hai bên trước người hắn, chỉ khẽ thổi bay tóc đen trên lưng khiến nó tung bay nơi không trung, vô cùng phiêu dật.

Tuy nói thôn Viễn Kiều cách trấn Thái An không xa, nhưng lúc đầu cũng là hai đỉnh núi, cứ đi như thế này thì chắc tới kiếp sau mới tới đỉnh núi kia? Nhưng sát khí trong không khí lại càng lúc càng nghiêm trọng, nghĩ đến đây thì chắc chắn đến chỗ kia sẽ không có việc gì tốt. Cổ Tiểu Ma đã không nghe lời một lần, cũng không muốn chọc Úc Lư tức giận lần nữa, cứ ngoan ngoãn đi bên cạnh hắn, không có nửa câu oán hận.

Tất nhiên Úc Lư cũng biết chút suy nghĩ nhỏ nhoi kia trong đầu nàng, nhưng hắn không muốn vạch trần, cứ đi trên đường như vậy, hồi lâu cũng không nói gì khiến Cổ Tiểu Ma rất không vui.

”Ngươi xem, đoá hoa này đẹp thật.” Nàng nhìn về phương xa, chủ động khơi mào đề tài.

”À, rất đẹp, rất đẹp.” Úc Lư đưa mắt nhìn, gật đầu phụ hoạ.

... Gió lạnh thổi qua, lại bắt đầu im lặng.

Không được, thử thêm lần nữa.

”Khung cảnh trên núi đúng là không tệ.” Cổ Tiểu Ma mang dáng vẻ 'Quang cảnh rất tốt', vô cùng hăng hái.

”Đúng vậy, không tệ.”

....

Chân mây của nàng bắt đầu co giật.

”Sáng sớm mùa thu thật trong lành.”

”Ừ, thật trong lành.”

... Diễn quá có lệ! Cổ Tiểu Ma nhìn không được muốn đi phê bình hắn, dù gì cũng phải biết quanh co lòng vòng chứ! Chẳng qua lại thấy Úc Lư đứng đó, lâm lâm: “Con chim kia lạ.”

”Cái gì lạ...” Nàng quên mất mình muốn nói gì, ngẩng đầu nhìn về phía trước, vừa nhìn thì lập tức im bật, chỉ vào con chim kia lắp bắp không nói nên lời.

Con chim kia đang đứng trên nhánh cây mỡ lông mình, trên nhánh cây chỉ còn lại vài chiếc lá khô màu cam thừa thớt, rất giống với màu lông của nó, chột nhìn thì thấy như nó đã lớn lên ở trên cây kia vậy.

”Sao vậy?” Úc Lư hỏi nhỏ.

Cổ Tiểu Ma tròn mắt, vừa lúc con chim kia cũng ngẩng cái đầu trụi lủi của nó lên, vừa thấy Cổ Tiểu Ma đã phát ra mấy tiếng kêu đầy quái dị, vỗ vỗ cánh, cố gắng thu hút Cổ Tiểu Ma.

”Đầu Hói Nhỏ.” Nàng gọi.

Rõ ràng gương mặt của con chim kia có chút cứng đờ, nhất thời không tình nguyện bay khỏi cây, đáp xuống trước người Cổ Tiểu Ma, về mặt vô cùng ngạo mạn.

”Là linh thú (thứ: đại bàng) của sư huynh ta.” Nàng cười với Úc Lư: “Không phải người tu tiên nào cũng có thể có linh thú của mình, đây còn là cơ duyên không thể cưỡng cầu nên đại sư huynh rất cưng chiều nó...”

Cổ Tiểu Ma nói xong, lại như nhớ ra thứ gì đó, nụ cười chợt tắt. Đột nhiên Úc Lư chen miệng vào, cười nói: “Đầu Hói Nhỏ sao? Tên khó nghe như vậy, nhất định là do người đặt, chẳng trách nó lại không thích người...”

Đầu Hói Nhỏ vừa nghe, nhất thời quay sang nhìn Úc Lư bằng đôi mắt ngập nước, có cảm giác như đã gặp được tri âm. Cổ Tiểu Ma có chút khó chịu, nói: “Khó nghe chỗ nào chứ? Nó bị hói thật mà...”

Vừa đúng lúc Úc Lư nhìn đến đầu của Đầu Hói Nhỏ, lập tức không nhịn được mà bật cười. Nụ cười như một đoá sen xanh mới nở, ánh sáng bắn ra bốn phía. Cổ Tiểu Ma và Đầu Hói Nhỏ nhìn đến sững người, cũng là Đầu Hói Nhỏ phản ứng kịp, ghen tỵ liếc Cổ Tiểu Ma một cái, bắt đầu đi lại xung quanh.

Cổ Tiểu Ma bất đắc dĩ cười cười: “Linh thú này là con mái, mọi người đều gọi nó như vậy, có điều nó chỉ không thích ta và tiểu sư muội thôi.”

”Loại linh thú này được dùng để truyền tin sao?” Úc Lư trầm tư trong chốc lát, đột nhiên nói: “Không tốt, nếu nó trở về bên người sư huynh của người, nói hành tung của chúng ta cho hắn biết, vậy thì thì không ổn.”

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, lòng cũng trầm hẫng, giận dữ trốn đi thì thôi, nhưng nếu bọn họ biết nàng làm loạn đi đến A Nương Ngươi Sơn với một tên yêu quái, quay đầu đi đâm thọc vài câu với sư phụ, ông ấy không phạt nàng đi úp mặt vào tường mới là lạ.

”Đầu Hói Nhỏ.” Cổ Tiểu Ma nói rất nghiêm túc: “Đừng nói với đại sư huynh rằng ta ở chỗ này, nếu không ta sẽ mang người đi hàm đày nhé!”

Đầu Hói Nhỏ vỗ cánh một chút, dứt khoát không quan tâm đến lời uy hiếp vô dụng của nàng.

”Nó biết ta không có pháp thuật, không sợ ta đâu.” Cổ Tiểu Ma có chút đáng thương quay sang nhìn Úc Lư.

”Không sợ uy hiếp thì dụ dỗ.” Úc Lư nói rất dứt khoát.

Dụ dỗ à?

Con linh thú này của Mạc Kinh Viễn, miệng nó đã sớm xảo quyết rồi, lúc nào cũng được tu bổ linh khí, ai còn ăn mấy thứ thượng vàng hạ cám kia nữa? Nhưng... Mỹ vị hồng trần, chẳng phải luôn là thứ khiến con người ta hoài niệm sao?

Cổ Tiểu Ma đi lòng vòng xung quanh, đột nhiên bẻ một nhánh cây bên gốc cổ thụ ở cạnh, gọi từ xa: “Đầu Hói Nhỏ, người xem đây là cái gì này?”

Úc Lư cảm thấy kì lạ, lướt qua bả vai rồi nhìn vào tay nàng. Chỉ thấy trên nhánh cây kia có một vỏ kén vừa mới nở, một con côn trùng mập mập đang uốn éo ở bên trong. Cổ Tiểu Ma chợt nó mấy cái, dụ dỗ: “Thịt côn trùng mập mập mới nở nha, có muốn nếm chút không?”

Đầu Hói Nhỏ lười biếng liếc nàng một cái, đập cánh, đột nhiên nhảy khỏi mặt đất.

Cổ Tiểu Ma đuổi theo mấy bước, vô cùng nóng ruột: “Úc Lư.... □

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Sắc trời đã sắp đến hoàng hôn, Cổ Tiểu Ma rửa mặt xong mới đi đến cây liễu lớn ở cuối trấn Thái An với Úc Lư. Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, trấn Thái An này nằm cạnh một khe suối, phía trước như một nơi hỗn loạn vô tận, bị khe suối kia chia cắt, không thể thấy được gì. Cổ Tiểu Ma nhìn chăm chăm vào khe suối kia, dường như đang hi vọng sẽ có một con cá béo nhảy ra khỏi dòng suối ấy.

”Ta đói quá.” Nàng cau mày nói.

Úc Lư tựa lên cây liễu, nói cho có lệ: “Ngoan đi, chờ chúng ta có được Huyết Tây Thảo rồi thì ta mời người ăn cá hổ.”

Cổ Tiểu Ma trừng mắt quay về phía Úc Lư, không biết lời của hắn là thật hay giả, khó có được lúc Úc Lư nỡ nhân dịp an ủi người ta một lần như vậy, thật sự rất đáng mừng.

Hắn cứ đứng đó, đôi mắt màu lục dưới ánh hoàng hôn lại càng trong suốt, ánh trời chiều cắt bóng hắn thành những đường nét tuyệt đẹp, bên người như được gắn thêm chút ánh sáng, những sợi tóc bị ánh mặt trời nhuộm nhạt màu nhẹ nhàng tung bay theo gió, dưới màn trời, yên tĩnh, khép mình, rồi lại đẹp đến động lòng người.

Đúng là đẹp mắt.

Cổ Tiểu Ma chỉ nhìn lướt qua hắn một chút, nhưng sau đó lại cứ tiếp tục nhìn, căn bản không thể dời tầm mắt.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Nữ tử mặc y phục xám tro ngồi bên tảng đá lớn, ngái ngủ gục đầu xuống như đang ngủ gật. Một con gió lạnh thổi qua, nàng hơi run lên, lúc này mới hơi có chút thanh tỉnh, vừa dụi mắt vừa ngáp, nói: “Ta ngủ thiếp đi... Bao lâu rồi?”

Không có người trả lời. Nàng mới mơ thấy mình đã bắt được một con cá béo, Cổ Tiểu Ma có chút tiếc nuối ườn tấm lưng mệt mỏi, lại thêm một con gió lạnh thổi qua, còn mang theo mấy tiếng rít gào mơ hồ, nàng lại giật mình, dường như càng tỉnh táo thêm chút nữa. Úc Lưu vẫn dựa vào bên cạnh gốc liễu kia, nhắm mắt dương thân.

Sắc trời mỗi lúc một tối hơn, tia sáng cuối cùng của trời chiều đang kéo dài chút hơi tàn ở nơi chân trời. Đột nhiên Cổ Tiểu Ma hiểu ra mấy tiếng gào và tiếng hít thở gấp gáp kia có ý nghĩa gì, nhanh chóng đứng dậy, vội la lên: “Úc Lưu... Những người trong trấn...”

Úc Lưu không mở mắt.

“Đừng sợ, thời điểm vẫn chưa tới.”

Nói nhảm cái gì đấy, chờ đến khi thời điểm tới chắc bọn họ đã làm đồ ăn cho mấy hoạt tử nhân kia rồi. Cổ Tiểu Ma lấy bội kiếm của nàng ra khỏi tay nải, dứt khoát tuốt ra khỏi vỏ, bắt đầu đề phòng.

Tia sáng cuối cùng cố gắng giãy dụa, rốt cuộc chút ánh hoàng hôn đã bị nuốt trọn, đột nhiên hướng gió tán loạn, sát khí cuộn cuộn dữ dội truyền đến từ bên kia khe suối. Hàng mi của Úc Lưu giật giật, bỗng chốc lại mở mắt, khu vực hỗn độn phía trước như bị đao bổ ra, đất đá bay đầy trời, lúc tất cả bụi mù tàn đi, đất đá giữa đường đã dạt sang hai bên, tạo thành một con đường đầy đá vụn không hợp với lẽ thường, từ từ kéo dài về phía hai người.

“Chắc đây là đường lên núi rồi.” Úc Lưu cười thản nhiên.

Cổ Tiểu Ma vừa nhìn đã thấy choáng, nếu không phải là do mấy tiếng gào căm phẫn của mấy người trong trấn kia càng lúc càng gần, chắc chắn nàng vẫn sẽ tiếp tục ở đây. Úc Lưu đã đi về phía trước, Cổ Tiểu Ma vội vàng đi theo sau, tiếng bước chân lê lét của mấy hoạt tử nhân đã dần chậm lại, hình như còn có cả tiếng đánh nhau, Cổ Tiểu Ma cảm thấy hơi kì lạ, vì thế quay đầu lại nhìn thử.

Hoàng hôn đã bị dập tắt hoàn toàn, lúc này, những con người còn được coi như bình thường ban ngày không khác gì như mới chui ra khỏi mộ, vô tri vô giác tìm kiếm chút máu thịt, hai năm, trấn Thái An đã không còn một con chuột sống. Nhưng chẳng biết tại sao, những hoạt tử nhân đó lại bỏ qua Úc Lưu và Cổ Tiểu Ma, quay ngược lại về phía trong trấn, hết như đang có thứ gì đó hấp dẫn bọn họ hơn vậy.

Cuối cùng là cái gì đấy.

Cổ Tiểu Ma vừa nhìn một chút, chỉ sợ không theo kịp Úc Lưu, lại chạy lên phía trước mấy bước, tiếng đánh nhau càng lúc càng gần, thỉnh thoảng còn có tiếng kêu của nữ tử, nghe vô cùng chật vật, nhưng cũng có chút quen tai, Cổ Tiểu Ma ngăn ra, đột nhiên có một bóng đèn lồng hồng hồng đỏ đỏ lướt qua trước mắt, lập tức nhớ ra thứ gì đó, chợt xoay người.

Thập Bát!

Trên gương mặt của hồng y nữ tử toàn là vẻ sợ hãi, bên người có mấy cánh hoa son trà đỏ như lửa bao quanh, nếu không phải có mấy tên hoạt tử nhân như tre già măng mọc không ngừng nhào tới thì có lẽ hình ảnh bây giờ đã đẹp đến kinh người. Nhưng dù sao mấy sợi dây leo quấn quanh đám hoạt tử nhân đó cũng không có đủ lực, bắt đầu không thể khống chế được cục diện, mấy cánh hoa cũng dần thu hẹp lại trong một phạm vi nhỏ, dần hoá thành tro bụi. Thập Bát sợ đến mức hoa dung thất sắc, trong lúc kinh hoàng lại bất gặp ánh mắt của Cổ Tiểu Ma, thất thanh kêu lên: “Cổ cô nương... Cứu... Cứu ta với...”

Cổ Tiểu Ma bước lên một bước theo bản năng, lại nghe thấy tiếng của Úc Lưu truyền đến từ xa: “Từ ngày đó khi rời khỏi tửu lâu nàng ta vẫn luôn theo dõi chúng ta, giờ chết ở chỗ này cũng là gieo gió gặt bão.”

Hắn không quay đầu lại cũng có thể biết nàng định quay về. Thì ra Thập Bát vẫn luôn theo dõi bọn họ, mà nàng lại không hề hay biết gì! Khi nào thì Úc Lưu biết? Vì sao biết rồi mà không nói ra?

Mấy hoạt tử nhân kia cần xé một lúc lâu cũng không thấy được chút huyết nhục nào, vì vậy đã bắt đầu điên cuồng hơn. Mắt thấy Thập Bát đã sắp bị đám quái vật chôn vùi, nhất thời Cổ Tiểu Ma cũng không suy nghĩ được nhiều như vậy, ném tay nải xuống đất, chỉ bỏ lại một câu: “Nàng không phải là yêu quái xấu, sao có thể bỏ nàng lại trong đám quái vật đó cơ chứ!”

Úc Lưu vẫn không quay đầu lại, hắn vẫn đứng trên con đường đầy đá vụn đó, phía trước vẫn vô cùng hỗn độn. Hắn cứ đứng như thế, có chút hoang mang, có chút tịch mịch.

Nàng lại phản đầu cứu người đến quên mình, không hề liếc nhìn hấn được một lần.

Kiểm quang bay lượn nhanh chóng mở ra một đường máu. Tinh thần của Thập Bát tốt hẳn lên, mấy cánh hoa quanh người cũng bắt đầu bao chặt hơn. Kiếm Cổ Tiểu Ma dính máu, lại nhớ tới hàng chữ được viết bằng máu tươi của bà chủ trên cánh cửa kia, ánh mắt rét lạnh, xuống tay không hề lưu tình, chiêu chiêu chí mạng, trong lúc nhất thời, huyết quang ngập trời.

Mặc dù yêu pháp của Thập Bát rất khá, nhưng chống đỡ lâu như thế, lại không hề có bất cứ thuật pháp công kích mạnh mẽ nào, đã sớm không thể địch lại, hiện nay cũng chỉ có chút kiếm pháp của Cổ Tiểu Ma để phụ trợ, có điều Cổ Tiểu Ma chỉ có thân thể máu thịt bình thường, chém giết nửa canh giờ, tay cũng đã mềm nhũn, mùi máu tươi nồng nặc đã kích thích bản năng của những con quái vật này. Một người một yêu không dám tham chiến tiếp, từ từ lui về phía khe suối kia.

Đột nhiên có một móng vuốt kinh người thò ra khỏi mặt đất, bắt lấy Cổ Tiểu Ma, Thập Bát tung dây leo lại bị móng vuốt đó xé rách, mắt thấy đã sắp đâm đến giữa lưng của Cổ Tiểu Ma, nhưng nàng đã sợ đến sững người, đứng bất động tại chỗ.

Bỗng nhiên thanh quang chợt loé, Long Tiên Hương trở nên nồng hơn trong phút chốc, Úc Lư vươn tay phải ra, chặn một kích chí mạng thay cho Cổ Tiểu Ma, cười tủm tỉm nói: “Các người đến đây đi, bọn họ không dám tới gần ngọn núi này.”

Hấn nói rất thân nhiên, hết như mấy người này chỉ là những kẻ qua đường, lại giống như thứ mà móng vuốt kia xuyên qua không phải là tay hấn, máu tươi chảy xuống ào ạt. Lòng Cổ Tiểu Ma căng thẳng, xoay người lại chém đứt móng vuốt kia rồi kéo Thập Bát chạy về phía khe suối, Úc Lư không thêm chóp mắt, rút móng vuốt kia ra khỏi tay phải của mình rồi bước nhanh theo.

Quả nhiên hoạt tử nhân không dám đi qua dòng suối này, chỉ đứng từ xa gào về phía bọn họ.

Cổ Tiểu Ma thở hổn hển, kiếm cũng rơi trên mặt đất, trên người nhuộm đầy vết máu, thoát nhìn vô cùng chật vật. Nàng còn chưa kịp đứng vững, vừa quay đầu lại đã đâm sầm vào Úc Lư, suýt chút nữa khiến hấn phải ngã vào khe suối kia.

“Người có nặng lắm không?” Nàng vội vàng hỏi.

Úc Lư nhú mày: “Cũng không nặng, nhưng nếu người đâm vào ta lần nữa, vậy thì khó nói đấy...”

Thập Bát lau mồ hôi trên trán, son phấn trên mặt đã nhem nhuốc khắp nơi, thoát nhìn vô cùng buồn cười. Nàng tiến lên từng bước, móc một bình sức ra khỏi ngực, khẽ nói: “Đa tạ Cổ cô nương và công tử đã cứu giúp, đại ân không thể nào cảm tạ hết, đây là linh dược trị thương của Hoa tộc chúng ta, xin công tử vui lòng nhận cho.”

Úc Lư thờ ơ gạt đầu, không hề nhìn Thập Bát lâu hơn chút nào, cũng không trách nàng ta vì đã theo dõi bọn họ. Cổ Tiểu Ma nhận lấy bình, chưa suy nghĩ gì đã đổ một đồng thuốc hồ ra tay, xé tay áo Úc Lư ra xoa lên vết thương của hấn. Chỉ thấy trên cánh tay trắng như tuyết rần rần có ba lỗ máu xuất hiện bất ngờ, đây vốn không phải là thứ mà cánh tay hoàn mỹ này nên có. Lòng Cổ Tiểu Ma rất khó chịu, tuy mùi hương của dược tán ra khắp bốn phía, nhưng động tác của nàng lại rất thô lỗ, không hề có chút dịu dàng tí mĩ nào khiến Úc Lư phải cau chặt mày.

Nàng xé vạt xiêm y màu xám tro của mình, nghiêm túc bao vết thương của Úc Lư lại, cả cánh tay phải nhanh chóng trở thành một cái bánh chưng, không hề có chút mỹ cảm. Cổ Tiểu Ma vô cùng hài lòng gạt đầu một cái, nói tiếp: “Được rồi, chúng ta phải đi đâu tiếp đây?”

Úc Lư vẫn chưa thể tiếp nhận được việc đột nhiên cánh tay phải của mình lại biến thành một cái bánh chưng, vừa thương tiếc cho hình tượng thoát tục của bản thân, vừa liếc nàng một cái: “Không cần đi, chúng ta không lên được nữa rồi.”

“Tại sao?” Nàng và Thập Bát cùng thốt lên. Úc Lư lại cười: “Quay đầu lại nhìn một chút.”

Thập Bát cả kinh kêu một tiếng, đầu còn thấy được dòng suối ở sau lưng nữa? Chẳng biết từ lúc nào, bên người đã sớm bị mấy tảng đá lớn lộn xộn kia bao quanh, đá vụn dưới chân cũng biết mất, thay vào đó là sự yên tĩnh đến vô tận.

“Huyền Thiên giáo phát hiện ra chúng ta rồi.” Úc Lư thân nhiên nói.

Cổ Tiểu Ma vội vàng nhặt bội kiếm và tay nải ra từ trên mặt đất lên, chỉ sợ hai thứ này cũng sẽ nhanh chóng biến mất theo đất đá vụn ven đường. Yêu khí như ẩn như hiện bắt đầu lan tràn nơi không trung, nàng hít hít mũi, đột nhiên có một cảm giác vô cùng quen thuộc.

“Thiên Cầu sao?” Nàng nói có chút không chắc chắn.

Bất chợt yêu khí bên góc phải ở phía trước có chút động tĩnh lạ thường, ánh mắt Cổ Tiểu Ma lạnh đi, cảm kiếm đậm tới, dường như đã đâm trúng thứ gì đó, nhưng trên mũi kiếm lại không có vết máu. Úc Lư cố gắng nâng tay trái lên thử, thoát nhìn hết sức bình tĩnh, nhưng rất có thể là do tay phải bị băng bó quá chặt mà không thể động đậy được.

Thập Bát kéo Cổ Tiểu Ma, tay phải vừa lật, đột nhiên có một đoá hoa son trà đỏ lửa xuất hiện trong lòng bàn tay. Nàng nhẹ nhàng đặt hoa lên mặt đất, hoa son trà nhanh chóng mọc rễ nảy mầm, lan ra xung quanh trong chớp mắt.

Sắc mặt Thập Bát rất nghiêm túc, Cổ Tiểu Ma có chút căng thẳng nhìn chằm chằm vào nàng, không nhìn được mà muốn nhắc nhở nàng lau mặt mình một chút, nhưng hiển nhiên lúc này không phải là thời cơ tốt. Úc Lư nhìn lướt qua, khẽ nói: “Bên kia.”

Cổ Tiểu Ma còn chưa kịp hỏi 'bên kia' là ở đâu, Thập Bát trầm giọng lên tiếng: “Mới lúc này là góc phải phía trước, giờ là bên trái.”

Đột nhiên trong không khí có thứ gì đó đang ngấm rục rịch. Cổ Tiểu Ma lui về phía sau từng bước, vừa chạm phải tay của Úc Lư đã cảm lấy theo bản năng, bỗng chốc lại cảm thấy có chút không ổn, muốn buông ra đã bị Úc Lư nắm lại thật chặt. Khoé môi hấn cong lên, sau đó dùng tay áo nhẹ nhàng che mặt nàng, nói: “Nín thở.”

Cổ Tiểu Ma như nghe được tiếng vang của vạn mã trên trời cao, lúc này cũng không cần phải suy nghĩ, ngoan ngoãn bế khí. Trong nháy mắt, không biết thứ gì đã đánh tới, thân thể của nàng bay ra ngoài, không ngừng chao đảo trong không trung, tiếng hét chói tai của Thập Bát vang lên từ bên cạnh, lòng Cổ Tiểu Ma cả kinh, chẳng qua nàng vẫn đang nắm tay Úc Lư, cũng không cần phải sợ hãi quá nhiều.

“Hoa yêu?” Giọng nói lạnh như băng của Thiên Cầu vang vọng từ bầu trời. Cổ Tiểu Ma tròn mắt, xuyên qua tay áo của Úc Lư, chỉ thấy khoảng không hỗn độn trước mặt mình đã bị tách ra, khắp nơi đều là cát bụi, ba người như đang ở trong sa mạc, đoá hoa son trà của Thập Bát đã bị héo, dần úa tàn trong đồng cát, hoá thành tro bụi.

Dù Cổ Tiểu Ma không hề có chút thuật pháp nào, nhưng nàng cũng hiểu, đây là kết giới.

Là Nghịch Thổ Hồi Thiên của Thiên Cầu. Kết giới vững chắc nhất trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Editor: Bạch Ân Hy

Trong đêm tối, không có ánh sao.

Chân trời treo lên một vầng trắng tròn mờ nhạt, không quá sáng, mờ lung, mang theo một chút kỳ bí.

Từng cơn gió lạnh dội thẳng vào đường phố không người của Thái An trấn, dẫn tới những bóng đen run rẩy thờ dốt trong góc tối không ngừng gào thét. Vài đám mây đen mù mịt trên bầu trời cuộn cuộn, bỗng dưng bị mây vệt sáng mũi tên sắc bện cắt ngang qua, trong nháy mắt tan ra.

Mấy vệt sáng kia bay tới trên không trấn Thái An, chậm rãi hạ dần xuống, mờ hồ thấy rõ mấy người đang ngự kiếm phi hành. Dẫn đầu là một nam tử trung niên mặc áo đạo sĩ màu vàng, nét mặt nghiêm túc, râu để dài ba tấc, tiên phong đạo cốt* không thể nói thành lời.

[*Tiên phong đạo cốt (仙风道骨) là một câu thành ngữ Trung Quốc

Phong: Dùng kết hợp (như phong cách, phong tư, phong thái) để nói về dáng dấp tao nhã, cao quý của một người, tức là những nét hay, đẹp của người ấy biểu lộ qua dáng đi, cử chỉ.

Cốt: Bộ xương; dùng theo nghĩa bóng là dáng dấp con người, thường nói là cốt cách, đồng nghĩa với phong cách, phong tư, phong thái.

Tiên: thần tiên.

Đạo: Ông đạo, đạo sĩ, người tu tiên.

Tiên phong đạo cốt: Phong thái của tiên nhân, cốt cách của người tu đạo. Ý nói dáng vẻ bên ngoài thanh cao, thoát tục, khiến cho người khác trông thấy phải đem lòng kính nể, quý trọng.]

“Khinh Viễn, nơi cuối cùng Linh Thử kia nhìn thấy Thất sư muội của con là nơi này sao?”

Bạch y (áo trắng) nam tử theo sát phía sau hấn gật đầu: “Theo lời Lục sư thúc, chắc chắn sẽ không sai đâu.”

Lục Tu suy nghĩ một chút, năm đạo kiếm quang đã đập xuống một nóc nhà rách nát. Hoạt tử nhân* mai phục ở bốn phía ngửi được hơi thở con người, lập tức vọt vàng nổi dậy, tốp năm tốp ba leo lên dọc theo những căn nhà xung quanh. Tác Oanh vốn là đi sau cùng, chợt nhìn thấy những thứ kia dưới chân tường, kinh sợ khẽ dựa sát vào Mạc Kinh Viễn một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ đều là ý sợ hãi.

[*Hoạt tử nhân: thầy ma, xác sống, giống như Zombie.]

“Đây là cái gì vậy?” Vân Tiêu bị hơi thở thổi rửa này làm đầu óc choáng váng, theo thói quen sờ hồ lô rượu bên hông, lại nghĩ tới có trường bối ở đây không thể làm càn được, vẻ mặt không khỏi suy sụp. *dd Lê Quý Đôn*

Thực ra nếu là cao nhân tiền bối khác, uống một hớp rượu trước mặt cũng không quan trọng, cố tình vị tiền bối này là Lục Tu. Nghe nói vị sư thúc của phái Thiên Diễn này vốn trời sinh tính cách ngang bướng, hào hiệp không thích gò bó, nhưng vì thế mà gây ra sai lầm lớn, cảm thấy vô cùng hối hận. Một

mình ở núi Thiên Diễn bế quan nhiều năm, làm phai mờ một thần tính tinh tảo bạo, từ đó cũng cực kỳ coi trọng khuôn phép giáo lý, chém giết vô số yêu ma dưới thanh kiếm, thật là một lão ngoan cố lợi hại khiến người ta đau đầu.

“Ngược lại độc thi (xác chết độc) không có gì hiếm thấy, khó giải quyết chính là thuật thao túng xác chết.” Lục Tu chán ghét nhìn lũ hoạt tử nhân ở phía dưới: “Có thể thao túng nhiều thi thể như vậy, đạo hạnh này thật không thể xem thường.”

“Sư thúc, người nhìn kia.....” Phó Diệp Văn chỉ hướng con suối nhỏ.

Năm người đều nhìn xa xa, đối diện với con suối là một mảnh tối đen, thoạt nhìn không có gì kỳ lạ. Ánh trăng lơ mờ rơi xuống, cây liễu cao lớn bên cạnh con suối nhỏ lắc lư, bỗng nhiên có chút mờ hồ, tựa như chiếu vào trong nước.

“Kết giới?” Lục Tu nghi ngờ nói, đưa tay ngăn trở Văn Tiêu vừa nhìn thấy kết quả liền muốn tiến tới: “Không cần ngại kiếm qua đó, e rằng nơi này có cái gì kỳ quái.”

“Lục sư thúc nói rất đúng, nếu đối phương vây chúng ta vào vùng phụ cận con sông nhỏ, thì thật khó mà thoát thân.” Mạc Kinh Viễn phụ họa nói, mọi người đều gật đầu hiểu rõ. Văn Tiêu lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn ta, từ khi Tác Oanh kể sự việc hoàn chỉnh cho hắn nghe, hắn luôn luôn khó chịu với Mạc Kinh Viễn.

Người và nàng cùng nhau lớn lên, nàng là loại người nào, người cũng không hiểu rõ sao? Tại sao người có thể nói nàng như vậy?

Văn Tiêu tức giận chuyển sang phái Linh Bảo, ngày đêm ngự kiếm, mời Lục Tu xuất hiện. Mạc Kinh Viễn nói tình huống với vị Lục sư thúc này, không ngờ Lục Tu chẳng những không trách hắn ta, còn khen ngợi Mạc Kinh Viễn làm việc thận trọng, không xử trí theo cảm tính. Văn Tiêu càng nghĩ càng giận dữ, nhưng không tiện biểu hiện ra ngoài, chỉ tích tụ một đoàn lửa giận không thể phát tiết, tính tình hắn vốn là đơn thuần thẳng thắn, muốn nói cái gì thì nói cái đó, tuyệt đối không giấu tâm sự được. Nghe Mạc Kinh Viễn nói vậy, liền tức giận nói: “Vây bên cạnh con suối hả? Lão tử lập tức đi qua giết hết, xem hắn ta bao vây thế nào?”

Đứt lòi, không đợi Lục Tu ngăn cản, rút thiết (sắt) kiếm trên lưng ra, siết chặt chữ “Phong” trong tay*, một kiếm bổ xuống, trên không cuộn cuộn xuất hiện mấy trận cuồng phong, ném đám hoạt tử nhân đang gào rống xa ra ngoài, đâm vào mấy tòa đồ đá, không khỏi bị đứt gân gãy xương.

[*chỗ này là chữ Phong trên thanh thiết kiếm của anh ý đấy]

Lục Tu không còn cách nào, đành phải rút bội kiếm ra, cất giọng nói: “Những quái vật này, sống trên đời cũng là làm hại nhân gian, hôm nay bọn ta sẽ giết sạch, thay trời hành đạo.”

Cát vàng vô tận nâng lên, dần dần phát họa nên một khuôn mặt âm trầm. Vẫn là vẻ mặt vạn năm không đổi của Thiên Cầu, xa xa đứng ở nơi đó, hư hư thật thật, vừa thực vừa ảo.

“Úc công tử.” Thiên Cầu lạnh lùng nói: “Tại hạ là Linh thú bảo vệ của Huyền Âm giáo – Thiên Cầu, thất lễ rồi.”

Là một kẻ địch sẽ đánh nhau ngay lập tức, nên nói thế nào nhỉ? Bộ dáng của Thiên Cầu quả thực rất hữu lễ..... Bộ dáng hữu lễ đến mức nếu Úc Lưu không khách khí, Cổ Tiểu Ma cũng không nhìn ra được.

“Nghe nói quý giáo đang tìm ta,” quả nhiên, Úc Lưu cười tủm tủm rồi lên tiếng: “Không biết là vì chuyện gì?”

“Nói vậy Úc công tử rõ ràng hơn tại hạ.” Thiên Cầu âm trầm nói: “Ta muốn mang yêu linh chi đi.”

Yêu linh chi? Ai là yêu linh chi Cổ Tiểu Ma rất kinh ngạc, một lúc lâu cũng không hiểu.

“Nếu ta không cho phép thì sao?” Úc Lưu vẫn cười tủm tủm.

“Xin công tử hay cân nhắc.” Giọng nói Thiên Cầu có phần hư ảo, “Tại hạ cũng biết không cưỡng ép Úc công tử được. Nhưng mà phải dẫn nàng đi..... phong ấn trên người người chưa giải, tùy tiện động khí, lập tức thiên binh thiên tướng sẽ quay quanh nơi này, chỉ sợ.....” Thiên Cầu liếc nhìn cánh tay như bánh tét của Úc Lưu: “Chỉ e mọi người không có kết cục tốt.”

Cổ Tiểu Ma nghe xong dần dần u mê, hình như Úc cá hồ khiến cho Thiên Cầu phải kiêng kỵ ba phần, rồi lại giống như hoàn toàn không có chuyện như vậy. Quay người lại, Thập Bát lại nhìn Úc Lưu một cách kỳ dị, tựa như mới phát hiện thấy đáng vẻ xinh đẹp của hắn như thế ấy.

Cổ Tiểu Ma giữ chặt tay Thập Bát, nói nhỏ: “Bọn họ đang nói cái gì vậy?”

Thập Bát còn chưa kịp trả lời, bỗng dưng đồng cát đá đổ ập xuống. Nàng kéo Cổ Tiểu Ma, nhún người nhảy một cái, mấy cái dây leo nhô ra từ mặt đất, cuộn vỡ cát đá, lúc này khó khăn lắm mới thoát được một đòn.

“Người cũng từng nghe qua truyền thuyết Long thần sao?” Thập Bát thờ hờn hờn nói.

Cổ Tiểu Ma gật đầu, xoay người nhìn Úc Lưu. Chỉ thấy hắn vẫn đang đứng đó cười mỉm, đồng cát đá cực lớn kia bay tới trước mặt hắn, điên cuồng xoay xung quanh, cách mũi hắn chỉ mấy tấc, nhưng lại không cách nào tiến tới một chút, mái tóc đen của Úc Lưu bay lộn xộn trong gió. Trong chớp mắt, cát đá đột nhiên vỡ vụn, giống như bị cái gì đó bổ ra thật mạnh.

Từ đầu tới cuối, hắn không hề động đậy. Nụ cười Úc Lưu tựa như nhuộm ánh sáng, nhẹ nhàng nói: “Ta sẽ không đi theo ngươi.”

Thiên Cầu chưa kịp lên tiếng, đã nghe hắn vừa dừng lại nói tiếp: “Nàng cũng sẽ không đi theo ngươi.”

“Ngươi nói” Cổ Tiểu Ma tròn tròn mắt: “Hắn làlà.... ..”

Thập Bát sẵn sàng đề phòng, khẽ gật đầu. Cổ Tiểu Ma hoàn toàn bị đá kích, vẫn không thể liên hệ giữa Úc cá hổ và Long thần chuyển thế được. Nàng lắp bắp nói: “Ngươi, ngươi chớ có nói giỡn, Vậy yêu linh chi đâu?”

“Ngươi không biết sao?” Thập Bát hết sức ngạc nhiên nhìn nàng: “Hắnchưa nói với ngươi à?”

“Nói cái gì?” Cổ Tiểu Ma lắp bắp lại, đột dưng trong lòng có một loại dự cảm không ổn.

“Ta ngăn địch ở trong này, các ngươi lại tự nhiên tán gẫu, thật không có lương tâm mà.” Bỗng Úc Lưu cười nói: “Cẩn thận.”

Cổ Tiểu Ma nghe được sự kỳ lạ sau lưng, trong tay nắm bội kiếm, xoay người lại thừa cơ đâm thẳng. Bóng ma màu đen không tên co rút trên mặt đất, liền hòa xuống cát vàng, biến mất không thấy trong nháy mắt.

Tình huống đang hết đường xoay sở. Bỗng nhiên thoáng cái tất cả cát xao động như nước, thế nhưng nghịch thoả hồi thiên trong truyền thuyết bắt đầu không ổn định. Thiên Cầu nhú mày, đột nhiên sắc mặt đại biến, chỉ nói “Thu” một tiếng! Tám vết bóng đen lập tức lao sát trên mặt đất đến chỗ hắn, trong chớp lát đã xuất hiện phía sau hắn, yên lặng chờ đợi dạn dò.

Cùng lúc đó, chấn động trên mặt đất bộc phát mãnh liệt, ào giắc giống như con sóng từng con lại từng con. Cổ Tiểu Ma chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, có cái gì đó sắp tới --- --- nhưng nàng không có cách nào cả -----

Ầm ầm!!

Một trận nổ, dường như bầu trời cũng rạn nứt, Cổ Tiểu Ma che đầu, chỉ sợ trời sập xuống đè lên mình, sợ đến phát run. Nhưng thấy Thập Bát đưa một bàn tay qua, nắm chặt bả vai nàng dùng sức túm, bỗng nhiên cát vàng khô đầy trời biến mất, trên mặt đất là đá vụn đường nhỏ như trước, phía trước là hỗn độn mệnh mang vô tận.

“Sư tỷ.”

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, không thể tin được mà quay đầu.

Tất Oanh cầm bội kiếm trong tay, đang trong cơn gió mùa thu mát lạnh, nhưng mồ hôi lại rơi đầy trên trán, lại tôn lên khuôn mặt đẹp đẽ lộ ra của nàng, rất xinh đẹp.

“Oanh Oanh.” Cổ Tiểu Ma mừng rỡ, nhào lên phía trước ôm tiểu sư muội. Lúc này mới thấy đám người đứng bên cạnh Lục Tu, lập tức vừa mừng vừa lo, rung giọng nói: “Lục sư thúc sao các người lại tới đây?”

“Đương nhiên là tới cứu muội rồi!” Vân Tiêu từng bước tiến tới vừa nói, mồ hôi ướt đầm cả vạt áo. Trong lòng Cổ Tiểu Ma ấm áp, lướt qua thân thể hắn nhìn phía con suối nhỏ, cảnh đầm máu kia có chút chói mắt, nhưng im lặng dị thường, chỉ có thi thể nằm chất đống trước mặt và cơn gió lạnh rít qua.

Bọn họ lại giết vào đây!

Bọn họ..... .. Cuối cùng vẫn không quên nàng.

Một thân áo trắng của Mạc Kinh Viễn tràn đầy vết máu, thấy Cổ Tiểu Ma, lập tức đi tới, dịu dàng nói: “Tiểu Ma, ta xin lỗi muội, sư huynh nhận lỗi với muội.”

Tất Oanh giữa chặt tay nàng: “Sư tỷ, tỷ đừng trách đại sư huynh nữa. Huynh ánh không ăn cơm nước đã nhiều ngày, chỉ trông mau cứu tỷ quay về.”

Cổ Tiểu Ma phấn phát như ở trong mộng, vui đến mức muốn nhảy lên, vừa muốn hưng hân khóc lớn một hồi. Những người thân nhất từ bé đều đứng bên cạnh nàng, trong nháy mắt, tựa như tất cả đều không xảy ra. Mấy ngày nay, chẳng qua chỉ một là cơn ác mộng khó hiểu.

Lục Tu trở về Thiên Diễn vài lần, không có ấn tượng gì với người thất đệ từ bại hoại từ nhỏ này, chỉ là gật đầu, ngược lại quay về phía bên kia con sông nhỏ, tầm mắt dần dần đảo qua Thập Bát và Úc Lưu, cuối cùng rơi xuống trên người Thiên Cầu.

“Yêu quái?” Hắn khinh thường nói: “Ta tưởng nhân vật cực giỏi gì, lại sử dụng thuật nghịch thoả hồi thiên, thì ra chỉ là Linh thú Thiên Cầu của Huyền Âm giáo.”

“Không dám.” Quả thật thái độ khiêm tốn của Thiên Cầu làm Cổ Tiểu Ma cảm thấy, người cạnh mình mới là nhân vật phản diện trong truyền thuyết. Thập Bát thấy Lục Tu, nhất thời hoa dung thất sắc, trốn sau lưng Úc Lưu. Ngược lại Úc Lưu tựa như không có chuyện gì, thông thả chậm rãi đi sang một bên, cười nhạt chuẩn bị xem chính tà đánh nhau.

Hoàn cảnh của Lục Tu ở phía trước, không nói hai lời, kết thành một cái tự quyết “Hòa”, lập tức tám con hòa long phóng ra, đánh nhau cùng tám vết bóng đen của Thiên Cầu. Mạc Kinh Viễn và Cổ Tiểu Ma không chờ đợi ai cũng rút rút rút ra binh khí, vây quanh tấn công Thiên Cầu, trực tiếp ép hắn

hiện ra chân thân, bóng dáng nhanh nhẹn lượn qua dưới kiếm, vậy mà cũng không rơi vào thế hạ phong.

Qua thời gian nửa nén nhang, tám con hỏa long mất đi bốn con, bóng đen cũng biến mất. Thiên Cầu tựa như mất hết đường lui, căn bản không có biện pháp xuất thủ đánh nhau với Lục Tu, Lục Tu khinh thường cười: “Những con yêu quái các ngươi, không đóng cửa thanh tu cho tốt, nhất định đến chinh lý tà ma ngoại đạo gì đó, quả thực là gieo gió gặt bão.”

Thiên Cầu tránh thoát đòn chém ngang của Mạc Kinh Viễn, rào rạt không thấy bóng dáng. Mọi người còn chưa kịp phản ứng, lại nghe giọng nói hân truyền tới từ không trung: “Các ngươi những kẻ danh môn chính phái, giết hết yêu ma trong thiên hạ, lại tự mình nuôi một con yêu quái ở nhà, là đạo lý gì?”

“Nói bậy!” Vừa thu lại bốn con hỏa long, Lục Tu tức giận đến nổi râu cũng dựng đứng lên: “Danh dự ngàn năm của phái Thiên Diễn ta, há lại nghe lời nó bừa bãi của ngươi!”

“Yêu quái linh chỉ năm trăm năm.” Thiên Cầu thâm trầm nói: “Chúng cứ đã ở đây, còn muốn nguy biện sao?”

Không gian thoáng chốc im lặng. Trong tay Cổ Tiểu Ma còn nắm thanh kiếm, lại phát hiện tất cả mọi người đều quay đầu nhìn mình, ánh mắt quái dị, nhất thờ ngây ngốc tay chân luống cuống, vốn là trên mặt còn chút ửng hồng do kích động cũng bị quét đi, trắng bệch không chút huyết sắc. Nàng trực tiếp đối mặt Thiên Cầu, trong giọng nói mang theo một tia run rẩy khó có thể che dấu.

“Ngươi nói ... cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Đột nhiên Cổ Tiểu Ma cảm thấy sức lực cả người như bị rút cạn, chỉ muốn bắt lấy thứ gì đó để chống chế sự run rẩy lúc này, nhưng bên người nàng lại không có thứ gì, nàng ngơ ngàng nhìn xung quanh, chỉ có thể nắm chặt kiếm trong tay, dùng sức mạnh đến mức các đốt ngón tay đều đã trắng bệch.

Không biết ngự kiếm, không hiểu thuật pháp, không bao giờ bị bệnh. Mâm linh chi, chẳng biết vì sao lại xuất hiện ở vực Đoạn Hồn, đẳng vân thuật của hoa yêu, sức mạnh kinh khủng như thế, còn có...

“Bọn họ có muốn bắt ngươi hầm canh hay không cũng là chuyện khó nói.”

“E rằng ăn tươi một đóa linh chi nghìn năm thì hiệu quả sẽ tốt hơn chút.”

Hóa ra hán đã biết từ sớm, sau khi nhìn thấy nàng biến thành quái vật, từ phía xa, hán vẫn đứng như thế, không hề nói gì. Tựa như quá khứ, hết như hiện tại, còn có tương lai.

Úc Lưu lặng lẽ nhìn nàng, không cười.

Thân thể Cổ Tiểu Ma hơi lão đạo, ánh mắt đờ đẫn của nàng dần đảo qua gương mặt của bọn họ, lẩm bẩm: “Ta không phải yêu quái... Sao ta có thể là yêu quái...” Thanh kiếm trong tay như không thể trở thành chỗ dựa, nàng chậm rãi ngồi xuống, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, lại truyền vào tai mỗi người ở đây thật rõ ràng.

“Ta là người... Các người biết ta là người, ta là người cơ mà...” Nàng lẩm bẩm, bỗng dừng lại nghẹn ngào, nhưng cứ cố chấp không chịu khóc thành tiếng: “Các người đều biết, ta không phải yêu quái...”

“Sự tử của ta, dĩ nhiên không phải là yêu quái.” Một giọng nói trong trẻo của nữ tử vang lên: “Nàng ấy là sự tử của ta, nàng là người tốt, là người tốt.”

Tác Oanh đứng chắn trước người Cổ Tiểu Ma, ánh mắt sáng ngời, tuy nàng có chút sợ hãi, nhưng lời nói lại vô cùng kiên định: “Yêu nhân ma giáo nhà ngươi, bớt ngậm máu phun người đi!”

“Tiểu Ma nhìn thấy yêu quái thì chạy còn nhanh hơn bất cứ ai, sao có thể là yêu quái?” Vân Tiêu cười ha ha một tiếng, ánh mắt lại lạnh lẽo như băng hàn, tức giận nhìn chằm chằm vào Thiên Cầu.

Phó Diệp Văn cả giận, nói: “Nàng ở Thiên Diễn sơn mười bảy năm, chắc chắn phải là người, ngươi cho rằng chúng ta mù hết rồi sao?”

Mạc Kinh Viễn nhìn Tác Oanh một lúc lâu, lại nhìn bầu trời, Thiên Cầu đang trôi nổi giữa không trung, thoát nhìn có chút vô lực. Hán nói: “Ngươi đang cố trì hoãn thời gian sao?”

Lục Tu không nói gì, truyền âm vào tai mỗi người.

Ngay lúc này!

Thoáng chốc, bốn người cùng công kích Thiên Cầu, bóng dáng nhanh nhẹn, hết như sấm chớp.

Cuối cùng Thiên Cầu vẫn không nhúc nhích, trên vẻ mặt âm trầm kia, lại xuất hiện một nụ cười quỷ dị.

Khi mọi người sắp đánh về phía hắn, đột nhiên có một thanh trường kiếm vuron lên từ phía sau hắn, thanh kiếm này dài hơn những thanh kiếm bình thường, khi nhìn rõ binh khí kia, ngoại trừ Lục Tu, ánh mắt của ba nam tử còn lại đều co rút.

Thập Bát như choáng váng, chỉ nhìn chăm chăm vào bầu trời.

Binh khí này, từng xuất hiện trên Thiên Diễn sơn... trên tay của vị nam tử dịu dàng nào đó, hắn rất thích cười, ngay cả kiếm pháp cũng có phần hướng nội. Chỉ là bây giờ, ánh sáng trên lưỡi kiếm kia đã nhiễm một luồng khí đen.

"Đại sư huynh, nhị sư huynh, ngũ sư huynh." Giọng nói vẫn âm áp như thế: "Đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?"

Ảo ảnh của Mạnh Trạch Hư xuất hiện trên thân kiếm, chỉ mới một ảo ảnh đã chấn động đến mức khiến miệng lưỡi bọn họ tê dại. Thiên Cầu nghiêng người tránh thoát một luồng kiếm quang, Mạnh Trạch Hư đối đầu với ba người, Lục Tu nhắm ngay kẻ hở, dùng kiếm chém xuống, nhưng không ngờ hắn lại vùng tay lên, dùng xương thịt để đỡ một kiếm này.

Tất cả mọi người trừng lớn mắt, một cảnh tượng kinh hoàng phát sinh ngay trước mắt. Nửa vai Mạnh Trạch Hư đã bị Lục Tu chém bay, lại thấy cánh tay của hắn bay lên không trung, chậm rãi biến thành tro bụi, tan biến vào gió.

Không có máu tươi.

Sau đó, gần như ngay lập tức, vết thương của hắn được một luồng khí màu đen vây quanh, chậm rãi hội tụ thành cánh tay người, dần rõ ràng, ổn định, lại biến thành xác thịt, thậm chí cả y phục trên người cũng hoàn hảo như lúc ban đầu.

"Không hổ là Lục sư thúc." Hắn cười nhạt.

Lục Tu biến sắc.

Vân Tiêu nhìn lên trời bằng ánh mắt phức tạp, hiện tại, không cần ngự kiếm cũng có thể bay lơ lửng trên không, không chỉ có Thiên Cầu, còn có nam tử đã từng kề vai chiến đấu với hắn năm ấy. Năm đó, Vân Tiêu, Phó Diệp Văn và Mạnh Trạch Hư, ba người vô cùng thân thiết, ngay cả tu luyện cũng như hình với bóng.

Nhưng hắn tận mắt nhìn thấy sư đệ rơi xuống Vực Đoạn Hồn.

Lại không biết hắn đã biến thành thứ gì.

Lục Tu lui về phía ba người, cẩn thận đánh giá Mạnh Trạch Hư. Mặc dù ông ta đã nghe Mạc Kinh Viễn nói về chuyện lục sư đệ của bọn họ cải tử hoàn sinh, lại không để trong lòng, có lẽ có uẩn khúc gì mà thôi. Hiện tại sau một kiếm này, nhìn phản ứng của mọi người, chỉ lo chuyện không hề đơn giản như vậy.

"Người còn biết ta là sư thúc của người sao?" Lục Tu đứng chấp tay, giễu cợt: "Vậy thì không dám, sao tại hạ có thể xứng đáng làm sư thúc của giáo chủ Huyền Âm giáo chứ?"

Mạnh Trạch Hư cũng mỉm cười, không đáp.

Nụ cười kia có chút bi thương.

"Đây vốn là trận độ sức của ta và Úc công tử." Đột nhiên Thiên Cầu nói: "Nếu các vị là người quen cũ của giáo chủ chúng ta, vẫn mời không nên nhúng tay vào."

"Người dám nói sư muội ta là yêu linh chi, lời nói như thế, ai có thể bỏ qua dễ dàng được?" Vân Tiêu cả giận nói.

"Nàng có phải hay không, tự nàng hiểu rõ nhất." Thiên Cầu lạnh lùng đáp.

Cổ Tiểu Ma vẫn đang ngăn người, bỗng nhiên nghe được lời như vậy, cả người giật nảy lên, như phản xạ nhìn lên không trung. Mạnh Trạch Hư đứng nhìn nàng từ xa, khẽ thở dài: "Tiểu Ma, theo huynh đi."

Nàng nhìn hắn, ánh mắt của hắn như đang nói: Đi thôi, cứ đi theo huynh, sư huynh sẽ không hại muội.

Như thế, vừa có thể cứu mọi người và Úc Lưu, nhưng cũng thừa nhận nàng là yêu.

Tuy trong lòng nàng đã mơ hồ hiểu ra gì đó...

"Sư huynh." Nàng ngừng đầu lên, khóe môi hơi nhếch: "Huynh muốn muội theo, không phải là muốn hãm hại muội chứ?"

Cuối cùng nàng lại có thể đùa, không còn bóng dáng của nữ tử vừa thất hồn lạc phách khi nãy. Lòng Úc Lưu hơi động, thói xấu này, sao nàng mãi không sửa được.

Cười, sẽ không đau sao? Như thế sẽ có thể kiên cường sao?

Đồ ngốc, sẽ không ai thương hại nàng đâu...

Mạnh Trạch Hư vừa muốn tiếp lời, nhưng Lục Tu lại không cho hắn cơ hội. Gừng càng già càng cay, trong lúc bọn họ đang nói chuyện, Lục Tu đã nhanh chóng truyền âm lập kế hoạch. Bốn đệ tử phái Thiên Diễn tiếp tục khống chế Thiên Cầu, chờ ông ta bố trí xong thiên la địa võng, sau đó sẽ hợp lại đối phó vị sư diệt cái tử hoàn sinh này.

Thiên Cầu kêu lên một tiếng, đột nhiên hiện nguyên hình. Mạc Kinh Viễn cùng Vân Tiêu công kích chính diện, Tác Oanh và Phó Diệp Văn lại dùng thuật pháp phụ trợ công kích, hai người kết ấn, hết sức chăm chú. Hòa long dần hội tụ, rống giận công kích về phía Thiên Cầu.

Lục Tu hét lớn một tiếng, lại thấy ánh sáng hơi không trung hơi yếu đi rồi bỗng chốc bùng sáng, Mạnh Trạch Hư giật mình, lập tức trở tay vung kiếm, muốn cắt đứt Thiên Võng, nhưng đáng tiếc lúc này đã muộn, cả người hắn đã bị vây bên trong.

Lục Tu chậm rãi đi đến, sắc mặt có phần cay nghiệt, liếc xéo hai người Úc Lưu và Thập Bát ở đằng xa. Hai người này không rõ hành tung, không chắc sẽ không đánh lên ông ta, không thể không đề phòng.

“Đề ta xem thử, người rời khỏi Thiên Diễn, lại học được thứ gì hay rồi?”

“Đệ tử không dám.” Mạnh Trạch Hư không muốn ra tay, nhưng trong mắt Lục Tu hoàn toàn không hề có nửa phần tình cảm đồng môn, hắn thờ dài một tiếng, trở kiếm, ánh mắt dần chuyển lạnh.

Hai bên chiến đấu quên tất cả, Úc Lưu có phần nghiêm túc nhìn về phía Thiên Cầu, tựa như đã phát hiện thứ gì. Thập Bát chỉ nhìn về thiên la địa võng giữa trời, nhìn về phía bóng dáng nàng nhớ thương.

Là chàng, năm năm không gặp, chàng đã thay đổi nhiều rồi.

Năm ấy son trà nở rộ, chàng ở trên núi, chịu thay nàng bao nhiêu gió mưa. Nụ cười của chàng vẫn luôn dịu dàng như thế, hết như ánh mắt trời âm áp nhất trong ngày xuân.

“Nếu nàng trưởng thành, chắc chắn sẽ là nữ tử điểm lệ nhất.”

Dư âm vẫn còn, như lời vừa dứt. Hôm nay nụ cười của chàng vẫn bi thương như thế, nhưng lại không nhận ra nàng.

Từ lâu chàng đã quên mất bụi cây son trà Thập Bát nở đẹp nhất năm nào.

Bầu trời bắt đầu nhỏ mưa, không lớn, lại thấm ướt lòng mỗi người.

Không biết Thiên Cầu dùng thân pháp gì, cuối cùng lại biến ra ba ảo ảnh, không biết đâu mới là thật thể. Kế sau nhanh hơn kế trước, hai cái bóng quần lấy Mạc Kinh Viễn và Vân Tiêu, kế thứ ba lại biến mất không còn tung tích, trong nháy mắt lại xuất hiện sau lưng Tác Oanh, ngửa mặt lên trời gầm một tiếng. Tác Oanh sợ đến mức dúi mềm nhũn, hòa long cũng tiêu tán trong nháy mắt nàng phân tâm.

“Tiểu sư muội!”

Không biết là tiếng hét đầy hoảng sợ của ai, Cổ Tiểu Ma còn đang cúi thấp đầu ôm thân thể run rẩy trong cơn mưa, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại, móng vuốt sắc bén từ chân trước của Thiên Cầu đã sắp đâm vào vai Tác Oanh, nhất thời không chút nghĩ ngợi, đứng lên chạy về phía trước. Nào ngờ chạy chưa được vài bước, đột nhiên ngã xuống đất, xung quanh bỗng chốc có vài cọc gỗ lớn trồi lên, dường như đã phong bế nàng bên trong đó. Cổ Tiểu Ma quỳ trên mặt đất, không bò dậy nổi, chỉ kinh ngạc nhìn về phía trước, một tia lóe quang xuyên qua làn mưa, nhanh chóng đánh về phía nàng.

Là công kích của ai, căn bản không cách nào biết được.

Ánh sáng chói mắt như thế, chiếu sáng khuôn mặt hoảng sợ của mỗi người, có điều không ai kịp trở tay. Mạnh Trạch Hư quỳ sát mép thiên la địa võng, gào đến tê tâm liệt phế, nhưng căn bản không ai nghe được giọng của hắn.

Nàng tránh không thoát rồi.

Ánh mắt dần trở nên dữ tợn, nước mưa vẫn đang chảy dọc thân thể hắn, rất lạnh.

Một tiếng nổ vang vọng trên trời, sóng nhiệt đập vào mặt, nàng rất sợ, chắc chắn khi bị lời thuật như thế đánh trúng, thân thể của nàng rồi sẽ chia năm xẻ bảy.

Lôi quang xé tan những giọt mưa, phóng về phía nàng. Cổ Tiểu Ma thở hắt một hơi, không nhìn nó, chỉ khom người xuống, đợi một khắc cuối cùng kia.

Bỗng dưng, tiếng nổ kia ngừng bất, ngay cả nhiệt độ cũng biến mất, sự kinh hoàng kia đến nhanh mà đi cũng nhanh, thậm chí mưa cũng đã dừng lại. Cổ

Tiểu Ma kinh ngạc mở mắt ra, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Úc Lư đang đứng trước người của nàng, che ô cho nàng, đang mỉm cười nhìn nàng.

Hắn như đã phát điên, mặc kệ mọi thứ trên không. Thanh sam tung bay, cùng với lời thuật phía sau hết như đang làm nền cho hắn, đẹp đến mỹ lệ, càng giống như một hồi ảo giác mộng lung.

Nàng sợ run, cuối cùng lại hỏi một câu không thể nào liên quan hơn.

“Người lấy ô ở đâu ra thế?”

“Trong tay nai của nàng đấy.”

“Không cần ô đâu, ta không bệnh được.”

Nàng nhìn nàng nhìn Úc Lư, nhìn chút máu tươi đột nhiên chảy ra từ khóe miệng của hắn, ý cười trong mắt hắn vẫn không giảm.

“Nhưng... Nàng sẽ lạnh.”

Sẽ lạnh.

Đương nhiên sẽ lạnh, lạnh đến bao nhiêu năm, nàng sớm nghĩ mình đã không còn chút cảm giác gì.

Có thể nước mắt của nàng đang rơi. Lúc này, nàng lại không thể ép mình cười được nữa.

Thịch thịch.

Là tiếng tim đập.

Thịch thịch, thịch thịch.

Đây là cảm giác gì? Thật xa lạ. Cổ Tiểu Ma không thể nghĩ được bất cứ chuyện gì, trong mắt nàng là vết máu trên khóe miệng hắn, dù tức giận đến hít thở không thông, nhưng vẫn không biết phải nên làm gì. Tay nàng không thể nhấc lên nổi, chỉ có thể nhìn hắn như thế, tim đập thật nhanh, lại đau đến cùng cực.

Thịch thịch, thịch thịch, thịch thịch.

Hắn đứng trước người nàng, dường như đã không thể nhìn được nữa, đành phải dựa vào cọc gỗ.

“Nàng đã từng hỏi ta nàng là gì...” Úc Lư cố gắng chống lại lời thuật phía sau, làm vờ như không có chuyện gì xảy ra, chỉ mỉm cười nhìn nàng, máu nơi khóe miệng lại càng nhiều.

“Ta nói, nàng chính là nàng, một cây nấm khô quá...” Ánh sáng xanh trong đôi mắt ấy ngày càng sâu thẳm, mang theo chút thương tiếc nhàn nhạt. Hắn vươn ngón tay thon dài, chỉ vào tim nàng, khẽ nói: “Không cần biết nàng là gì... Nàng vẫn luôn ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Úc Lư đứng đây, tất cả mọi người đều nhìn bóng lưng của hắn. Trường sam thanh sắc bị lời thuật đốt cháy toàn bộ, để lộ tấm lưng trắng nõn của hắn, hoa văn màu đen quý dị cũng dần lan ra, dường như đã kích thích thứ cảm kích gì đó của thần chú, chậm rãi khuếch tán, lại nhanh chóng ẩn vào trong da, hết như bình thường.

Hắn không quay đầu lại, chẳng biết từ lúc nào đã cảm quyền trức trong tay, sau đó lại ném đi. Một cái bóng màu đen phóng xuống, Thiên Cầu xoay người mở miệng ngậm lấy, hiện nhân thân, cảnh giác nhìn đám người của phái Thiên Diễn.

“Ta đi cùng các người, không được mang nàng đi.” Hắn cười nhạt, nói, đột nhiên lại xoay người sang chỗ khác, xoay về phía Tác Oanh, bỗng dừng độ cong nơi khóe môi lại tan biến, đôi mắt màu lục trong suốt lại trở về với sự lạnh lẽo ban đầu, trong nháy mắt, hắn như trở về với Úc Lư trong tranh vẽ, lãnh khốc, trầm lặng, lại mang theo chút tùy tiện không nói nên lời.

“Cách xa cây nấm khô kia một chút.”

Tác Oanh sợ đến mức lui về phía sau một bước, lại không biết hắn đang nói với ai.

Úc Luru nói xong, thân thể đã hóa thành một luồng sáng xanh, bay về phía quyền trục trong tay Thiên Cầu.

Lần đầu tiên trên gương mặt âm trầm của Thiên Cầu có chút xao động, đó là vẻ mặt mừng rỡ. Ông ta nhìn Mạnh Trạch Hư, người sau còn đang bị vây trong Thiên La Địa Vồng, đối chọi cùng Lục Tu, đệ tử của phái Thiên Diễn không có ai dám tiến lên, cứ giằng co như thế.

Đột nhiên vô số dây leo vươn lên từ trong bóng tối, nhanh chóng vây quanh kết giới, tạo thành một quả cầu. Hai người bên trong đều cảm thấy có chút bất thường. Ánh sáng trong mắt Lục Tu dâng lên, niệm kiếm quyết, bội kiếm hóa ra chính ảnh, chính là thuật ngự kiếm Mặc Kinh Viễn đã từng sử dụng, nhưng lúc này khi được Lục Tu thi triển, uy lực lại không thể nào so sánh nổi. Mạnh Trạch Hư thấy tình hình không ổn, vô cùng chật vật. Mà bên ngoài kết giới, Thiên Cầu vẫn đang đứng đối diện với đệ tử phái Thiên Diễn, không ai dám động thủ trước.

Nhưng nếu Mạnh Trạch Hư đã từng là người của Thiên Diễn, ngự kiếm thuật lại khiến hắn chật vật như thế, có phải có hơi chút không bình thường rồi không?

Mặc Kinh Viễn dần nhìn ra mấu chốt, hần cau mày nói: “Lục sư đệ trông như không phải đang tránh, mỗi vị trí đệ ấy tránh đi, kiếm thuật sẽ đánh mạnh vào Thiên La Địa Vồng... Tiếp tục như thế...”

Mấy người lần lượt phản ứng kịp: “Không được!”

Mạnh Trạch Hư mỉm cười, đứng cách Lục Tu một khoảng xa, ngự kiếm thuật uy lực đánh về phía hắn. Ánh sáng chiếu sáng vạn trượng trong chớp mắt, Thiên La Địa Vồng đỏ nát, vỡ tung trên không trung rồi đột nhiên tan biến. Lục Tu vẫn không ngừng, nhanh chóng đánh về phía Mạnh Trạch Hư vẫn còn ở giữa không trung, tốc độ nhanh đến mức gần như không thấy rõ.

Đúng rồi, ông ta là Lục Tu thân kinh bách chiến, sao có thể không nhìn ra chút manh mối này của Mạnh Trạch Hư? Tất cả chỉ là lạt mềm buộc chặt, hóa ra khi kết giới bị nghiền nát, hắn sẽ lơ lửng trong không trung như vậy.

Sau lưng Mạnh Trạch Hư không có điểm tựa, nhanh chóng niệm chú, nhưng đã không kịp. Đột nhiên có một luồng hương kéo tới từ không trung, vô số những cánh hoa như lửa đỏ vây quanh hắn, mùi thơm ấy có hơi quen thuộc, hết như... sáng sớm ở nơi nào đó, hoa hồng nở rộ, rực rỡ ngắt trời, dường như đang chớm nở trong trái tim của hắn, vô cùng động lòng người.

Thiên Cầu thấy thế, nhanh chóng đánh về phía biển hoa. Trong nháy mắt, Mạnh Trạch Hư và Thiên Cầu, còn có Thập Bát ở cạnh cùng biến mất không còn tăm hơi.

Mưa vẫn còn rơi.

Cô Tiểu Ma như vẫn còn đang choáng váng, giật mình ngồi giữa bốn trụ gỗ, không có cách nào nhúc nhích. Ánh mắt của nàng hơi mù mịt, hết như không hề hay biết tới trận ác chiến vừa xảy ra...

Úc Luru, Úc Luru.

Cái tên tinh xảo đặc sắc như thế, nam tử thần bí lạnh lùng như thế.

Từ ngày bắt đầu quen, có một sự tồn tại đã không bao giờ thay đổi được. Mắt của hắn, môi của hắn, mái tóc đen nhánh của hắn, tất cả đều đã xâm chiếm cõi lòng nàng.

Nhưng hắn đã đi theo Huyền Âm giáo. Cũng là vì nàng, đều là lỗi của nàng.

Cái gì mà nhi tử của chương quỹ! Cái gì mà hoa yêu Thập Bát! Nếu sớm biết sẽ hại hắn... Nếu sớm biết... Cho dù người trong thiên hạ có chết sạch, nàng cũng không quan tâm!

Hóa ra tất cả những gì thuộc về hắn đã sớm mọc rễ nảy mầm, hóa ra giờ đây nàng mới chậm chạp hiểu ra, cho dù có là sự đau đớn hay bất cứ kiếp nạn nào, đều không ngăn nổi đôi mắt màu xanh của hắn, vẫn luôn chôn nơi đáy lòng nàng, luôn dịu dàng cười với nàng một tiếng.

Đó là nụ cười tuyệt thế chỉ thuộc về nàng.

“Mộc Lục, đúng là thuật pháp cao thâm” Lục Tu và các đệ tử Thiên Diễn xông tới: “Uổng phí bao công sức của ta.”

Nàng ngơ ngác, bưng tỉnh như không nghe thấy gì: “... Úc Luru.”

“Cái gì?”

“Ta phải đi cứu Úc Luru.” Đột nhiên nàng có phản ứng, nhìn về phía Lục Tu đầy vẻ khẩn cầu.

“Người ngừng gây sự đi, lần này mọi người rơi vào hiểm cảnh chẳng phải là vì sự cố chấp của người sao?” Lục Tu nghiêm nghị quát lên: “Chờ ta về nói với chương môn sư huynh, nhất định phải nghiêm trị không tha, tuyệt đối không được nương tay.”

“Sư thúc... con sai rồi, người phạt con thế nào cũng được, xin người... để con đi cứu chàng ấy trước...”

“Người ta có chuyện gì mà còn cần người tới cứu?”

”Nhưng...”

”Theo ta về Thiên Diển trước!”

”Chàng là bằng hữu của con, con đi cứu huynh ấy, vậy thì có lỗi gì?” Nàng phản bác, giọng nói dần cao hơn, ánh mắt vô cùng sắc bén, nhìn thẳng vào Lục Tu.

Lục Tu thấy nàng không chịu tính ngộ, càng giận không có chỗ phát: “Hắn không phải người không phải yêu, phong ấn trên người... Vừa nhìn đã thấy không phải là kẻ đứng đắn, e rằng cũng là quái vật...”

Cổ Tiểu Ma bị sắc nước mưa, nhưng tai lại nghe rất rõ.

Quái vật.

Trái tim của nàng run lên, sự đau đớn trong cơ thể như lên đến cực hạn, biến thành phần nộ vô biên.

Thiên hạ to lớn, chỉ sợ không còn chỗ cho ta dung thân.

Người thế nào, yêu thế nào, quái vật thì sao?

Những thứ này đều không đúng, khiến người ta ghét bỏ, chỉ muốn hủy diệt tất cả, sau đó sẽ không còn thứ gì sai trái tồn tại. Không còn hiểu đâu là thiện ác, chỉ còn cảm giác đau đến tê tâm liệt phế.

Phá hủy đi, phá hủy tất cả đi.

”Người dám kết bạn với kẻ như thế nên mới bị người khác ngộ nhận là yêu...” Lục Tu vẫn còn đang khiển trách, chợt cảm thấy có một luồng khí tức màu tím đen đang luân chuyển trên người Cổ Tiểu Ma, từng chút từng chút một, ăn mòn khuôn mặt của thiếu nữ.

”Rắc” một tiếng, đột nhiên trên cọc gỗ lại xuất hiện một vết nứt.

Lục Tu hoảng hốt, lui về phía sau một bước, vội vã nhắc kiểm lên. Tác Oanh lại nhào tới trước, run rẩy nói: “Sur ty! Sur ty!”

Mạc Khinh Viễn vội ngăn nàng lại, ngay cả Vân Tiêu cũng nhìn Cổ Tiểu Ma đầy kinh hãi.

Nàng hơi quay đầu đi, đột nhiên trời mưa lớn, mây đen trên trời cuộn cuộn tụ về một chỗ, đầu đó còn đang có tiếng gào thét, khiến cho khuôn mặt vốn đã tái nhợt của nàng trông như đến từ địa ngục Tu La, trong nháy mắt, sát khí dày đặc khiến y phục của nàng tung bay, luồng khí tím đen trên người Cổ Tiểu Ma mỗi lúc một nhiều, để lộ một đôi mắt đỏ như máu.

Đây là ma tướng.

Chỉ có ma đầu thực lực vô cùng đáng sợ mới có được huyết nhãn, xuất hiện trên người Cổ Tiểu Ma, khiến gương mặt nàng trông vô cùng dữ tợn.

Nàng khẽ run lên, những cọc gỗ đã khiến nàng không thể động đậy khi này lại bị nghiền nát thành bụi. Mây đen cuộn cuộn mỗi lúc một dày đặc, như có một loại sức mạnh nào đó đột nhiên thức tỉnh, đất trời đều khiếp sợ.

Cổ Tiểu Ma nhìn trên mặt đất, nơi đó có một chiếc ô bằng giấy dầu đang nằm nghiêng, gió mưa liên tục ập đến, khiến chiếc ô trông như sắp hỏng đến nơi.

Nàng nhật nó lên, động tác vô cùng dịu dàng, như đang vuốt ve gương mặt tình nhân.

”Chàng là bằng hữu của ta, ta muốn cứu chàng.” Cổ Tiểu Ma thì thào, thu ô, chợt nhìn về phía đám người Lục Tu.

”Ai cản ta thì phải chết.”

Căn bản không có cơ hội phản kháng.

Bọn họ chỉ đứng nhìn đã bị áp chế đến mức không thể cử động.

Sát khí của nàng không ngừng bùng lên, hết như muốn nuốt chửng tất cả.

Khắp nơi đều như đang run rẩy, nước mưa rơi điên cuồng tầm tã, tất cả đều có vẻ quá điên rồ, hết như muốn xuyên thủng cả bầu trời, có thứ gì đó bị thứ sức mạnh này hấp dẫn, đang nhanh chóng đến gần.

Cổ Tiểu Ma nheo mắt, lại thấy đột nhiên trong không trung xuất hiện một vòng xoáy, một đôi tay trong suốt vươn ra từ bên trong, vươn tới gương mặt của nàng, khí thế cuồng đại bạo phát, thân thể của nàng hơi run lên, đôi mắt đỏ ngầu cũng trở nên đen nhánh trong nháy mắt.

Cánh tay kia mỗi lúc một gần, vòng xoáy rút đi, để lộ thân hình một vị nam tử tuấn mỹ tóc bạc từ y, đôi mắt của y có màu tím, tinh thuần, thần thánh,

không thể xâm phạm.

Trong không khí như có khúc ca đầy vui mừng của tiên nhân, vẻ mặt nam tử vô cùng nghiêm túc, rồi lại như đang thờ phào nhẹ nhõm.

”Hóa ra nàng ở đây, Diệp An.”

Đột nhiên Cổ Tiểu Ma ôm lấy thân mình đầy đau đớn, một bóng người trong suốt tách ra khỏi người nàng, hết như hồn phách xuất khiếu, đó là dáng người của một nữ tử bạch y mảnh khảnh.

Có thể là nàng đang khóc.

Khi vài ngón tay trong suốt sắp chạm vào gương mặt của nam tử tử y kia, một giọng nói trong trẻo như vọng lại từ chân trời vang lên.

”Từ... Vi...”

Trong nháy mắt, Cổ Tiểu Ma ngã xuống, nam tử kia bắt lấy cánh tay nàng, ôm lấy nàng rồi lôi nàng vào vòng xoáy.

Mây đen bất chợt tản đi, tiếng rít gào mờ hồ cùng tiếng tiên ca cũng tan biến trong nháy mắt. Nước mưa vẫn còn tí tách rơi, hết như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đệ tử phái Thiên Diễn đã hoàn toàn choáng váng. Lục Tu kiến thức rộng rãi, ông ta hiểu, đó là pháp thuật của thần tiên chân chính.

Là thần.

Vậy Cổ Tiểu Ma, là gì?

Ông ta trấn an mọi người bằng vài câu, lại quyết định sớm rời khỏi nơi này, chạy về Thiên Diễn sơn để tránh phát sinh thêm dị biến.

Năm người ngự kiếm, vừa biến mất ở chân trời. Đột nhiên có vài bóng đen xuất hiện nơi không trung. Người đỏ rực, người trắng như tuyết, chính là hai vị nữ tử yêu điệu.

”Ngươi nhìn thấy không? Bạch Hổ?” Hồng y nữ tử hỏi nhỏ.

”Đương nhiên, không ngờ chuyện cách mười bảy năm, cuối cùng Diệp An tiên tử lại hiện thân ở nơi này.” Toàn thân Bạch Hổ mặc chiến giáp trắng như tuyết, khí thái hùng hực: “Chu Tước, ngươi thấy người kia sao?”

”Là chút khí tức của Diệp An tiên tử, có thể là từ trước khi thiên binh thiên tướng mang nàng rời đi, còn ai vào đây nữa.” Chu Tước nói vô cùng kính cẩn, trên mặt mang theo vài phần kính sợ: “Huống chi... Nàng cũng chỉ bằng lòng thủ hạ lưu tình với y.”

”Thập Phụng động chủ và hai mươi tám tinh tú, dùng ma mười sáu ngày mới giết được một nửa của nàng.” Bạch Hổ nhớ tới đại kiếp năm đó, lòng vẫn còn sợ hãi: “Ta cũng không muốn động tới vị sát tinh này đâu, ai muốn tới thì tới, chuyện nguy hiểm tới nước này, Thanh Long thích hợp nhất.”

”Ngọc Hoàng đại đế có hỏi, cứ nói không thấy nàng đi.” Chu Tước nhú mày.

”Dù sao Ngọc Đế cũng rất yêu thương nàng, có lẽ cũng sẽ mở một mắt nhắm một mắt cho qua.” Bạch Hổ nói: “Đừng quên sứ mệnh của ta và ngươi.”

”Ngươi nói ngọn núi này sao?” Chu Tước khinh miệt cười cười, đột nhiên y phục đỏ hoa lệ tản ra, hóa thành một đôi cánh khổng lồ. Lửa Chu Tước trải rộng khắp chân trời, trút xuống giữa núi, thiêu rụi mọi thứ về hư vô.

”Thật là bạo lực.” Bạch Hổ than thở: “Cứ như vậy, không biết bao sinh linh đã chết rồi.”

”Sẽ luân hồi thôi.” Chu Tước nói: “Đời sau dù có làm gì, ít ra vẫn tốt hơn một con kiến hôi trên đỉnh núi này.”

Nàng vừa dứt lời, rút tam muội chân hỏa của mình đi, trên đỉnh núi bị bao phủ bởi rất nhiều khói đen, cảnh khô tiêu điều, dường như có rất nhiều sinh linh đang rên rỉ.

Bạch Hổ nhú mày, nói thầm: “Có gì đó không đúng.”

”Lão tử đang ngủ say, là kẻ nào liều mạng đến phóng hỏa đốt núi?” Một giọng nói đầy tà khí vang lên, Chu Tước lạnh người kêu một tiếng. Bạch Hổ kéo nàng, một thiếu niên hồng y chậm rãi ra bước ra từ trong núi.

Hắn duỗi lưng, rồi chậm rãi nhìn bốn phía xung quanh, sự yên dị trong đôi mắt nhạt màu càng lạnh lẽo. Cuối cùng lại tập trung trên người của hai vị Thần Quân, khóe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười khát máu.

”Ngươi nói... Ai là kiến hôi?”

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

“Cây nằm khô.”

“... Ừm, đừng làm phiền.” Ai đó đang lay nằng, nhưng nằng không thể mở nổi mắt.

“Mau dậy đi...”

“Ta mệt quá... để ta nằm một chút.” Nằng ngáp dài xoay người sang chỗ khác: “Một lát là được.”

“Này... Nằng vẫn còn ngủ được...” Đột nhiên giọng nói kia có chút uất ức: “Ta đã bị bắt rồi...”

“Bắt??” Nằng mơ mơ màng màng như nhớ ra chút gì đó: “... Ai?”

“Bọn họ muốn bắt ta hầm canh cá hổ.” Giọng nói kia mang theo chút ý cười, dường như không có chút sợ hãi nào: “Chẳng phải nằng nói muốn cứu ta sao? Mau dậy đi...”

Nằng không tỉnh nguyện trở mình, có một bóng người dần trở nên rõ ràng. Ánh mắt của hắn như lưu ly tinh khiết nhất thế gian, đôi môi đỏ mọng như đoá hoa đào nơi xa nhất của chân trời, nụ cười của hắn...

Nụ cười của hắn.

... Mau dậy đi.

“Úc Lưu!”

Bỗng nhiên Cổ Tiểu Ma ngồi bật dậy, trán đổ đầy mồ hôi lạnh. Nằng thở hồn hển, lòng lo sợ đầy bất an, Úc Lưu bị bắt, nằng lại nằm ngủ ở chỗ này, cho dù hắn có là Long thần chuyển thể nhưng nguyên khí chưa hồi phục phong ấn chưa giải, hiện giờ chỉ sợ còn không bằng một con cá hổ, nếu bị mang đi nấu canh thật thì làm sao bây giờ.

Đột nhiên trước mắt xuất hiện gương mặt u ám của Thiên Cầu, hắn đứng cạnh Huyền Sắc, trên đài là Mạnh Trạch Hư với vẻ mặt nghiêm túc. Huyền Sắc cười hi hi mở nắp nồi trong tay Thiên Cầu, nịnh nọt nói: “Giáo chủ, mời dùng canh...”

.....

Thật kinh khủng!

Cổ Tiểu Ma lắc mạnh đầu cố gắng hắt văng ảo tưởng đáng sợ này, từ đầu đến cuối vẫn không chú ý tới nơi mình đang ở. Đợi đến khi nằng muốn tìm tay nải của mình mới phát hiện, căn phòng này vô cùng thanh lịch, trần nhà được trang trí bằng hình hồ điệp, vô cùng uyển chuyển duyên dáng, vừa nhìn đã biết... chính là khuê phòng của một vị tiểu thư khuê các biết thưởng thức.

Nhưng... Nằng chỉ nhớ rõ có một cánh tay giữ lấy nằng, như cố gắng ngăn cản thứ gì đó thức tỉnh, có lẽ là sức mạnh đáng sợ đến từ trong cơ thể nằng..

Lòng Cổ Tiểu Ma đau đớn vô cùng, thậm chí phải nhanh rời khỏi nơi này, chẳng biết tại sao, vừa nhìn thấy nơi này không nơi nào là không có bướm, nằng chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ. Nằng vọt tới cửa, bên cạnh có một chiếc gương đồng lớn dựng đứng, giờ mới phát hiện y phục màu xám trên người chẳng biết đã đi đâu, lúc này được đổi bằng một bộ bạch y, không có chút đồ trang sức, hết như đang bị gói trong một đồng lụa trắng.

Bỗng chốc nét mặt nằng có chút quái dị, lên mở áo nhìn vào, lập tức ngũ quan bắt đầu trở nên vụn vỡ. Không nói tới ngoại sam, ngay cả yếm và tiết khó đều biến thành màu trắng, là tên háo sắc nào làm!!!

Cổ Tiểu Ma càng tức giận hơn, trong lúc không cẩn thận lại liếc thấy mấy miếng bánh hình hồ điệp trên bàn, vượt bụng, tức giận dùng dùng lấy một miếng nhét vào miệng, trong nháy mắt nuốt chút nữa đã gãy răng cửa, đau đến mức kêu lên một tiếng. Lúc này cửa gỗ khắc hoa văn bị đẩy ra, người đến nói bằng giọng nghiêm túc: “Nằng tỉnh rồi?”

Nằng nhai miếng bánh đến hai mắt đầm lệ, tức miệng mắng to: “Con bà nó, cái này cho người ăn sao?... Người xem...”

Cổ Tiểu Ma hét được một nửa, đột nhiên dừng lại. Có chút ánh sáng từ bên ngoài hắt lên mái tóc bạc ấy, người kia ngũ quan tuấn mỹ, nét mặt có hơi nghiêm túc, cũng may hắn có một đôi mắt màu tím, nhất thời làm dịu đi sự nghiêm túc trên khuôn mặt ấy, nhìn khá vui mắt.

Hắn nghe thấy lời nói thô tục của Cổ Tiểu Ma, cũng không giận, chỉ nhàn nhạt liếc đồng bánh trên bàn, nói: “Trước đây nằng luôn bắt ta ăn, ta bảo khó ăn, nằng vẫn không nghe, lần này đã tự biết rồi sao?”

Cổ Tiểu Ma xoa quai hàm, lúc này đang nghi ngờ không biết đầu của người ta có vấn đề gì hay không.

Nàng ngẩng đầu lên, lại thấy hắn đang nhìn nàng chăm chú, chờ nàng trả lời, không khỏi có chút thẹn thùng, người này không biết cấp bậc lễ nghĩa sao, sao có thể nhìn cô nương người ta lúc mới rời giường như thế... Huống chi miệng cô nương người ta còn đầy vụn bánh.

Nàng vẫn chưa trả lời, lại nghe hắn tự nói tiếp: “Chỉ mới đặt đây mười bảy năm thôi, có cứng cũng không lạ lắm...”

Phụt... Thiếu chút nữa nàng đã nghẹn, vội xoay người nôn ra hết: “Mười bảy năm... mẹ ơi... người không sợ... ọe, người không sợ nó có giò bọ sao...”

“Giò bọ?” Hắn suy nghĩ nghiêm túc một lúc: “Đó là gì?”

Thấy hắn dùng đôi mắt xinh đẹp kia nhìn nàng, hết như thật sự không biết giò bọ là thứ gì.

“Y phục... là người thay cho ta?” Nàng nhìn hắn, nói lảng sang chuyện khác, mong có thể lấy được đáp án phủ định.

“Là ta thay.” Nào ngờ hắn dứt khoát hủy diệt hi vọng của nàng, còn trung vẻ mặt thuần khiết như thế, thật sự giống như nàng đã suy nghĩ quá nhiều nên mặt mày mới bí ối như vậy.

Mắt Cổ Tiểu Ma bắt đầu rút gân, có cảm giác bọn họ nên khai thông sự bất đồng tư tưởng này một chút.

“Người là ai?” Nàng kiên quyết hỏi.

“Từ Vi.” Hắn lập tức ngoan ngoãn đáp lời, trả lời vô cùng gọn gàng, tuy Cổ Tiểu Ma cảm thấy chưa thỏa mãn, nhưng hiển nhiên cũng không bắt được chút lỗi nào.

“Đây là đâu?” Cảm thấy khát, nàng tự rót cho mình một ly trà...

“Chỗ ở cũ trước kia của nàng.” Từ Vi thành thật trả lời.

Trà vừa đưa được nửa đường, Cổ Tiểu Ma cứng đờ: “Chỗ ở cũ?... À, trà này không phải đồ từ mười bảy năm trước chứ?”

Từ Vi suy nghĩ một chút, rất nghiêm túc mà gật đầu: “Nơi này có vài thứ cũng đã hơn vạn năm, để bao lâu cũng không có vấn đề gì...”

Cổ Tiểu Ma ngoan ngoãn đổ nước trà về lại trong ấm sứ, ngay sau đó hỏi người sau một vấn đề mấu chốt.

“Ta là ai?”

“Nàng?” Từ Vi hơi ngẩn ra, sau đó nghiêng đầu, nói: “Nàng không nhớ sao?”...

Chẳng lẽ hắn không nhìn ra à? Đầu Cổ Tiểu Ma đầy vạch đen, chỉ cảm thấy người này vô cùng phóng khoáng, tuấn mỹ như tiên, thái độ nghiêm túc rất đạt tiêu chuẩn, chỉ tiếc hắn quá ngây thơ, vừa nhìn đã biết dễ gạt. Nếu như thế, không bằng ăn ngay nói thật. Nàng suy nghĩ hồi lâu, sau đó nghiêm túc nói: “Cho dù là gì, chỉ sợ ta không phải là người người muốn tìm, nhưng bằng hữu của ta đang ở trong hiểm cảnh, ta phải đi cứu chàng.”

Từ Vi như có chút bối rối, nhìn nàng chạy ào ra gian ngoài để tìm kiếm tay nải như một con lóc, bóng lưng của nàng nhỏ bé và yếu ớt như thế, không ai có thể ngờ nữ tử nhỏ bé và yếu ớt như vậy đã từng trộm thần khí Hiên Viên, một đêm thành ma, giết tới Điện Cửu Tiêu, huyết tẩy Thiên Đình. Đó là sỉ nhục không cách nào xóa bỏ của thiên giới, tên của nàng là cấm kị, sự tồn tại của nàng là uy hiếp, có thể nàng..

“... Điệp An.”

Vai Cổ Tiểu Ma run lên, nàng muốn quay lại, nhưng hết lần này tới lần khác lại không muốn quay đầu. Trong lòng có chút cảm giác đau đớn khó có thể diễn tả bằng lời, có gì đó đang dấy dựa trong cơ thể nàng, đầy đau đớn.

Lòng thật đau, đây là cảm giác gì, chỉ vừa nghe thấy một cái tên từ trong miệng hắn, hốc mắt nàng đã đỏ lên, như đã nhớ nhưng từ rất nhiều năm.

“Điệp An là ai?” Nàng không quay đầu lại.

Nàng không nhớ.

Từ Vi ngơ ngác nhìn nàng, đột nhiên đưa tay vỗ nhẹ tim mình, mặt không cảm xúc, nói: “Nơi này, hơi khó chịu.”

Cuối cùng Cổ Tiểu Ma cũng không nhịn được mà quay đầu lại, thấy Từ Vi nhìn nàng nghiêm túc như thế, lòng càng bức bối: “Vì sao người lại đưa ta đến đây? Người và Điệp An... có quan hệ thế nào?”

“Ta muốn cứu nàng, nàng động khí, Thiên Đình đã biết nàng ở nhân giới.” Hắn trả lời.

“Vì sao người lại cứu ta?”

“... Ta cũng không biết.” Từ Vi như hoang mang hơn: “Nàng nói nàng yêu ta, nhưng ta... không biết yêu là gì.”

Trong nháy mắt, có rất nhiều đoạn ký ức ngấn ứa về như thủy triều.

Nơi ấy có một nữ tử cười rất tươi, lắc lắc tay Từ Vi, cười duyên, nói: “Chàng đừng có quả nhân quả nhân mãi, khó nghe quá.”

Tiếng cười tan đi, nàng vẫn đứng sau lưng Từ Vi, những ngón tay trắng nõn đan vào mái tóc bạc mỹ lệ của hắn, chậm rãi chải từng lọn. Thời gian vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng gió thổi cũng không có, dường như ai cũng sợ phải xông vào bức họa cổ xưa tĩnh lặng này.

Cổ Tiểu Ma giật nảy mình, nàng nhận ra đôi tay kia. Đó là đôi tay cầm cổ kiếm kim sắc lưu quang, chặt đứt Phục Ma Chương trong Thiên Lao. Hóa ra đó không phải là mơ! Là nàng đã thả Ưc Lưu... Long thần chuyển thế bị nhốt trong Thiên Lao.

Rồi đột nhiên, hình ảnh xoay chuyển, ở bên ao sen, nàng tự quỳ xuống, lại nghe thấy một giọng nói thanh lãnh của nữ tử truyền đến: “Động tâm sao? Đáng chê cười, ai gia dùng đá Nữ Oa tạo ra ngươi, cuối cùng lại muốn bắt chước những thứ tình ái thế tục của phàm nhân ư?”

Nàng chỉ quỳ, trong lòng cất giấu một đôi mắt màu tím, đó là chút cố chấp của ma. Đột nhiên nữ tử trước mặt biến thành một lão giả cao cao tại thượng, ông ta ngồi trên ghế dài kim sắc nơi xa, mắt không hề nhìn nàng.

“Một tiên tử Dao Trì nho nhỏ, lại có tư tình với Từ Vi Đại Đế ở cực bắc, xúc phạm luật trời, làm nhục Thiên Đình, tội đáng chém.”

Nàng bị xích bằng khóa sắt, nhìn nam tử tóc bạc ngoài Thiên Lao, khóc lóc: “Từ Vi, Từ Vi, đưa ta đi, chúng ta cùng đi...”

“Vi sao chúng ta phải đi?” Từ Vi nghiêm trang nói: “Ta đến cầu xin Ngọc Đế thả ngươi ra là được.”

“Ngài không cho chúng ta ở chung với nhau...” Nước mắt xuống là chã: “Ta yêu chàng...”

“Yêu?” Đôi mắt tím kia càng mờ mịt: “Cái gì là yêu...”

Nàng ngây người, hoa đào lộng lẫy, nước chảy nhẹ nhàng, là mọi thứ quá tươi đẹp, khiến nàng quên mất, nam tử nàng yêu là thần, là vị thần cao cao tại thượng tại phương bắc, Từ Vi Đại Đế.

Hắn hoàn toàn không biết yêu là gì.

Bỗng chốc thiên địa biến đen, chỉ còn nàng bị trôi trên cột đá chịu thiên kiếp, hai hàng huyết lệ như thấm vào lòng, biến thành sự thù hận sâu sắc nhất.

Nếu không thích, vì sao phải cười với nàng? Vì sao khi nàng cảm thấy cô đơn nhất lại dạy nàng chơi đàn, theo nàng ngắm sao? Nếu không thích, vì sao lại đồng ý ở cạnh nàng vĩnh viễn?

Hắn lừa nàng!

Bọn họ đều lừa nàng!

Cừ hận trong lòng như lửa cháy trên đồng cỏ, nhanh chóng lan tràn, là ai sai? Là ai ép nàng bước đến con đường này?

Là luật trời!

Ai định ra luật trời! Ai nói thần tiên không thể yêu!

Nàng muốn phá hủy tất cả! Phá hủy tất cả mọi thứ khiến nàng phải đau khổ! Như thế sẽ không còn gì phải thương cảm, cũng không còn bất cứ đau khổ gì nữa.

Để bọn họ phải gào khóc, để bọn họ phải hối hận, phải trả lại cho bọn họ gấp trăm lần những đau đớn mà nàng phải chịu.

Nàng nhắm mắt, giọt nước mắt thuần khiết cuối cùng chảy ngược vào lòng, phát ra tiếng vọng đầy xa xôi.

Thế nhưng Từ Vi.

Nếu có kiếp sau, hãy nghe ta đàn thêm lần nữa.

Mặc dù sớm biết chỉ là mong muốn đơn phương của ta...

Cũng không hề hối hận, kiếp này vì chàng, lưu lạc thành ma.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Chương 26

Hoàng hôn cuối thu, mặt trời chiều đã sắp lặn khỏi những dãy núi.

Nơi màn trời âm đạm có vài bóng người xuất hiện, sau khi làn hương hoa trà nồng nặc tản đi, đột nhiên trong rừng có thêm thân hình của hai nam tử và một nữ tử, vài bóng người áp sát trong nháy mắt, kính cẩn lên tiếng: “Tham kiến giáo chủ.”

Mạnh Trạch Hư vẫn luôn dịu dàng nhã nhặn lại có thái độ khác thường, vẻ mặt âm u, hỏi: “Các người... sao giờ mới tới?”

“Khởi bẩm giáo chủ.” Đệ tử cầm đầu đám người Huyền Âm run như cây sậy, nói: “Là... là hữu hộ pháp bảo đảm người đệ tử chờ ở nơi này...”

“Hữu hộ pháp?” Mạnh Trạch Hư túm lấy vạt áo đệ tử kia: “Hữu hộ pháp cái gì? Hấn dám... dám... làm nàng bị thương, ta sẽ khiến hấn ngay cả xương cốt cũng không còn!”

Thiên Cầu thấy Mạnh Trạch Hư mất kiểm soát, bước lên phía trước một bước, nói: “Giáo chủ đừng vội, chuyện này của chúng ta không phải là không có thu hoạch, chỉ ít... cũng có được Long thần chuyển thể.”

Hấn nâng quyền trực lên trước, Mạnh Trạch Hư thấy, lại không mấy mừng rỡ, chỉ tức giận nói: “Nếu nàng bị thương, có nưòi Long thần chuyển thể thì sao? Rõ ràng hấn đã đồng ý với ta, sẽ không làm nàng bị thương.”

Các đệ tử nghe thấy thì không hiểu gì, Thiên Cầu cũng không dám nói lời nào, chỉ kính cẩn cúi thấp đầu.

Mạnh Trạch Hư nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, lúc này mới bình tĩnh lại một chút, xoay người nhìn nhật hỏi: “Chuyện ở núi A Ni Mã Đức, sắp xếp xong chưa?”

“Khởi bẩm giáo chủ, thuộc hạ đã sắp xếp thỏa đáng.”

“Hấn... thế nào rồi?”

“Hấn được thuộc hạ nhặt về, trung thành và tận tâm, yêu lực chỉ sợ không kém thuộc hạ, chắc chắn không có vấn đề.”

Mạnh Trạch Hư gật đầu, hoàn toàn khôi phục lại dáng vẻ nhã nhặn lúc trước, nhìn về phía bóng dáng đồ rực như lửa cách đó không xa.

Thập Bát có chút lo lắng mà nhìn Mạnh Trạch Hư, thấy hấn xoay người, mặt không khỏi đỏ lên, tim đập thật nhanh, chỉ hận đám tóc đen đang bị gió thổi rối bù, mình đấu với đám cương thi kia lâu như thế, chưa kịp soi gương, không biết dáng vẻ có chật vật lắm không.

“Đa tạ cô nương cứu giúp.” Hấn cười rộ lên: “Đại ân đại đức thật sự báo đáp không hết, vẫn xin hỏi phương danh của cô nương?”

Nàng gục đầu, chút ảm áp trong lòng bỗng biến mất, gió đêm nơi núi cao như thêm rét lạnh, thổi vào tận xương cốt trong thân thể. Những thứ tình cảm dồn nén bao lâu sắp sửa bộc phát lại nghẹn nơi cổ họng, có chút đắng chát, không biết phải biểu lộ thế nào.

Hấn không nhận ra nàng, vốn cũng là chuyện bình thường.

Lòng nàng có hấn của năm ấy, nhưng nàng cũng chỉ là gốc sơn trà trên núi, chỉ đẹp trong giây lát, mỹ lệ trong giây lát, lại mang hy vọng xa vời hấn sẽ ghi nhớ trong lòng, có buồn cười lắm không.

“... Thập Bát.” Nàng cúi đầu, nói: “Công tử... Chàng hãy nhớ kĩ.”

Mạnh Trạch Hư hơi ngẩn ra, có chút khó hiểu nhìn nét mặt của nàng, vì sao mới vừa rồi vẫn còn tốt, lúc này lại trông như sắp khóc, ngay cả giọng nói cũng mang theo chút nghẹn ngào.

Còn có ánh mắt nóng bỏng như thế, như muốn thiêu đốt người khác.

Hấn không ngốc.

“Sắc trời đã tối, không bằng mời Thập Bát cô nương đến tề giáo, tại hạ cũng có thể tận tình tiếp đãi.”

Hấn nói, sau đó cười một tiếng vô cùng ảm áp.

Thân thể của nàng hơi run lên, cả người như sắp tan chảy.

Vì giờ phút này, nàng chăm chỉ khổ luyện, chỉ vì một ngày có thể hóa thành người. Nàng chỉ mặc hồng y, khiến bản thân trông thật rực rỡ. Chỉ vì một câu diễm lệ của hấn, chỉ sợ hấn không nhận ra mình.

Hiện tại cuối cùng hấn đã nhớ tên của nàng, còn gọi nàng là Thập Bát cô nương.

Cho tới giờ, nàng vẫn chưa từng biết tên mình lại dễ nghe đến thế.

Trạch Hư, Mạnh Trạch Hư.

Nụ cười của hắn nở rộ trong trí nhớ của nàng năm năm, nhất định là một quãng thời gian tương tư không dễ dàng.

“Được.” Nàng cười đồng ý, dung mạo tươi đẹp như xuân lại như ngậm sương, không phải ai cũng phát hiện chút thê lương ấy.

Thiên Cung, bên Dao Trì.

Bạch Hồ liễu mạng lời Chu Tước cả người bản thủ, ngay cả chiến giáp của bản thân cũng nhuộm đầy vết nhor, vô cùng tức giận.

“Bình tĩnh đi!”

“Ta muốn làm thịt con yêu quái đó!” Nửa bộ váy áo của Chu Tước đã bị rách, người đầy mùi hôi thối: “Hắn... hắn dám nói ta là... là...”

“Gà lửa ngốc.” Bạch Hồ buồn cười tiếp lời, thành công nhận được ánh mắt đầy tức giận của Chu Tước, lập tức lên tiếng trấn an nàng: “Hắn cũng nói ta là mèo cầu tài thôi.”

“Sao tên yêu quái độc mồn ấy lại ở trên núi!” Chu Tước cá giận, nói: “Nếu truyền khắp thiên giới, hai người chúng ta đâu không lại hắn, sau này sao còn thể diện để cãi nhau với tên Thanh Long đó nữa?”

Bạch Hồ không khỏi dở khóc dở cười, Chu Tước này dù gì cũng đã sống được mấy vạn năm, sao tính tình vẫn như tiểu hài tử thế này.

“Yêu quái kia thật sự không đơn giản, ngươi biết rõ hơn ta.” Đôi mày lá liễu khí thái anh hùng hực hực của nàng nhíu chặt: “Yêu quái bậc này, đã lâu không gặp rồi.”

“Quả Vãng Sinh.” Đột nhiên Chu Tước nói: “Ngươi có nhớ Thiên giới vốn có một cặp quả Vãng Sinh không? Người ăn được chỉ có thể kéo dài tuổi thọ. Nhưng yêu ăn vào lại được rất nhiều lợi ích, không cần vượt thiên kiếp, trực tiếp phi thăng thành tiên hoặc hóa ma, nhưng hồ yêu này dù có đáng vẽ của yêu hồ, nhưng đạo hạnh còn chưa...”

“Ta và ngươi liên thủ, vẫn chưa tháo bỏ Tứ Phương Ấn, miễn cưỡng đấu ngang tay.” Bạch Hồ trầm ngâm nói: “Lần này chặt vật như thế, chỉ bởi vì...”

“Vi... con tiểu yêu đó nói nhảm quá nhiều!” Chu Tước nhớ lại thảm cảnh vừa rồi, mặt lại đỏ lên: “Ta còn không biết phụ mẫu mình là ai, bọn họ có quan hệ gì tới hắn!! Lão nương đây thích ở đâu mà còn sợ phải phiền tới hắn à?...”

Bạch Hồ đen mặt, bị người ta mắng từ nãy tới giờ, mặt như thế, không cần phải nhắc lại đâu.

Các nàng trông vô cùng thảm hại, lại thấy phía xa có hai người đang đi tới, đợi hai bóng người kia tới gần, lập tức vội vã kính cẩn hành lễ: “Nam tọa Chu Tước.”

“Tây tọa Bạch Hồ.”

“Yết kiến Từ Vi Đại Đế.”

“Yết kiến Từ Vi Đại Đế.”

Đầu của hai vị tọa thần đều cúi rất thấp, cả người cũng cong xuống, một cơn gió lạnh thổi qua.

Sau đó, qua một lúc lâu, lâu đến mức lá cây cái trắng trên người hai vị tọa thần đều khô cứng, Từ Vi mới như bừng tỉnh đại ngộ, nói: “A, hai vị tọa thần miễn lễ.”

....

Thật ra, Cổ Tiểu Ma vẫn luôn nghi ngờ, có phải thần tiên nào cũng có đức hạnh như tên Từ Vi Đại Đế này không.

Nhìn từ xa thì tiên khí lượn lờ, thánh thiện vô cùng, nét mặt quang minh lăm lăm đến mức khiến người ta vừa nhìn đã không khỏi có chút tự ti mặc cảm.

Thế nhưng đến gần mới phát hiện, thì ra hắn chỉ ngốc bẩm sinh mà thôi.

Chu Tước và Bạch Hồ thấy Cổ Tiểu Ma đến gần, không khỏi cùng lui về phía sau một bước, dù sau vẫn chưa ai quên trận đại nạn từ trên trời giáng xuống lúc trước, Điện An tiên từ tay cầm thần khí Hiến Viên kiếm, trên Điện Cửu Tiêu, một chân đạp lên bảo tọa của Ngọc Hoàng Đại Đế, hai mắt đỏ như máu, sát khí ngút trời, tiếng cười thê lương vô tận lúc cuối vẫn như vang vọng trong Thiên Cung, chưa hề biến mất.

Thế nhưng mặt ngoài lại không thể nói Từ Vi Đại Đế chưa chấp trọng phạm của Thiên Cung, Bạch Hồ cười khan một tiếng, chỉ có thể giả vờ hỏi: “Vị này là?”

Cổ Tiểu Ma hiểu có chuyện gì xảy ra, lòng không khỏi buồn cười. Lại tiến lên một bước, nói: “Tại hạ Cổ Tiểu Ma, đệ tử phái Thiên Diễn.”

Hai vị tọa thần hoảng sợ lui về phía sau một bước, khi này nhìn nàng ôm quyền, thiếu chút nữa cho rằng nàng chuẩn bị lấy Hiên Viên thần binh. Năm đó Điện An tiên tử cũng chỉ là một đọa ma của tiên giới, nàng có thể giết tới Điện Cửu Tiêu, hoàn toàn là nhờ vào chuỗi Hiên Viên này. Thần khí đứng thứ hai trong thập đại thần khí Cửu Châu, không ai có thể cầm kiếm, nhưng nàng được Tây Vương Mẫu tạo thành từ một khối đá hình hồ điệp của Nữ Oa, đá Nữ Oa đều là thần khí của Cửu Châu, Hiên Viên kiếm ngay cả chư thần Thượng Cổ cũng không có cách nào khống chế, lại có thể bị một tiên tử Dao Trì nhỏ nhỏ như nàng trộm đi.

“Sao hai vị tọa thần lại chật vật như vậy?” Đột nhiên Từ Vi mở lời.

Chu Tước và Bạch Hổ lúng túng liếc nhau, không còn cách nào khác, chỉ có thể kể lại chuyện gặp hồng y thiếu niên trên núi A Ni Mã Đức, nhưng lại không đề cập đến chuyện Ngọc Đế phái hai người các nàng đến điều tra sát khí của Điện An. Lòng Cổ Tiểu Ma hơi động, nếu phải đi cứu Úc Lưu, trước hết phải địch lại Thiên Cầu, nếu nguyên khí của Úc Lưu còn chưa hồi phục, dù có lần qua lần lại thế nào cũng sẽ uổng phí, không bằng mượn chút thực lực của Từ Vi, hơn nữa còn có hai vị tọa thần, trước đến núi A Ni Mã Đức lấy Huyết Tê Thảo, rồi mới đi cứu Úc Lưu, chẳng phải là kế hay sao?

“Hơi quá đáng” Cổ Tiểu Ma siết chặt tay: “Chỉ một tên yêu quái đã ngông cuồng như thế, truyền đi chẳng phải sẽ làm ô uế uy danh thần tướng sao?”

Lúc nàng tính kế, nét mặt vô cùng khả nghi. Nhưng Từ Vi lại là thần đế cao cao tại thượng, chưa nói không có ai dám lừa hấn, chỉ sợ một lời nói dối cũng chưa từng nghe qua. Lập tức nói: “Vậy nàng định làm gì?”

“Chúng ta lại hạ phạm, bắt yêu quái kia, khiến hấn phải đập đầu nhận sai trước hai vị tọa thần!”

Bạch Hổ nhìn vẻ mặt của Cổ Tiểu Ma, chỉ cảm thấy có chút không đúng, lại không dám nói lời nào. Chu Tước mừng rỡ gật đầu, có Từ Vi Đại Đế ở đây, không lo không có cách rửa nhục.

“Cũng được.” Từ Vi nhìn đáng vẻ phản chấn của nàng, không hiểu sao tâm tình lại tốt hơn.

Cổ Tiểu Ma có tật giật mình, chỉ sợ hấn không giữ lời, bèn vui sướng dẫn đầu xông ra ngoài. Đi mấy vòng quanh Bắc Cực thiên cung nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ này xong, lại phát hiện dưới tất cả các cột đá tinh ngọc nơi đây đều cuộn cuộn mây trắng, trong mơ hồ còn có thể thấy được núi sông tráng lệ, nàng liếc mắt một cái, hơi hoa mắt chóng mặt. Cuối cùng cũng buông tha cho việc tìm đường, có chút đáng thương quay đầu lại: “Chúng ta xuống dưới bằng cách nào đây?”

....

Hóa ra nàng đi lòng vòng hồi lâu là vì chuyện này!

Đầu Chu Tước và Bạch Hổ đều phủ đầy vạch đen. Từ Vi lại dịu dàng vươn tay về phía nàng, nghiêm túc nói: “Ta dẫn đi.”

Đột nhiên Cổ Tiểu Ma có suy nghĩ, là Từ Vi mang nàng đến nơi này, còn giúp nàng thay y phục...

Nàng đỏ mặt, có thể là do đáng vẻ hấn quá nghiêm chỉnh, ít nhất là đôi mắt màu tím trong sáng lấp lánh ánh sáng thuần khiết kia, hết như việc hấn giúp nàng thay y phục là chuyện hiển nhiên, không có gì là không hợp lý.

Bỗng nhiên Cổ Tiểu Ma cảm thấy cứ lợi dụng hấn như thế, có phải hơi quá đáng không. Nhưng dừng một chút, vẫn là cánh tay đưa tới, nhưng nàng như hoa mắt, có con gió nhanh chóng lướt qua, mà nàng lại không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Chờ ta, Úc Lưu.

Chờ ta...

Ao hoa sen bên cạnh bỗng chốc nổi gió, có thứ gì đó đang len lỏi vào màn đêm, làm hàng mi nam tử dưới tàng cây run rẩy, một khúc “Bích Gian Lưu Tuyền” khẽ ngừng.

Hắn thần nhiên ngẩng đầu, thanh sam vung lên, tóc đen vô biên tung bay.

Tiểu viện thanh lịch tao nhã, bốn phía lại bị hạ kết giới nặng nề, ngăn được đáng người tiêu điều, lại không ngăn được tiếng gió tán mạn.

Luôn là biệt viện tinh mỹ như thế, không ngờ Huyền Âm giáo cũng có. Phong cảnh như vậy, hết như một nghìn năm trước, người người cướp hấn, người người sợ hấn, nhưng người người đều muốn có được thiên hạ, không dám thất lễ với hấn.

Dù sao cũng chẳng có gì khác nhau.

Đôi con ngươi lục sắc thanh lãnh rơi vào một tảng đá bên hồ, mặt trên có bộ y phục xám tro, lấm tẩm vết máu đã sớm khô, như có chút tâm sự dịu dàng đang lắng lặng ẩn giấu.

Hắn khẽ nhặt lên, siết chặt vào lòng bàn tay, dung mạo càng tuyệt thế. Có chút hoa văn đen chậm rãi bò lên cổ hấn, yêu dị mà thô lương, chỉ trong chớp mắt, lại ẩn vào trong cơ thể, không còn chút bóng dáng.

Chương 27

Bầu trời rất cao, tiếng gió thổi như đang than khóc, từng cụm mây lớn như đang mê hoặc ánh mắt người nhìn, có thể dùng từ mông lung để hình dung cảnh sắc hùng vĩ này. Cổ Tiểu Ma hơi choáng, bình thường vừa đứng trên Vực Đoạn Hồn đã cảm thấy nó cao tới dọa người, giờ lại càng không dám nhìn xuống, chỉ liều mạng che mắt, ôm chặt lấy tay Từ Vi.

Đột nhiên nàng ý thức được chuyện mình lại có thể tiếp xúc thân mật với thần tiên, nếu lúc về kể cho Tác Oanh và huynh đệ Đỗ gia nghe, chẳng phải sẽ khiến bọn họ ao ước đến chết sao? Sau lưng còn có cả hai vị tọa thần hộ tống, à, tuy đáng về hai vị tọa thần có hơi chật vật, nhưng dù gì cũng là tọa thần tứ phương... Cổ Tiểu Ma đắc ý, thầm nghĩ phải gọi tất cả mọi người của phái Thiên Diễn đến xem, bọn họ vất vả tu luyện cả đời cũng chưa hẳn đã gặp mặt thần đế, lúc này còn mang theo nàng cười mây đạp giá, thật là uy phong.

Không biết Từ Vi nhớ ra điều gì, chỉ quay đầu nhìn Cổ Tiểu Ma, tính tình hần đơn giản, cũng không thấy ánh mắt của nàng có gì không ổn, Cổ Tiểu Ma lại có phần căng thẳng, rất sợ đột nhiên hần sẽ rút lui không mang theo nàng đi nữa, lấy hết dũng khí nhếch môi cười với hần một tiếng.

Qua một lúc lâu, hần mới kịp thời phản ứng, nhìn thấy nàng cười với mình như thế, bỗng giật mình: “A.”

... Phản ứng kiểu gì vậy? Đầu Cổ Tiểu Ma đầy vạch đen.

“Hình như trông nàng có vẻ khó coi hơn trước đây.”

...

Không lẽ ở chung hơn hai ngày, lúc này hần mới phát hiện dung mạo của nàng không giống Diệp An sao? Cổ Tiểu Ma không biết nên vui hay buồn, chỉ cười khê: “Ta đã nói từ sớm rồi, ta không phải Diệp An.”

“Là nàng.” Hần gật đầu đầy chắc chắn, nghiêm túc nói: “Ta có thể cảm thấy khí tức của nàng.”

Nàng gục đầu, không hiểu cảm xúc trong lòng mình là gì, đột nhiên siết chặt tay hần, gần từng chữ một: “Huynh nhìn ta đi.”

Từ Vi có chút kinh ngạc.

“Huynh nhìn ta cho kỹ, e rằng nàng thật sự ở trong cơ thể ta... nhưng ta không phải là nàng, ta là người, có lẽ còn là yêu, ta cũng không biết đến cùng bản thân là gì... Thế nhưng, cũng không phải là nàng, không phải là Diệp An từng yêu huynh đến cuồng dại, ta nói lại lần nữa, ta là Cổ Tiểu Ma.”

Nét mặt của nàng có phần bối rối: “Huynh có thể đưa nàng ra khỏi cơ thể ta không.”

Từ Vi lắc đầu, chỉ kinh ngạc nhìn nàng: “Có thể nàng vốn là...”

“Ta không phải.” Nàng vội dùng tay kia lấy một túi thêu ra khỏi cổ: “Huynh xem, chẳng biết tại sao ta lại xuất hiện trên Thiên Diễn sơn, trên người còn có cả vật này... Ta không phải Diệp An!”

Chu Tước và Bạch Hồ theo phía sau, kinh ngạc nhìn sự kích động của Cổ Tiểu Ma. Từ Vi mở túi thêu, vẫn là vẻ mặt ngơ ngác ấy, qua hồi lâu mới lên tiếng: “Ồ.”

Ồ cái gì mà ồ, còn không mau giải thích thân phận của ta đi!

Vì vậy, Từ Vi không phụ sự kì vọng của nàng lại ngăn người một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Năm đó hai mươi tám tinh tú và ba mươi sáu thần tướng đánh nàng trọng thương, Thập Phương động chủ chỉ còn bốn người, đuổi nàng đến tận nhân giới, ta muốn cứu nàng, nghĩ cách ngăn bọn họ lại, nàng bỏ chạy...” Hần dừng một chút, quay đầu lại, nói: “Không ngờ nàng bám vào một gốc linh chi vừa có thân thức, linh lực của nàng độ cho nó năm trăm năm đạo hạnh để trưởng thành, từ đó sát khí của nàng biến mất, ngay cả yêu khí bên trong cơ thể cũng nhạt dần, làm người trong mười bảy năm...”

Hóa ra nàng thật sự là yêu.

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, đột nhiên vô cùng bình tĩnh.

Nàng đã từng tìm mọi lí do để trốn tránh, mấy năm nay, thứ nàng đã thấy, nghe, cảm nhận, tất cả đều không phải là một hồi ảo mộng. Mà khi tất cả chân tướng nàng từng sợ hãi bày ra trước mắt, những cảm xúc bàng hoàng chấn động kia đã biến mất không còn tăm hơi, nàng nhất định phải đối mặt với chúng.

Thiếu nữ đã từng không tìm không phôi, giờ đã trưởng thành.

Là ai đã vỗ về gương mặt của nàng, nói, hóa ra chúng ta đều là quái vật.

Nàng đã có thể miễn cưỡng ra vẻ không hề hấn gì, có thể nàng đã lấy hết dũng khí để mỉm cười, nhưng hấn lại không biết, trong đôi mắt u ám kia của hấn, lại là khát vọng của nàng.

Chính là hơi ấm khi nương tựa lẫn nhau.

Cổ Tiểu Ma hơi run rẩy, ngẩng mặt lên tiếp tục cười: “Huynh xem, ta chỉ là gốc yêu linh chi Cổ Tiểu Ma, Diệp An không có ở đây.”

Dường như nét mặt của nàng quá bi thương, Tử Vi lại sợ run hồi lâu, mới thờ ơ nói ra, nói: “A, sao ngọn núi này lại cháy đen thành như vậy, thật tội lỗi.”

...

Thì ra hấn trầm tư lâu như thế là vì đang tiêu hóa vấn đề này. Khóe miệng Cổ Tiểu Ma lại giật giật, đột nhiên Chu Tước đằng sau lại mất tự nhiên xấn tay áo, Bạch Hồ liếc nàng, khẽ cười: “Đây là... tàn tích sau khi tranh đấu với yêu quái kia.”

Cổ Tiểu Ma nhú mày, không phải nói núi A Nương Ngươi chỉ xuất hiện vào buổi tối sao? Nhưng giờ rõ ràng đang là buổi trưa, trời sáng choang, núi này lại xuất hiện, nơi này hỗn độn không nói, còn bị cháy đen. Có điều như vậy cũng không sao, việc nàng đi lấy thảo dược cũng không bị cản trở.

Bốn bóng người đáp xuống, trấn Thái An yên tĩnh như đã chết, thì thể đồng cương thi ở nơi này đã sớm bị Chu Tước dùng Tam Muội Chân hỏa đốt cháy sạch không còn một mảnh, trong không khí vẫn còn chút mùi thối vẫn chưa tản đi, mũi Cổ Tiểu Ma rất nhạy cảm, không khỏi bịt mũi và miệng lại, chậm rãi đi về phía trước.

Đất đá cây cối trên núi cháy đen, xung quanh chẳng còn lại gì, Cổ Tiểu Ma hơi căng thẳng trốn sau lưng Tử Vi, rất sợ tên yêu quái có thể đánh thắng cả tọa thần sẽ nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt nàng, Chu Tước cũng khó chịu nhìn khắp bốn phía, Bạch Hồ chỉ sợ Tử Vi phát hiện ra mục đích bọn họ tới đây, ngoại trừ Tử Vi, ba người đều mang theo ý xấu riêng.

Đi được lúc lâu, âm khí trên núi mỗi lúc một dày đặc, Tử Vi nhú mày, yêu sơn có yêu ma thì thôi, sao còn có cả âm khí.

Một hang núi, nằm ở giữa sườn núi đầy dữ tợn, đợi chờ nuốt chửng những con người ngu ngốc.

Đáng tiếc lúc này lại là hai vị tọa thần, một vị đại đế, còn thêm một kẻ nửa người nửa yêu.

Đoán chừng mấy vạn năm qua cũng không có mê tổ họ nào như thế.

Tử Vi nghiêm túc bước vào, Cổ Tiểu Ma còn chưa kịp sợ hãi, đã buộc lòng phải đuổi sát.

Trong động đen kịt, cũng may có mái tóc mềm mại của Tử Vi đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt phía trước. Sau khi Cổ Tiểu Ma đáp xuống đất đã không còn bám lấy tay hấn, có điều lúc này trên người không có bội kiếm, có nguy hiểm cũng chỉ có thể hét chói tai, lập tức cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào.

Nàng đi một hồi, đột nhiên cảm thấy dưới chân mềm hẫng, nghi ngờ cúi người nhìn xuống, chỉ cảm thấy tròn tròn nhấp nháy, không thấy rõ. Đợi đến khi Chu Tước đến gần, triệu ra một hỏa cầu trên tay, lại phát hiện đó là nhân cầu vẫn chưa nát, nhất thời toàn thân tê dại, vội vàng nhảy ra, sau lưng lại như đụng phải vật gì, bỗng nhiên quay đầu lại, thiếu chút nữa đã nện tại chỗ.

Đó là một bộ xác thối toàn thân đầy gai bọ, lúc này khi có ánh lửa sáng ngời mới phát hiện xung quanh đều là xác thối như vậy, vụn vụn trên vách tường, hơi thở hôi thối toát ra, durt khoát tràn về phía trước, khiến người ta hoài nghi không biết liệu đây có phải con đường dẫn tới địa phủ hay không.

Cổ Tiểu Ma sợ hãi bắt lấy vật áo của Tử Vi, run rẩy nói: “Chuyện này... sao...”

Tử Vi lại nhú mày, Chu Tước và Bạch Hồ cũng không có phản ứng gì lớn, dù sao, họ đã từng thấy cảnh tượng còn tàn khốc hơn nơi đây. Bạch Hồ khịt mũi, ngạc nhiên nói: “Âm khí nặng hơn rồi...”

“Tên yêu quái kia đang chơi đùa kiểu gì vậy?” Chu Tước khó chịu nói, muốn nhanh chóng tiến lên tra rõ ngọn ngành, thế nhưng Cổ Tiểu Ma còn ở phía trước, hai người vẫn còn kiêng kỵ nàng, nói gì cũng không dám lại gần, chỉ dám đi phía sau, đi được nửa nén hương, rốt cuộc cũng nhìn thấy ánh sáng.

Mấy người đứng trước cửa ra, chỉ cho rằng ở đầu khác của động sẽ là cảnh máu tanh tàn khốc hơn, nhưng không ngờ nơi đây khói bếp lượn lờ, chợ phiên âm ỷ, giống hệt trấn Thái An.

Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất, một nửa thân thể của bách tính, đều trong suốt.

Đúng là một tòa tử hồn thành.

“À...” Đột nhiên Tử Vi mở miệng.

Chu Tước, Bạch Hồ và Cổ Tiểu Ma nhìn hấn đầy kì vọng, đợi hấn giải thích hiện tượng kì lạ ở đây.

“Vừa rồi hai bên động đều là xác thôi ư...” Hắc kinh ngạc nói.

...

Ba nữ tử mất hết sức lực gục đầu xuống, phản ứng chậm chạp, ngực cỡ nào cũng phải có mức độ nhất định chứ...

Đầu Cổ Tiểu Ma đầy vạch đen, Từ Vi đi về phía trước, nàng vội vàng đuổi theo.

Nàng đi một lúc lâu, càng cảm thấy thật quý dị, nụ cười trên mặt mọi người nơi đây đều đến từ tận tâm, từ quán bánh tiêu chiên nhỏ, đến tiểu thương nơi buôn bán hỗn độn, mua đồ, cò kè mặc cả, xiếc kịch chơi đùa náo nhiệt, vô cùng sinh động, không khác cuộc sống bình thường bao nhiêu.

Thậm chí Cổ Tiểu Ma còn thấy được vị đại nương đã từng mất đi mảy lại với Úc Luru, lúc này đang ngồi sau quầy gậy bàn tính, vẻ mặt rất thanh thản. Nàng không biết mình đang có cảm giác gì, đã chết một lần, nhân sinh lại tiếp tục ở nơi này, người nhà và thân hữu vẫn còn, thứ vứt đi chỉ là một cái xác... Niềm hạnh phúc như thế, thật sự là vĩnh cửu sao?

“Tiểu... Ma Cô?”

Nàng nghe thấy có người đang gọi, không khỏi cảm thấy kì lạ mà quay đầu, bỗng mắt trừng lớn, kích động đến mức giọng nói cũng run lên: “Quý chết đói!”

Thư sinh kia cầm một quyển sách trong tay, ngồi trong tủ lâu, mắt lộ ra vẻ mừng rỡ.

Huyền Âm giáo, biệt viện Thẩm Thủy.

Hắc y nam tử đứng trước cửa, chậm rãi nói: “Tệ xá đơn sơ, công tử đã quen rồi chứ?”

Một lát sau, một giọng nói lười biếng vọng ra từ trong phòng: “Đã quen, có điều không có rượu, thật sự không vui.”

....

Đúng là đã quên chuẩn bị cơm cho hắn, nhưng vị Long thần chuyển thế này còn muốn uống rượu nữa sao? Dù là Mạnh Trạch Hư cũng có chút cạn lời, chỉ khẽ nói: “Tại hạ lập tức căn dặn chuẩn bị rượu và món ngon cho Úc công tử.”

“Rất đa tạ.” Người trong phòng như vừa trở mình, cúi đầu nói: “Nếu có cơ hội, ta mong có cơ hội gặp hữu hộ pháp của các ngài một lần.”

Mạnh Trạch Hư hơi ngập ngừng, bỗng chốc trên mặt như bị phủ một tầng sương lạnh.

“Hữu hộ pháp của tệ giáo luôn bận rộn với giáo vụ, sợ rằng không thể gặp Úc công tử.”

“Thật sao?” Hắc như đã mệt mỏi, chỉ đáp: “Vậy thì không ép được.”

Mạnh Trạch Hư đứng hồi lâu, cúi cùng cũng rời đi, vẻ mặt khá u ám. Đột nhiên phía trước có hai đệ tử tiến đến, kính cẩn nói: “Khởi bẩm giáo chủ, Thập Bát cô nương cầu kiến.”

Hắn nhớ tới bóng dáng hồng sắc kia, lòng lại mềm đi, vừa muốn phát tay nói đã biết, lại thấy một vị đệ tử khác áp a áp ứng cả buổi, cuối cùng cũng thấp giọng, nói: “Hữu hộ pháp... đã trở về.”

Bàn tay vừa muốn vung lên đã siết chặt lại, Mạnh Trạch Hư chấp tay sau lưng, lạnh nhạt nói: “Bảo hắn tới gặp ta.”

Hai vị đệ tử quý trên đất run rẩy một lúc, lại thấy từ xa có bóng người khoác áo choàng đen đang từ từ giáng xuống, giọng nói kia có phần quen tai: “Không nhọc giáo chủ hao tâm tổn trí, ta đã tới rồi đây.”

Mạnh Trạch Hư đánh một chưởng, khí thế sắc bén, khiến hữu hộ pháp không thể không tránh đi, lại ngẩng đầu, trường kiếm trong tay Mạnh Trạch Hư đã kề ngay cổ hắn, sát khí đen tuyền được điều động, khuôn mặt như ngọc thạch của Mạnh Trạch Hư nhìn như trong suốt.

“Đại trượng phu hành sự không câu nệ tiểu tiết.” Mặt hữu hộ pháp ẩn trong áo choàng, giọng nói hơi có phần chối tai: “Ngươi...”

“Đừng quên.” Giọng nói của Mạnh Trạch Hư vô cùng lạnh lẽo như tới từ địa ngục: “Ta đồng ý làm chức vị giáo chủ này cũng chỉ vì nàng. Nếu ngươi còn dám động đến một sợi lông của nàng ấy, ta sẽ bắt ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!”

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.